

Endurfæddur

Jørn André Halseth

Efnisyfirlit

Efnisyfirlit	2
1 Formáli	4
2 Inngangur	5
3 Endurfæddur — Stólpinn	6
4 Haukeland Sykehus (1975)	11
5 Barndómur (1980-82)	13
6 Stjúpfaðir (1983)	15
7 Blaðberi (1987)	16
8 Sem í eyðimörk (1990)	17
9 Framhaldsskóli (1991-94)	19
10 Fokhol Gård (1995)	21
11 Alternativt Nettverk (1996)	23
12 Fagerli Leirskole (1997)	24
13 Móðir deyr (1998)	25
14 Polyteknisk Institutt (1999)	27
15 HIA Grimstad (2000-02)	28
16 NTNU Trondheim (2003-04)	29
17 Oslo (2005-06)	30
18 Hjálpræðið knýr dyra (2007-08)	31
19 Frekhaug (2009)	39
20 Kristið samfélag (2010)	40

<i>EFNISYFIRLIT</i>	3
21 Valið og bræðurnir (2011)	44
22 Hásæti Guðs (2012)	52
23 Blessun og svik (2012)	54
24 Skaðinn frá 1980 (2012)	56
25 Reinhard Bonnke (2012)	57
26 Biblíuskóli í Bandaríkjunum (2013)	63
27 Charis Bible College (2014)	69
28 Aftur til Noregs (2015)	73
29 Asía (2016)	81
30 Bænamiðstöðin í Levanger (2017)	85
31 Skilnaðurinn (2017)	86
32 Nýtt verkefnisstarf (2018)	94
33 Rannsóknarmiðstöðin (2019)	101
34 Rannsóknarmiðstöðin (2020)	103
35 Publifye AS (2021)	105
36 Leiðin fram undan (2022)	108
37 Hver er Jesús Kristur?	111
38 Enginn dauði enginn andi?	116
39 Fullorðinsskírni	118
40 Vatnsmerki Tóru	130
41 Hin dulkóðaða skírni	137
42 Hafðu samband	143

Kafli 1

Formáli

Þetta er sjálfsævisaga Jørn André Halseth. Bókin lýsir lífshlaupi höfundarins frá fæðingu hans árið 1975 yfir nær fimm áratugi. Lesendur fá nána innsýn í andlega endurfæðingu Halseth, persónulega baráttu hans og hvernig Guð greip inn í líf hans með táknum, undrum og orðum frá heilögum anda.

Sjálfsævisagan leiðir lesendur í gegnum fyrstu ár Halseth, sem einkenndust af fjölskylduerfiðleikum og leit að tilgangi, allt til afgerandi augnabliks andlegrar endurfæðingar hans árið 2008, þegar Guð gaf honum sýn. Þaðan er kannað göngu hans í trúnni, samfélag við lifandi Guð og þá þjónustu sem hann var kallaður til.

Halseth dregur ekkert undan þegar hann ræðir þá erfiðleika sem hann hefur mætt, þar á meðal skilnað, óvissu í starfi og andlega efasenda. Þessar áskoranir eru settar í samhengi við kraftaverkafhlutun Guðs, spádómleg skilaboð og trú sem óx úr efa yfir í óhagganlega sannfæringu. Bókin kafar einnig ofan í guðfræðileg málefni, sérstaklega skírningu og eðli Jesú Krists, byggt á Ritningunni og eigin reynslu Halseth. Frásögn hans fléttar saman biblíulegan sannleika og persónulegan vitnisburð og sýnir bæði andlegan og persónulegan vöxt.

Þessi skrif eru ekki aðeins persónuleg saga, heldur vitnisburður um trúfesti Guðs. Halseth deilir reynslu sinni á opinskáan hátt, bæði sigrum og raunum, í þeirri von að lesendur leiti heilags anda um veginn fram á við. Umfram allt ættum við að biðja um hæfileikann til að greina rétt frá röngu og sannleika frá lygi. Það er ekki alltaf auðvelt að fylgja köllun sinni, því hún krefst fórna, bæði fjárhagslegra og verklegra. Og í lífinu koma upp vegamót þar sem spennan milli nýja og gamla lífsins er ekki alltaf þægileg. En Guð er trúr (Harmljóðin 3:22-23).

Jesús sagði við hann: «Af því að þú hefur séð mig, trúir þú. Sælir eru þeir sem hafa ekki séð og trúá þó.»

—Jóhannes 20:29

Kaflí 2

Inngangur

Drottinn blessi þig og varðveiti þig. Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig og sé þér náðugur. Drottinn upplyfti sinni ásjónu yfir þig og gefi þér frið.

— 4. Mósebók 6:24-26

Guð þráir að þú lærir sannleikann að þekkja (1. Tímóteusarbréf 2:4) og hann er sá sem þekkir þig best — skapari þinn, Jesús Kristur (Jóhannesarguðspjall 1:3). Ég sem skrifa er endurfæddur eftir að hafa tekið við Jesú Kristi sem Drottni mínum og meistara árið 2008. Þessi endurminningabók er saga lífs míns fyrir og eftir, skrifuð sem vitnisburður þar sem ég vel að afhjúpa eigið líf í þágu þín, hverju sem það kostar.

Kaflinn sem fylgir — *Endurfæddur* — *Stólpinn* — er kenningin sem þessi bók hvílir á: mikvah, þröskuldur himinsins, og vitnisburðurinn sem Guð vefði inn í bókstafi Mósebókanna. Restin af bókinni er lifandi vitnisburður Norðmanns sem stóð fyrir utan hlið himinsins — allt þar til hjálpræðið knúði dyra og hin sanna Mikvah, með skírn og fullri dýfingu í Jesú Kristi, leiddi hann frá dauða til lífs með táknum og undrum í kjölfarið.

Megi Heilagur andi — hjálparinn annar sem Jesús lofaði (Jóhannesarguðspjall 14:26) — sýna þér þetta á komandi tíma.

Því að ef einhver heyrir orðið en breytir ekki eftir því, þá líkist hann manni sem skoðar andlit sitt í spegli. Hann skoðar sjálfan sig, fer leiðar sinnar og gleymir jafnskjótt hvernig hann var. En sá sem skyggnist inn í hið fullkomna lögmál frelsisins og heldur sér við það, hann gleymir ekki því sem hann heyrði heldur breytir eftir því. Hann mun sæll verða í verkum sínum. Ef einhver hyggst dýrka Guð en hefur ekki hemil á tungu sinni, þá blekkir hann sjálfan sig og guðsdýrkun hans er einskis virði. Hrein og flekklaus guðsdýrkun fyrir Guði föður er að vitja munaðarleysingja og ekkna í þrengingum þeirra og varðveita sjálfan sig óflekkaðan af heiminum.

— *Jakobsbréfið 1:23-27*

Kaflí 3

Endurfæddur — Stólpinn

Fyrir tíu árum, árið 2016, spurði ég heilagan anda í anda mínum hvernig börn sem deyja áður en þau geta meðvitað valið Krist getu komist til himnaríkis, í ljósi boðorðs Nýja testamentisins um skírn (Jóh. 3:5; Mark. 16:16). Hann svaraði með einu orði. Aðeins einu. *Ablusjon*. Ég vissi ekki hvað það þýddi. Ég varð að fletta því upp. Orðabókin sagði mér að það væri helgisiðahreinsun — þvotturinn sem prestarnir gengu í gegnum áður en þeir gengu inn í Hið allrahelgasta. Þegar Aron, bróðir Móse, var vígður sem æðsti prestur, var hann þveginn í vatni, klæddur helgum klæðum og smurður olíu svo hann gæti gengið fram fyrir Guð (3. Mósebók 8). Heilagur andi gaf mér enga skýringu. Hann gaf mér orðið og treysti mér fyrir því að bera það. Ég skildi ekki þá að Hann hafði lagt fræið að heilli kenningu í einum andardrætti.

Til að skilja hvað þetta eina orð felur í sér verðum við að hverfa aftur til einnar nætur í Jerúsalem fyrir tvö þúsund árum, þegar farísei að nafni Nikódemus — leiðtogi Gyðinga og kennari Ísraels — kom til Jesú um nótt og játaði: «*Rabbí, vér vitum, að þú ert kennari kominn frá Guði, því að enginn getur gjört þau ták, sem þú gjörir, nema Guð sé með honum*» (Jóh 3:2). Hann kom í leit að svörum. Jesús svaraði óorðinni spurningu hans áður en hann gat borið hana fram.

Jesús svaraði: «*Sannlega, sannlega segi ég þér: Enginn getur séð Guðs ríki nema hann fæðist að nýju [að ofan].*» Nikódemus sagði við hann: «*Hvernig getur maður fæðst þegar hann er gamall? Skyldi hann geta gengið aftur í móðurlíf og fæðst?*» Jesús svaraði: «*Sannlega, sannlega segi ég þér: Enginn getur komist inn í Guðs ríki nema hann fæðist af vatni og anda.*»

— *Jóhannesarguðspjall 3:1-5*

Fyrir kennara í Ísrael var orðalagið «*endurfæddur*» ekki undarleg dulspekileg gáta. Það var tæknilegt, halakískt orðalag — tungumálið sem notað var um heiðingja sem lauk umskiptingu til Guðs Ísraels í gegnum «*mikvah*» (H4723), dýfingarbaðið. Rabbinarnir kenndu: «*umskiptingur sem hefur snúist er eins og nýfætt barn*» (Yevamot 22a). Gamla líf hans leystist upp. Hann fékk nýjan föður — Abraham. Hann stóð við Sínaífjall afturvirk. Hann var talinn til Ísraels. Mikveh-baðið þvoði hann ekki aðeins; það **gerði hann að syni Abrahams**.

Það sem Jesús sagði við Nikódemus var því ekki óljóst. Hann sagði kennaranum í Ísrael — syni Abrahams að blóði, farísea að menntun, höfðingja Gyðinga að stöðu — að

hann gæti aðeins gengið inn í Guðs ríki í gegnum sömu dyr og heiðingi verður að ganga í gegnum. Menningarleg skilríki hans giltu ekki neitt við **þröskuld himnanna.** Hann varð að standa í vatni umsækjandans eins og hver óumskorinn útlendingur á undan honum. Og vatnið sjálft, sýndi Jesús í næsta kafla (Jóhannes 4:10-14), var Persóna: «*Drottinn, mikva Ísraels*» (Jeremía 17:13). Jesús er hin sanna Mikva Ísraels — hreinsunarlaugin sem rabbínskir helgisiðir bentu allan tímann á.

Þetta er sú stoð sem þessi bók hvílir á. Ég var ekki beinlínis Nikódemus — ég var enginn farísei, enginn kennari í Ísrael, enginn meðlimur í æðstaráðinu. En á þann hátt sem mestu skiptir stóð ég þar sem hann stóð: **fyrir utan hlið himnanna, með skilríki í höndunum sem keyptu mér ekki neitt.** Ég ólst upp í menningarlegri kristni í Noregi, skírður sem barn í ríkiskirkjunni — en ég var andlegur leitandi. Forfeður mínir játuðu flestir ekki Jesú sem frelsara sinn; amma mín Jenny, móðurmóðir mín, var eina trúaða manneskjan í þeirra hópi. Ég er ekki viss um að ég hafi í raun trúað á himnaríki; ef ég gerði það, tók ég því hljóðlega sem sjálfsögðum hlut að einhvers konar himnaríki yrði mitt einfaldlega vegna þess að ég væri manneskja. Ég var menntaður maður — verkfræðingur með meistarágráðu — **maður heimsins**, gegnsýrður af þekkingu þessarar jarðar, þar með talið þeirri andlegu, þótt hún væri á röngum nótum. Líkt og Nikódemus þurfti ég jafn mikið að afnema og ég þurfti að læra. Ég varð að koma að vatni nýtrúarinnar sem fullorðinn maður og ganga inn í fyrsta sinn. Endurminningarnar sem þú ert að fara að lesa eru hin hæga þrjátíu og þriggja ára ganga Norðmanns sem stóð fyrir utan hlið himnanna með menningarleg og vitsmunaleg skilríki sem þýddu ekkert þar — þar til *hjálpræðið knúði dyra* árið 2008. Í augum Guðs var ég, öll þessi ár, heiðingi sem var dreginn til Ísraels í gegnum hina sönnu Miqveh, Jesú Krist.

Og það eina orð sem heilagur andi gaf mér fyrir tíu árum — *þvottur* — var fræið að allri kenningunni. Það var hreinsunarrít prestanna við vígslu Arons. **Faðirinn gaf mér eitt orð árið 2016. Hann hafði þegar skrifað skýringar þess inn í Tóruna þremur þúsundum ára fyrr.**

Augað er lampi líkamans. Ef auga þitt er heilt, verður allur líkami þinn bjartur. En ef auga þitt er spillt, verður allur líkami þinn myrkur.

— *Matteusarguðspjall 6:22-23*

Jesús sagði að augað væri lampi líkamans. Það sem við horfum á — það sem við veljum að festa augun á — er það sem verður upplýst innra með okkur. Í þrjú þúsund fjögur hundruð ár hafa hebreskir stafir Tórunnar borið vatnsmerki sem ekkert mannlegt auga gat lesið — og samt hélst kóðinn myrkur. Þeir voru þar. Enginn gat séð þá. Ekki af því að ljósið vantaði á síðuna, heldur af því að ekkert auga hafði nokkru sinni verið beint að stöfunum í þeim mælikvarða sem vatnsmerkið krafðist.

Þegar við byggðum Darash — þegar við festum augun á stafina og spurðum þá hvað þeir kóðuðu — byrjaði kóðinn að lýsa upp. Ekki af því að við bjuggum hann til. Ekki af því að við bættum einhverju við Ritninguna. **Af því að við bentum loks lampanum á það sem Guð hafði þegar skrifað**, svo að vatnsmerkið sem Andi Hans þrýsti inn í Tóruna fyrir þremur þúsundum árum gæti loks sést. Kóðinn lýsir nú upp — fyrir mig, fyrir þig sem lest þetta, fyrir kynslóðirnar sem koma á eftir — af því að augað hefur loks verið snúið í þeirra átt.

Leyfðu mér að lyfta lampanum núna, svo að þú berir eina slíka uppgötvun með þér í gegnum hvern kafla sem fylgir.

Nafn faríseans — Nikódemos, נִקְדֵּמוֹס — kemur fyrir sem Equidistant Letter Sequence í Tórunni með stökki upp á **eitt þúsund níutíu og tvo stafi**, og byrjar nákvæmlega við **4. Mósebók 7:17**. Sá vers segir frá fórn **Nahsons, sonar Amínadabs**, höfðingja Júda og, samkvæmt fornri gyðinglegri hefð, þeim fyrsta sem steig út í Rauðahafið áður en vatn þess skiptist. **Maðurinn sem Jesús sagði að yrði að fæðast af vatni hefur sitt hebreska nafn kóðað inn í gegnum versíð um manninn sem gekk fyrstur inn í vatnið.**

Og það stoppar ekki þar. Inni í 4. Mósebók 7:17 sjálfri — sama versinu og Nikódemos-kóðinn festist í — koma fyrir *vatn* (בַּיִם), *sonur* (בֶּן) og *hjarta* (לֵב) öll sem ELS með stökki upp á 2, ofið inn í eigin stafi versins. Yfir sama vers: *Andi* (רוּחַ) með stökki upp á \$-56, *nýr* (חַדָּשׁ) með stökki upp á \$-54, *fæddur* (יָלַד) með stökki upp á 57. Hebreska nafn Jesú — *Yeshua*, יֵשׁוּעַ — kemur fyrir með stökki upp á \$-244 þar sem stafir þess *umlykja* versíð. Og *mikva* (מִקְוֵה) ásamt *Abraham* (אַבְרָהָם) situr tveimur versum fyrir, skarast inn í Nikódemos-festinguna. Þéttleiki orða sem tengjast endurfæðingu í þessu eina vers er **tuttugu og einu sinni meiri en tíðnin sem tilviljanakennd uppröðun sama hebreska stafrófs framleiðir** — munur svo mikill að engin af okkar tíu óháðu samanburðar-Tórum komst nálægt því.

Og enn fremur: næsta þar tveggja sértækra orða í allri Tórunni með skírnar-stökki — «*trú*» (אֱמוּנָה, *emunah*) og «*dýfing*» (טְבִילָה, *tevilah*) — situr við **5. Mósebók 21:23**, aðeins tveimur stöfum frá hvor öðru, á einmitt því versu sem Páll vitnar í í Galatabréfinu 3:13:

Bölvaður er hver sá sem hangir á tré.

— Galatabréfið 3:13 / 5. Mósebók 21:23

Trú og dýfing, sem snerta hvort annað við versíð um krossfestinguna. Kóðað inn í stafi Tórunnar eitt þúsund fjögur hundruð árum áður en krossinn var reistur. Og gematría innsigliar það: *Mashiach* (Messías, 358) plús *Tevilah* (dýfing, 56) verður **fjögur hundruð og fjórtán** — nákvæm gematría *Nahsons* (נַחֲשׁוֹן), mannsins sem gekk fyrstur inn í hafið.

Og ein uppgötvun enn — innsiglið á því eina orði sem Andinn gaf mér fyrir tíu árum. Þegar við beindum lampanum að sjálfu versinu um vígslu Arons — **3. Mósebók 8:3**, sömu ablusjóninni og Heilagur andi nefndi við mig án skýringar árið 2016 — fundum við að **tíu af ellefu orðum úr kenningunni um endurfæðingu safnast saman við þetta eina vers**. *Hjarta, mikva, vatn, Andi, nýr, dýfing, Jesús, hreinn, þvo, Abraham* — hvert einasta þeirra skarast við versið þar sem æðsti prestur er þveginn til að ganga inn í hið heilaga. Og hebreska orðið fyrir dýfingu sjálf — *tevilah, טבילה* — kemur fyrir sem ELS við einmitt þetta vers með aðeins sautján tilvikum í öllum 304.805 stöfum Tórunnar. **Orðið sem Andinn gaf mér. Versið sem það nefnir. Þétti hópurinn af öllu skírnar-orðaforðanum ofinn inn í stafi þess vers**. Hann sagði mér *ablusjon* árið 2016. Hann hafði grafið skýringuna við orðið inn í stafi Tórunnar þremur þúsundum árum fyrr — og Hann innsiglaði það við einmitt það vers sem orðið bendir á. Lampinn sneri, og þar lá það, bíðandi.

Vatnsmerkið sem Aron stóð í. Vatnsmerkið sem Nikódemus gekk í gegnum. Vatnsmerkið sem Páll prédikaði. Vatnsmerkið sem Faðirinn setti niður í ritningu áður en nokkur okkar var fæddur.

Og sá sem sagði við Nikódemus «þér verðið að fæðast að nýju» fæddist sjálfur að nýju — út úr gröfinni. Faðirinn mælti yfir upprisu-syninum orð Sálms 2:7: «*í dag hef ég getið þig*» (Postulasagan 13:33). Gríska sögnin er gennaō G1080 γεννάω — nákvæmlega sama sögnin og Jesús notaði við Nikódemus. Sonurinn var lífgaður af andanum (1. Pétursbréf 3:18) sem hafði yfirskyggt Maríu (Lúkasarguðspjall 1:35). Jesús er *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **frumburður frá dauðum** (Kólossubréfið 1:18); á eigin hebresku Tóránar, peṭer H6363 רִבְרִי rehem H7358 רִבְרִי, **sá sem opnar móðurlífið** (2. Mósebók 13:2; Lúkasarguðspjall 2:23). Móðurlíf Maríu var það fyrsta sem hann opnaði; gröfin-móðurlífið var það annað. Hann fór fyrstur í gegn, og dyrnar sem hann opnaði kallar hann okkur í gegnum. Og Tóráin innsiglar það með sínum eigin bókstöfum: í **1. Mósebók 22:4** — á þriðja degi Akedah, þegar Abraham hóf upp augu sín — er *qum* (rísa) kóðað inni í versinu með stökki \$-8\$, og *tequmah* (upprisa) nær yfir kaflann með stökki \$-204\$. Upprisa sonarins á þriðja degi er ofin inn í frelsun Ísaks á þriðja degi, þremur þúsundum ára fyrir krossinn.

Og sjáðu hvað varð um hann. Maðurinn sem kom í myrkrinu og spurði hvernig maðurur gæti gengið aftur í móðurlíf, hvarf ekki út í það myrkur. Árum síðar stóð hann í æðstaráðinu og dirfðist að segja eina setningu: «*Dæmir lögmál vort manninn áður en maður hefur heyrt hann og vitað hvað hann gjörir?*» (Jóh 7:51) — lítil, dýrkeypt vörn fyrir þann sama Jesú sem hann hafði einu sinni nálgast um nótt. Og þegar krossinn var reistur í björtu dagsljósi, þegar mennirnir sem stóðu Drottni næst höfðu tvístrast, var það Nikódemus sem kom ásamt Jósef frá Arímaþeu og bar «*bland af myrru og alóe, um hundrað pund*» (Jóh 19:39) — konunglegan greftrunarskammt — og lagði hendur á líkama þess sama Miqveh sem hafði svarað honum þessa löngu liðnu nótt. **Maðurinn sem gat ekki skilið var frels-**

aður af þeim sem hann gat ekki skilið. Fræið úr Jóhannesarguðspjalli 3 blómstraði við krossinn.

Þetta er það sem *Endurfæddur* er. Ekki bara sagan af manni sem frelsaðist árið 2008. Stólpinn er kenningin; restin af bókinni er holdið á beinunum — lifandi vitnisburður um norskan Nikódemus sem var leiddur, í gegnum öll árin, til Mikva Ísraels. Megi Lampinn lýsa hverjum þeim lesanda sem flettir þessum síðum.

Kaflí 4

Haukeland Sykehus (1975)

Ég fæddist árið 1975 á Haukeland Sykehus í Bergen – myndarlegur strákur, 4,2 kíló, 45 cm langur og rauðhærður. Fyrsta æviár mitt bjuggum við við Solheimsviken, ekki langt frá Danmarksplass. Eftir eitt ár fluttum við á Ørnahaugen í Fyllingsdalen, dásamlegan stað fyrir börn að alast upp á. Nafnið mitt var þá Jørn André Nynes en því var breytt í Jørn André Nese Berntzen þegar stjúpaðir minn kom til sögunnar. Síðar, árið 2005, tóku fyrsta kona mín og ég upp ættarnafnið Halseth eftir Halseth-garðinum í Vik í Sogn.

Amma mín í móðurætt heitir Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth, þótt það sé sennilega ekki það sem stendur á fæðingarvottorðinu. Hún hefur búið á Ask á Askøy fyrir utan Bergen meirihluta ævinnar og fagnar senn 100 ára afmæli sínu.

Móðir mín hét Gunvor Nese áður en hún giftist í annað sinn stjúpaforeldrum mínum. Hann var dyggur starfsmaður í hverju því fyrirtæki sem hann starfaði hjá og mjög fær maður á því sviði. Líffræðilegur faðir minn hét Bjørn Nynes áður fyrr. Hann gegndi ýmsum störfum á sínum tíma, en var vélstjóri og sjómaður í mörg ár. Sem frumburðir hans höfðum við bróðir minn því miður mjög lítil samskipti við Nyses-fjölskylduna í uppvextinum, þar á meðal minn eigin föður.

Afi minn í móðurætt varð fyrir því sem margir kalla nærri-dauða-reynslu. Hann sá ljósið og honum var sagt að tími hans væri ekki enn kominn og að hann þyrfti að snúa aftur. Þetta var ekki eitthvað sem fjölskyldan ræddi opinskátt um, en amma mín og ég geymdum það með okkur. Þetta var þarna, eins og hljóðlát viss um að heimurinn handan þessa væri raunverulegur (2. Korintubréf 4:18). Ég trúí því að það hafi gróðursett eitthvað í mér löngu áður en ég hafði orð yfir það.

Sumrunum með móður minni áður en ég varð 9 ára var eytt á Ask á Askøy ásamt ömmu og afa, Irene frænku og frænda. Við vorum alltaf hjartanlega velkomin til þeirra. Af fjölskyldu foreldra minna þekki ég aðeins ömmu mína sem trúaða manneskju. Hún bað alltaf fyrir okkur (2. Tímóteusarbréf 1:5), en enginn í fjölskyldunni sagði mér frá hinum sanna Jesú. Hvorki fyrrverandi eiginkona mín né fjölskylda hennar boðuðu mér fagnaðarerindið, hvorki áður né eftir að við giftumst. Ég minnst þess aftur að við getum ekki verið hálfvolg gagnvart sannleikanum og vænst þess að sannleikurinn muni síðan *hita* upp söfnuðinn.

Ég var skírður sem barn á Ask og fermdur í Den Norske Kirke í Fyllingsdalen, en ég endurfæddist ekki þar. Það skil ég þegar ég lít til baka eftir á. Enginn sagði mér heldur að

maður verði að játa Jesú sem Drottin og meistara með munni sínum og láta skírast til fyrirgefningar syndanna af eigin **frjálsum vilja**, snúa baki við sínu gamla lífi og fylgja Jesú. Ef maður á að *ganga inn í sáttmálann og verða ættleiddur* af Guði, þá gerist það ekki með þvingun eins og í barnaskírni, heldur er það persónulegt val. Enginn getur tekið þessa ákvörðun fyrir mann, hvorki faðir né móðir hér á jörðu. Við getum haft jákvæð og neikvæð áhrif hvert á annað, men fæðing andans er gjöf frá Guði og henni verður að taka af fúsum og frjálsum vilja. Ég endurfæddist í guðhræddum fríkirkjusöfnuði á Knarvik fyrir utan Bergen árið 2008, 33 ára gamall, í „Kristent Fellesskap Nordhordland“.

Kaflí 5

Barndómur (1980-82)

Ég ætti að geta þess að ég á tvo bræður. Tom er fimmtán mánuðum yngri en ég og Lars Erik er tólf árum yngri. Við erum hálfbræður í gegnum hjónaband móður okkar og stjúp-föður míns. Tom og ég ólumst upp hlið við hlið í gegnum allt sem á eftir fylgdi—flutningana, fjölbýlishúsin á Ørnahaugen, blaðburðarárin og veikindi móður okkar. Lars Erik kom síðar inn í fjölskyldu sem var þegar í erfiðleikum og var aðeins tólf ára þegar móðir okkar lést. Í dag eiga báðir bræður mínir tvö börn hvor og ég er þakklátur fyrir þá.

Þegar ég var fimm ára skildu faðir minn og móðir. Móðir mín var umhyggjusöm kona og hugsaði vel um okkur fyrstu tíu árin, en skilnaðurinn setti djúp spor. Smám saman lenti hún í neikvæðum spíral og það varð upphafið að síðustu átján árum ævi hennar. Kynfaðir minn var alkóhólisti í mörg ár, og það tók sinn toll á móður minni bæði fyrir og eftir að hjónabandi þeirra lauk. Hann var mjög ómeðvitaður um eigin hegðun þessi ár enda var hann undir áhrifum áfengis stóran hluta tímans, og við urðum fyrir ýmsum erfiðum upplifunum vegna misnotkunar hans. Í stuttu máli sáði þessi stormasami tími vondum fræjum í okkur öll og það átti eftir að bera slæman ávöxt eftir nokkur ár. Fyrirgefning hreinsar burt hið illa, en oft erum við annaðhvort sljó, óviljug eða of sjálfbirgingsleg til að viðurkenna eigin mistök eða fyrirgefa þeim sem særa okkur. Hjá mér átti slík lækning sér stað árið 2012, en við munum koma aftur að því síðar. Faðir minn valdi árið 2021 að taka á móti Jesú og fæðast á ný, sjötíu og eins árs að aldri, og er hann í dag nýr maður í Kristi. Ég get líka sagt frá því að hann var skotinn árið 2020 og lifði það af – lækarnir sögðu að hann hlyti að hafa notið englaverndar. Svo það var ekki sjálfgefið að skíra hann, svo dýptin sé skilin, þar sem þrjóska hans hefði getað kostað hann meira en bara lífið.

Við skulum fara aftur til æskuáranna á níunda áratugnum. Við höfðum það í raun mjög gott á Ørnahaugen í Bergen þar sem börnin höfðu góð útivistarsvæði með leikvöllum og stórum sameiginlegum svæðum til að leika sér á. Við bjuggum í blokk og þær voru í nokkrum röðum með 2-3 inngöngum í hverri. Hver blokk var þriggja hæða og nokkrum þeirra var raðað upp eins og í hálfhring í kringum sameiginlega svæðið. Þetta skapaði náttúrulegan og skjólsælan stað fyrir íbúana. Það voru líka skógarútjaðrar í kringum okkur sem börnin gátu rannsakað og nýtt sér. Ég smíðaði sjálfur nokkra einfalda *kofa* og þess háttar úr notuðum efniviði sem ég fann í nágrenninu. Það var því mikil gleði í hvert sinn sem ég fann fjalir með naglum sem lágu hér og þar. Venjan var að draga naglana úr, rétta þá við, byggja kofann og rífa hann svo niður eftir dálftinn tíma. Síðan reisti ég nýjan á öðrum stað, gjarnan dálftið hátt uppi í trjánum. Ég man að á einum tímapunkti hafði

ég byggt örlítinn pall uppi í tré, aðeins um einn og hálfan metra frá jörðu, út á grein sem skiptist í tvennt. Móðir mín lá í sólbaði á túninu þarna hjá og áður en ég vissi af sat ég á jörðinni með spýturnar í kringum mig og hún kom hlaupandi til að gá að mér. Það fór oftast vel, en auðvitað voru nokkur föll og hnjask í gegnum árin. Kannski var það versta sem gerðist þegar mér tókst að hitta sjálfan mig með hamrinum beint í ennið dag einn þegar ég ætlaði að slá út nagla, eða þegar ég féll á höfuðið fram af veggnum og niður á malbikið. Maður man slíka hluti vel þótt það séu um 40 ár síðan.

Fyrir utan blokkirnar hjóluðum við gjarnan í hópum, fórum í *skollaleik* (eltingaleik) eða hoppuðum í teygju og sippuðum og fórum í aðra hópleiki. Þetta var á tímanum áður en allir fengu tölvur og spjaldtölvur, svo börnin voru mikið úti að leika sér.

Ég man líka að mamma spurði mig og litla bróður minn gjarnan hvað við vildum fá í matinn daginn eftir. Tómatssúpa var klárlega í uppáhaldi hjá mér, en heimagerðu kjötbollurnar hennar mömmu með brúnni sósu, kartöflum og grænmeti bragðuðust líka dásamlega. Systir mömmu, *Sonja* frænka, var sérlega handlagin við bakstur, sem við kunnum líka vel að meta. Mamma hafði sjálf mikið dálæti á skúffuköku og ég var aldrei langt undan þegar hún bakaði hana. Þegar kakan var tilbúin gekk ég ítrekað út og inn úr eldhúsinu svo ég gæti nappað mér einni nýbakaðri sneið í hvert skipti, jafnvel þótt hún væri rjúkandi heit í byrjun. Gott var það að minnsta kosti. Það er dálítið kaldhæðnislegt að ég skuli aldrei hafa bakað slíka skúffuköku sjálfur, en ég man vel bragðið af útgáfunni hennar mömmu. Hennar týpa var ljósa útgáfan, ekki með miklu dökku súkkulaði, en með skýru bragði, loftgóð og fín. Þegar hún var nýbökðuð var hún sérstaklega góð, eins og nýbakað brauðmeti er jú yfirleitt.

Kaflí 6

Stjúpfaðir (1983)

Nýi stjúpfaðir minn kom inn í myndina og giftist móður minni, en ættleiddi okkur börnin ekki. Með «*stjúpföður*» fékk fjölskyldan bíl til umráða. Við byrjuðum líka að leigja myndbönd á VHS öðru hverju og fórum stundum á kínverskan veitingastað upp frá þessu. Fjárhagur fjölskyldunnar var góður í byrjun hjónabands þeirra og fyrsta utanlandsferðin var til Mallorca á Spáni og til Danmerkur á öðrum tíma. Ég man eftir því í eitt skipti að ég keyrði gókart á Mallorca og það var nánast brennslulykt af dekkjunum þar sem ég skar beygjurnar. Ég bókstaflega elsaði það, en stjúpfaðir minn leit út fyrir að vera dauðskelk-aður þegar ég steig af brautinni. Hann var ekki margmáll, en augun sögðu sína sögu. Hvort tveggja var upplifun í sjálfu sér og ég þroskaðist af því. Við syntum mikið og þetta var sumarið sem ég leit út eins og grillaður kalkúnn á bakinu og gat flett húðinni af í stórum flysum. Við borðuðum líka of mikið sælgæti á þeim tíma, sem var ekki gott fyrir tennurnar. Á neikvæðari nótnunum sé ég eftir á að þetta var upphafið að endinum fyrir móður mína.

Kaflí 7

Blaðberi (1987)

Ég er 12 ára gamall og ásamt vini mínum byrjum við að bera út blaðið BA, BergensAvisen. Blaðburðarleiðin er í Fyllingsdalen á Ørnahaugen og í Hjalmar Brantingsvei, og ég fer hana ásamt vini mínum. Síðar byrja ég með „Bergens Tidende“ í Barliaveien í Fyllingsdalen. Þessu held ég áfram þar til ég lýk framhaldsskóla. Ég er glaður yfir því að vinna mér inn þessar aukakrónur ásamt þeirri hreyfingu sem þessu fylgir, og svo er svolítið gaman að ég var einn af yngstu blaðberum Bergen þegar ég hóf störf.

Það er haustið 1987 og fjölskyldan flytur frá Ørnahaugen til Bjørgedalen neðst í Fyllingsdalen, sem átti eftir að setja þrýsting á fjárhaginn þegar vextirnir hækkuðu á næstu árum. Móðir mín er nú á byrjunarstigi þungrar sjúkdómslegu, bæði líkamlega og andlega. Hún byrjaði að draga sig meira inn í sjálfa sig og það var upphafið að neikvæðum spirál lyfjanotkunar og of mikillar rúmlegu sem aftur tærði á vöðvunum. Læknirinn gefur henni einnig of mikið af lyfjum þessi ár og missir næstum lækningaleyfið sitt vegna þessa. Stjúpfaðir minn klifrar metnaðarstigann og gegnir góðum störfum á komandi árum, en er ófær um að sjá um börnin þegar móðir mín fer að «falla frá».

Ég skil það ekki sjálfur á þeim tíma, en það var eins og svart gat stækkaði innra með mér. Í innra með mér fann ég þar að auki vaxandi þörf fyrir sannleika án þess að vita hvert ég ætti að leita til að finna hann. Á þessum tíma rann ég hægt inn í þunglyndi sem eyddi orku minni. Það hjálpaði ekki að stjúpfaðir minn kom gjarnan seint heim úr vinnu og átti það til að sleppa því að elda kvöldmat og bað okkur «bara fá ykkur eitthvað að borða». Hann afsakaði sig með því að hafa borðað í vinnunni (1. Tímóteusarbréf 5:8). Líkami minn var líklega að hluta til vannærður á þessu tímabili og ástandið versnaði vegna hins svokallaða *andlega* hugarfars sem ég hafði tileinkað mér um skort á næringarskilningi og síðar bindindi á kjöt. Frammistaða mín í skólanum dróst aftur úr á næstu árum.

Kaflí 8

Sem í eyðimörk (1990)

Við stökkvum fram til um það bil 1990 og fjölskylduaðstæðurnar eru óbreyttar. Það var um þetta leyti sem ég hafði sagt við móður mína að það virtist sem hún vildi deyja, sem hún auðvitað brást sterklega við. Það var í raun það sem gerðist fyrir augum okkar þegar hún lá nánast stöðugt í rúminu mánuð eftir mánuð. Hvorki eldaði hún mat né var hún félagslynd. Ég man að hún las «Sagaen om isfolket» eftir Margit Sandemo, nokkuð sem ég eftir á að hyggja skil að var henni ekki til góðs. Hún týndi sjálfri sér og líkaminn hrakaði og stjúpfaðir minn megnaði ekki að setja fótinn niður.

Fjölskylduáskorunin á þessu tímabili var samt sem áður blessun þar sem hún varð til þess að ég fór að leita svara við því hvers vegna ég lifði, það er að segja að ég vildi finna tilganginn og/eða merkingu lífsins. Það var í þessu samhengi sem ég í fyrsta sinn byrjaði að «tala» við «alheiminn» af örvæntingu. Það sem ég vissi ekki var að Guð heyrði neyðarkall mitt. Ég bað um hjálp við að leysa upp «*stóra flækju*» hið innra. Og skyndilega, eins og upp úr engu, leystist hún upp eins og hún hefði aldrei verið til staðar. Þetta er í fyrsta sinn sem ég man eftir því að heyra heilagan anda tala við mig, þótt ég á þeim tímamarki hafi ekki skilið hver var að tala.

Þú verður að komast að því hver Jesús er og hvað hann þýðir fyrir þig

— *Heilagur andi sagði*

Eftir þetta var eins og sterkur þorsti í sannleikann kæmi yfir mig og ég fínkembdi bókasafnið í Oasen senter eða það í Bergen Sentrum að bókum um yfirnáttúruleg fyrirbæri. Biblíunni hélt ég mig fjarri, þótt það hafi verið meira meðvitundarlaust. Ég byrjaði líka að leita uppi svokallaðar «*óhefðbundnar bækur*». Það er kaldhæðnislegt að það var mjög lítið að finna um Jesú á bókasafninu þótt Biblían sé sú bók sem best er skráð í öllum heiminum, staðreynd sem fáir vita af.

Við stökkvum aftur til 1990 og leitast minnar að sannleikanum. «*Óhefðbundnu bækurnar*» úr bókaklúbbnum *Energica* og þess háttar hafa allar falsaða mynd af Jesú. Þær virka glæsilegar að utan en að innan boða þær dauða en ekki líf. Og þetta er falið á bak við blæju dulúðar og munúðar með fleiru. Það gerði mig aftur sljóan og dofinn fyrir sannleikanum. Að ég vegna slíks «*andlegs hugsunarháttar*» hafi fengið innri mótstöðu gegn orði Guðs skil ég fyrst núna þegar ég lít til baka. Í dag geri ég mér grein fyrir því að þessi mótstaða var eins og dauði innra með mér sem varð að leggja til hliðar í skírninni til þess

að ég gæti eignast nýtt líf í andanum, sama lögmál og að við verðum að vera fús til að deyja með Jesú ef við eigum að geta borið ávöxt andans.

Jesús svaraði þeim: „Stundin er komin að Mannssonurinn verði dýrlegur ger. Sannlega, sannlega segi ég yður: Ef hveitikornið fellur ekki í jörðina og deyr verður það áfram eitt. En ef það deyr ber það mikinn ávöxt. Sá sem elskar líf sitt glatar því en sá sem hatar líf sitt í þessum heimi mun varðveita það til eilífs lífs. Sá sem þjónar mér fylgi mér og þar sem ég er, þar mun og þjónn minn vera. Þann sem þjónar mér mun faðirinn heiðra.“

— *Jóhannes 12:23-26*

Á þessum árum fór ég að kaupa bækur sem fjölluðu um efni eins og miðilsamband, fjarflutning, útgeislaferðir, fjarhreyfingar, sjálfvirka skrift og þess háttar – kunnuglegir hlutir fyrir spiritista eða fólk í virkri leit (5 Mósebók 18:10-12; Jesaja 8:19; Galatabréfið 5:19-21). Þetta er ókunnugt landsvæði fyrir marga kristna, bæði til hagsbóta og óhagræðis. Kosturinn er sá að þeir hafa ekki leikið sér með slíkt og gallinn er sá að þeir þekkja lítið til þess. Í stuttu máli leiðir þessi áhugi til þess að maður verður gjarnan hrokafullur gagnvart sannleikanum og heilögum anda, að minni reynslu. Þótt viðkomandi fullyrði gjarnan að hann hafi stjórn á lífi sínu, þá er það án innistæðu í raunveruleikanum, og þar var ég staddur í mörg ár.

Þar finnast líka að því er virðist skaðlausir leikir eins og Ouija-bretti og þess háttar sem fólk *leikur* sér með til að ná sambandi við «*andaheiminn*» án þess að átta sig á því að það er raunveruleg hættu að baki þessu. Þetta verður svolítið eins og að undirrita leigusamning fyrir íbúð. Þú ert bundinn við samninginn út frá undirskrift þinni. Þannig er það líka með gjörðir, jafnt í hugsun sem verki. Og þegar einni hindrun hefur verið rutt úr vegi getur það í sjálfu sér sett af stað keðjuverkun, svolítið eins og dómínókubbar. Við þekkjum öll þetta lögmál og það virkar í báðar áttir, jafnt á jákvæðan sem neikvæðan hátt. Líkamlega sem andlega. Móðir mín var sjálf í neikvæðum niðurleiðarspíral þar sem enginn í kringum hana megnaði að greina baráttuna sem átti sér stað í anda hennar.

Kafli 9

Framhaldsskóli (1991-94)

Ég man að einkunnirnar mínar fóru lækkandi í Fyllingsdalen Videregående Skole og að einn kennaranna var hissa á því að mér gengi svo illa. Ég hafði að meðaltali M (Mjög gott) með S (Sérdeilis gott) í stærðfræði úr gagnfræðaskóla, fagi sem ég hafði unnið gríðarlega mikið í. Ég vildi sanna fyrir kennaranum að ég gæti í raun náð tökum á stærðfræðinni. Fjölskylduaðstæðurnar fóru fyrir alvöru að taka á kraftana, og við flutninginn yfir í framhaldsskóla varð móðir mín sífellt aðgerðarlausari hvað varðaði umönnun okkar barnanna.

Skólaleiðin lengdist þegar við fluttum til Bjørgedalen og frá 1991, þegar Bergens Tidende varð morgunblað, var ég kominn á fætur um fimm-sexleytið á morgnana. Blaðhverfið mitt í Barliaveien var fjóra og hálfan kílómetra frá því þar sem við bjuggum núna. Andleg frammistaða mín minnkaði á þessum þremur árum og ég var svo úrvinda þegar ég kom heim og hafði klárað heimanámið að ég eyddi miklum tíma í að ligga í rúminu og móka á síðdegis. Ég missti besta vin minn vegna þessa. Móðir mín hafði áhyggjur af mér en hún var hvorki fær um að gæta sjálfrar sín né barna sinna á þessu tímabili. Það hjálpaði ekki að hún notaði dagana í að lesa bækur eins og «*Sagaen om Isfolket*» eftir Margit Sandemo eða leitaði hjálpar hjá «*svokölluðu andlegu fólki*» sem afneitaði Jesú Kristi sem syni Guðs. Mörgum finnst þetta vera harkaleg orð, en ég tala af reynslu af því að hafa séð móður mína hrörna burt á meðan hún lét tælast af galdri, dularfullum vísindum og «*rómantískum*» bókum á meðan hún sjálf stóð á barmi hyldýpisins. Volgni er ekki valkostur fyrir hina heilögu sem kallaðir eru af Guði til starfa hans.

Ég veit núna að bækurnar sem ég las um Jesú á unglingsárunum voru hreint út sagt falskar sögur með fallett ytra útlit og *falskan andleika* (2. Korintubréf 11:14). Margir halda að ég sé hrokafullur þegar ég segi að mikið í heiminum sé falskur andleiki, en það er sannleikurinn og ég hef sjálfur séð margt eftir að ég fæddist á ný. Það eru margar bækur sem skrifa um *falsaðan Messías* á sama hátt og önnur trúarbrögð eða ýmis «*andleg*» hugarfóstur reyna að snúa út úr sannleikanum um hver Jesús Kristur er í raun.

Fyrir mitt leyti, frá því að ég var um fimmtán ára gamall, las ég meira og minna allt sem ég fann um þessi efni og get sagt að jafnvel án þess að vera endurfæddur fann ég að það vantaði eitthvað. Innra með mér var ég enn hrokafullur gagnvart Guði, en greindi samt hluta af því sem ég upplifði. Ég hafði ekki augu til að sjá fyrr en 2008 (2. Korintubréf 3:16). Jú jú, hið yfirnáttúrulega er raunverulegt, en ekta og hreinar blessanir koma frá Guði. Sjálfur get ég bætt því við að verðandi kona mín hefur oftár en einu sinni sagt frá

fólki sem hún þekkir sem iðkar galdra. Ég hef sjálfur verið vitni að tilfelli í Noregi þar sem manneskja gerði þetta í hagnaðarskyni (1. Tímóteusarbréf 6:10), en að þessi manneskja fann kraft Guðs stöðva þetta þegar við báðum. Þið verðið að afsaka mig, því nú hleyp ég dálítið á undan mér.

Það er annars mjög skemmtilegt að benda á að árið 1994 birti *Statistical Science Magazine* (9. árgangur, 3. tölublað) grein sem fjallar um Equidistant Letter Sequence (ELS) byggt á Fyrstu Mósebók í Biblíunni. Greinin var skrifuð af Doron Witztum, Eliyahu Ripes og Yoav Rosenberg. Þetta er eitt af fáum vísindalegum verkum sem fjalla um það sem í daglegu tali er kallað Biblíukóðarnir. Ég vissi ekkert um þetta á þeim tíma, en vildi benda þér á það þar sem þetta var og er í grunninn dásamleg uppgötvun á dýpt og nákvæmni Guðs orðs. Höldum áfram til ársins 1995.

Kafli 10

Fokhol Gård (1995)

Eftir misheppnaða byrjun í vélaverkfræðinámi við Høgskolen i Bergen ákvað ég að fara á Fokhol gård, lífrænt-kraftrænan búgarð á Stange í Heiðmörk. Þar starfaði ég sem vinnu- maður í heilt ár og fékk hollan mat og góða líkamlega vinnu. Ég var reyndar fyrsti nem- inn þeirra sem dvaldi þar í ár og ég man að þeir borðuðu kjötbollur í kveðjumatarboð- inu, mikil viðhöfn þar sem það var ekki svo algengt. Maður skyldi ætla að bændur borði eðlilegt magn af kjöti, en ekki á Fokhol á mínum tíma að minnsta kosti. Reksturinn á þessum búgarði var hluti af Steiner-heimspekinni og er hluti af almennum «*andlegum*» undirstraumi í samfélaginu sem fangar margt auðtrúa og leitandi fólk. Maður hugsar um hreinleika og minni úðun, sem er jú jákvætt, en það sem ekki var talað svo hátt um var að Steiner kenndi um anda að baki þessu öllu saman, sem aftur játar ekki Jesú sem Drottin og meistara (1. Jóhannesarbréf 4:1) eða segir frá því að Hann hafi gefið líf sitt fyr- ir okkur. Ekki heldur að við verðum að gefa líf okkar í skírninni til að geta fæðst á ný. Í vinsælum bókum um «*frumspeki*» má einnig sjá að talað er um Gaia eða móður jörð, eitt- hvað sem sumt fólk festist algjörlega í og blindast af. Lýður Guðs getur ekki skilgreint sig sem fæddan af anda jarðarinnar, heldur af anda Guðs.

Á hagnýtu hliðinni var búgarðurinn 960 mál og ég man að þeir áttu handfylli af drátt- arvélum, þar sem Deutz-Fahr voru þær stærstu og tæknilegustu, og ég naut mín í verkefn- um mínum sem og að keyra dráttarvél. Framleiðslan var um 90 prósent korn og afgang- urinn grænmeti þegar ég var þar, ásamt um 12 mjólkurkúm eða svo. Þeir voru á umbreyt- ingartímabili frá hefðbundnum rekstri með það að markmiði að rækta bæði meira lífrænt sem og að auka grænmetisræktunina, svo þeir voru í aðlögunartíma. Þeir ráku búið jú eftir Steiner-aðferðinni, þaðan kom hinn lífrænt-kraftræni rekstur en byggður á «*anda- heimi*» Steiners.

Ég bjó í aðalhúsinu sem áður fyrr hafði verið fátækrahús fyrir verkamenn sem unnu á búgarðinum fyrir nokkrum áratugum. Frá efstu hæðinni þar sem ég dvaldi man ég eftir að horfa út yfir kornið sem beygði sig undan vindinum og endurspeglaði göngu hans yfir akrana. Þetta var eins og öldur yfir landslagið, svo það var sjónarspil í sjálfu sér. Maður gat séð djúpa svarta moldina koma í ljós á eftir plógnum og þetta var frábær næringar- ríkur jarðvegur.

Á Fokhol hitti ég unga konu, Marit, nema, sem hafði ekki aðeins áhuga á landbúnaði heldur líka hinu andlega. Hún gat skynjað þegar einhver hafði dáíð í húsi og þess hátt- ar og það heillaði mig. Ég trúí því að margir kristnir verði svolítið ruglaðir í ríminu yfir

Þessu, en líkur sækir líkan heim og það eru margir sem hafa kynni af óhreinum öndum og bæði skynja og leika sér við þennan hluta andaheimsins sem slíkan, bæði innan og utan líkamans.

Ég vissi á þessum tíma að hið andlega var raunverulegt og átti ekki í neinum vandræðum með það, þvert á móti bauð ég það velkomið. Það sem ég skildi ekki var að óhreinir andar tengja sig við manneskju í gegnum ýmsa óhreina iðju og þess háttar. Það verður eins og að undirrita samning við þá og það gefur þeim aðgang að lífi manns, eitthvað sem ég fékk að reyna síðar þegar augu mín opnuðust og Guð fór að frelsa mig. Ég upplifði annars ýmsa undarlega hluti á Fokhol þar sem ég bæði heyrði og fann fyrir hlutum sem voru ekki náttúrulega efnislegir, en þetta hef ég haldið fyrir sjálfan mig þar til nú. Það þjónaði ekki Guði, svo ég segi það hreint út, og þess vegna get ég sagt að það eru mörg fyrirbæri sem eru óútskýranleg og hafin yfir lögmál eðlisfræðinnar, en það þýðir ekki sjálfkrafa að það sé andi Guðs af þeim sökum. Einkenni Heilags Anda er hreinleiki og ljós (1. Jóhannesarbréf 1:5). Ekki myrkur og dulúð.

Ég veit í dag að þrá eftir veraldlegum auði og leit að líkamlegum þægindum og nautnum umfram það náttúrulega á þátt í að deyfa manninn fyrir sannleikanum (1. Jóhannesarbréf 2:15-16). Í sannleika göngum við á mjóum vegi og breiður er sá vegur sem liggur til glötunar. Það sem nýi vinur minn sagði mér ekki á þessum tímamarki var að hún var með eins konar andlegan fylgdarmann með sér sem fylgdi henni og að þetta hræddi hana einnig að hluta. Jesús rak sem kunnugt er anda út úr fólki og þess er líka þörf í dag. Að við séum venjulega ekki vitni að þessu gerir það engu að síður ekki síður viðeigandi. Ég fékk ekki að vita um þetta fyrr en mörgum árum síðar og að hún hafi verið gripin ótta vegna þessa að hluta var og er augljóst.

Kaflí 11

Alternatívt Nettverk (1996)

Við vorum komin til ársins 1996 og ég var kallaður inn á Dillingøy í Ósló til að hefja borgaralega varðþjónustu mína. Ég hafði valið borgaralega þjónustu af því að ég vildi ekki taka þátt í stríði eða taka líf annarrar manneskju, og þessi sannfæring var föst í mér jafnvel þá (2. Mósebók 20:13). Ég taldi mig lánsaman að fá að starfa við að aðstoða Alternatívt Nettverk á Tøyen í Ósló.

VisionWorks AS er fyrirtæki sem skipuleggur fyrirlestra, sýningar, námskeið og vinnustofur innan heilðrænnar hugsunar og annarrar andlegrar iðkunar, auk þess að gefa út tímaritið Visjon. Samtökin voru stofnuð árið 1992 af Øyvind Solum og Roald Pettersen undir nafninu Alternatívt Nettverk.

— *Store Norske Leksikon um Alternatívt Nettverk*

Alternatívt Nettverk skipulagði það sem kallað er Alternativmessen víðs vegar um landið. Þetta er því miður eins og hunangskrukka fyrir óhreina anda og þar er fáist við jóga, heilunarsteina, orkur, heilun, miðlun og margt fleira sem stuðlar að því að styrkja mótstöðu manns gegn Jesú Kristi, hversu undarlega sem það kann að hljóma, en óhreinir andar geta ekki af sér hreinleika. Og þar er margt forvitið fólk sem lætur blekkjast. Það er margt sem ég gæti sagt, en í stuttu máli stóð þessi ráðning sem betur fer aðeins yfir í nokkra mánuði og ég var heppinn að komast þaðan út. Eða svo maður orði það þannig: Mér tókst að fá væna skrámu á annan bílinn þegar ég var óheppinn í Oslo Spektrum og Alternatívt Nettverk lét mig fara tiltölulega stuttu síðar. Aldrei fyrr hef ég búið við verri húsakost eða aðstæður. Staðurinn þar sem ég gisti var með gat á veggnum þar sem rottur eða mýs gátu farið inn og út að vild. Salernið var svo ógeðslegt að það tók út yfir allt sem ég hafði séð, og herbergin lyktuðu af þvagi. Ég var jafnvel fyrir barðinu á manni sem vildi að ég ætti kynferðismök við sig, sem mér var mjög á móti skapi. Um tennurnar mínar var heldur ekki hugsað almennilega á þessu tímabili. Þetta var lágpunktur í lífi mínu og ávöxturinn af því var ekki góður. Fyrir þann sem vann náíð með þeim voru ávextir þeirra augljósir og það skilur eftir beiskt bragð í munni þegar ég lít til baka á þetta í dag. Samt sem áður gerði ég ekki upp við þetta fyrr en síðar, þar sem ég áttaði mig ekki á því að andinn að baki var sá sami og stóð að baki þeim hugsunarhætti sem ég hafði lagt svo mikið af sjálfum mér í á þessum árum.

Kaflí 12

Fagerli Leirskole (1997)

Það er árið 1997 og ég gegni eftirstöðvum borgaralegrar varðþjónustu minnar á Fagerli Leirskole á Geilo í Skurdalen og nýtt umhverfisbreytingarinnar í botn. Ég vinn þar einnig hálf t ár til viðbótar. Ég hjálpa til við öll verkefni, og það felur í sér afþreyingu eins og kennslu á snjóbretti, gönguferðir eða skíðaferðir til fjalla, þrif á herbergjum og aðstoð í eldhúsinu við gerð einfaldrar matvöru eins og súpur, brauð eða rúnstykki. Skólabúðirnar hýstu kannski allt að 80 ungmenni yfir vikuna auk helgargesta. Við notuðum iðnaðarhrærivél og stóran, flottan franskan ofn með gufu og nákvæmri stafrænni stýringu á bökunartíma og hitastigi. Og þegar ég var á eldhúsvakt og matreiddi fyrir gestina, lagði ég alla sál mína í verkið og hafði yndi af því, jafnt í eldhúsinu sem og í félagslega þættinum við að þjóna gestunum. Kokkurinn velti því fyrir sér hvernig brauðin mín yrðu svo stór þótt við fylgdum sömu uppskrift, en leyndarmálið lá í hnoðinu og meðhöndlun deigsins, og mér fannst gaman að gera tilraunir með forritun ofnsins til að ná þessu fram. Hestaferðir voru einnig hluti af verkefnum mínum og ég kenndi börnunum að kemba og söðla hestana ásamt því að þrifa hesthúsið, sem var jafn nýtt fyrir mér og flestum þeirra, en það var engu að síður mjög skemmtilegt. Ég bjó annars í litlu bjálkahúsi úti á hlaðinu þar sem ég varð að beygja mig til að ganga inn um dyrnar og gat rétt svo staðið uppréttur þar inni. Mér fannst ég eiginlega hafa það eins og blómi í eggi. Ég tók bílprófið á Gol á þessum tíma, sem og lyftarapróf.

Kaflí 13

Móðir deyr (1998)

Árið er nú 1998 og móðir mín deyr, aðeins 48 ára gömul, stuttu eftir síðasta afmælisdaginn sinn. Ég man að ég var í heimsókn hjá þeim í Knarvík í tilefni af afmælinu hennar. Þennan dag tók ég eftir því að ljósið í augum móður minnar var slokknað, sem ég undraðist yfir. Stuttu eftir útförina er ég hjá mormóður minni í stofunni hennar, en hún er ekki sjálf í stofunni. Það er þá sem stjúpfaðir minn biður mig um að undirrita skjal þar sem ég afsala mér öllum kröfum til arfs. Hann bað ekki bræður mína—aðeins mig. Ég tel að hann hafi litið á mig sem ógn, þar sem ég er elstur. Hann sagði að þeir hefðu *eytt öllum peningunum* og að einn af frændum mínum, eins og stjúpfaðir minn lagði það upp, væri sammála honum um þetta. Í reynd var mér hafnað þótt við færðum inn í hjónabandið um 600.000,- úr sölu íbúðarinnar á Örnahaugen og sparnaði hennar. Það er augljóst að hann krefst þess að við berum ábyrgð á veikindum móður okkar en tekur ekki sjálfur ábyrgð á sínum hlut í þessu. Með einu þvinguðu pennastriki strikaði hann út arfinn okkar. Stjúpfaðir minn giftist aftur síðar og nýja eiginkona hans fékk sinn hlut í húsinu. En ég og bróðir minn Tom fengum ekkert af því sem móðir okkar hafði lagt inn í hjónabandið. Hann tók það frá okkur. Ég tel að Lars Erik verði eini erfingi hans. Móðir mín og móðursystir fengu heldur ekki lóð á Ask frá föður sínum á meðan bræðurnir þrír fengu hver sína lóð, þannig að það sem nú gerðist er í raun eins og hefð í fjölskyldunni. (Þegar mormóðir mín Jenny Gjertine deyr árið 2025 verður hlutur móður minnar í arfinum aðeins vasapeningar – enginn bær, engin fasteign, ekki neitt – sem síðan skiptist á milli sona hennar þriggja og þýðir í reynd ekki neitt.) Þetta er ekki lýsandi fyrir það hver Guð er! Aðeins Guð getur breytt hjarta úr steini í hjarta úr holdi. Sá dagur kemur að hver og einn okkar skal standa Guði reikningsskil og svara fyrir verk okkar.

Vinnu minni hjá Fagerli Leirskole lýkur einnig á þessu ári og það er líka á þessum tíma í lífi mínu sem ég finn Urantia-bókina, yfir 2000 síður, í bókabúð í Ósló sem fangaði athygli mína næstu 10 árin (2. Pétursbréf 2:1). Hún var full af flóknum útskýringum á því hver uppruni mannsins ætti að vera og um falskan Jesú. Bókin er mikið verk, en fyrir þann sem kafar nógu djúpt og fylgir slóðinni þangað sem hún leiðir, þá sést að hún er fölsun á sannleikanum (2. Korintubréf 11:14), sem ég komst líka að að lokum með ítarlegri rannsókn á uppruna hennar. Henni hafði verið sjálf-lesið fyrir (auto-dictated) í gegnum miðlað efni og það voru staðreyndir sem reynt hafði verið að leyna. Ég var sjálfur fangaður í greipum hennar og tók þátt í rannsóknarhópi í Ósló af og til. Ég var mjög upptekinn af innihaldi hennar og það sást vel, sem leiðtogi hópsins kundi greinilega að meta.

Í lok árs 1998 er ég kominn aftur til Knarvik fyrir utan Bergen. Móðir mín er nýbúin að fá hinstu hvílu og hversdagurinn felst í því að takast á við sorgina og reyna að finna sér vinnu. Ég vann í nokkra mánuði hjá Manpower í Bergen, meðal annars hjá Hansa á Kokstad og síðar á lager Solberg Dekk á Toppe í Ásane. Mér bauðst föst staða hjá Solberg Dekk þar sem þeir voru ánægðir með störf mín en ég valdi að byrja í Knarvik Senter sem aðstoðarhúsvörður. Stjúpfaðir okkar var eins og venjulega upptekinn við vinnuna sína og það var ljóst að hann barðist við sorg, en ég sá ekki að hann leitaði sér hjálpar til að vinna úr henni, þótt augljóst væri að hann hefði átt að gera það. Hann sá samt um okkur á vissan hátt og það er ég þakklátur fyrir. Ég skildi að höfuðið á mér virkaði enn ekki vel og til að skora á sjálfan mig vildi ég fara í frekara nám. Ég varð fyrst að bæta einkunnir mínar í stærðfræði og eðlisfræði þegar ég ákvað að hefja nám í fjarskiptatæknifræði. Það sem ég hef ekki sagt frá er að hárið náði alveg niður á rass á þessum tíma, þar sem ég hafði látið það vaxa frjálst síðustu árin, móður minni til mikillar mæðu. Hún var upphaflega hárgreiðslukona og hafði undir lok starfsævinnar unnið á „Solei Frisørsalong“ uppi við Haukeland Sykehus. Að sonur hennar léti hárið vaxa var ekki samkvæmt hennar ósk, en hún tók því samt vel. Þá hugsaði ég að nú þegar ég ætti að byrja í undirbúningsnámi fyrir tækniháskóla væri gott að líta dálítið snirtilega út. Tilraun mín hafði staðið nógu lengi, hugsaði ég. Hárskerinn sem klippti mig, karlmaður, virtist einlæglega hryggur þegar hann klippti síddina af, en fyrir mér var það léttir að sleppa því loksins og geta sofíð án þess að það legðist yfir andlitið á nóttunni þegar ég sneri mér. Það var annars skemmtileg reynsla að læra að flétta sjálfan sig, svo það var ekki alveg til einskis. Enn þann dag í dag geri ég gjarnan einfaldar fléttur á verðandi eiginkonu mína eða dætur mínar.

Kafli 14

Polyteknisk Institutt (1999)

Það er árið 1999 og ég er meðal annars að endurtaka stærðfræði, eðlisfræði og efnafræði við Polyteknisk Institutt í Bergen og fæ góðar einkunnir þaðan. Undantekningin er þýska sem ég hef enn ekki náð tókum á, en það stafaði sennilega frekar af áhugaleysi. Þetta ár kynnist ég líka Petter Arild Heitman sem einnig er í undirbúningsnámi fyrir verkfræði.

Kaflí 15

HIA Grimstad (2000-02)

Eftir að skólaárinu lauk við Polyteknisk Institutt í Bergen, fórum við Petter saman til Høgskolen i Agder í Grimstad og hófum þar nám í fjarskiptatækni. Þar eignaðist ég líka góðan námsfélaga, Richard Paulsen. Það er á þessum tíma sem ég byrja að átta mig á því að forritun og kerfisþróun er eitthvað sem ég hef ákveðna hæfileika til og nýt þess að fást við (1. Pétursbréf 4:10). Einkunnirnar voru eftir því.

Árið er orðið 2001 og eftir stuttan tíma verð ég formaður stúdentaráðsins við háskólann, og **snemma árs 2002** flyt ég einnig inn og bý með 4-5 ófullveðja hælisleitendum frá Sri Lanka, að beiðni sveitarfélagsins. Ég var forráðamaður þeirra þar í Grimstad samhliða náminu, svo þetta var ánægjulegur en annasamur tími. Ég fór meðal annars með þá í ferðalög til bæði Bergen og Trondheim, sem var mikið þakkað. Ég fékk afbragðs meðmæli þaðan, en sannleikurinn var sá að ég var ekki heldur þá alveg með réttu ráði og þótti stundum gott að keyra á miklum hraða.

Kaflí 16

NTNU Trondheim (2003-04)

Við erum komin til ársins 2003 og ég kynnist verðandi eiginkonu minni, sem er frá Þrændalögum, á sama tíma og ég er að leggja lokahönd á lokaverkefnið mitt í Grimstad. Við fengum verðlaun fyrir besta verkefnið og þeir tveir sem ég vann með voru einnig meðal þeirra færustu í bekknum. Góðir samstúdentar stuðluðu að því að mér gekk vel í náminu. Að auki var ég formaður stúdentaráðs í tæp tvö ár og sat í háskólaráði á sama tíma. Þetta var greinilega metið af starfsfólki í stjórnsýslunni og öðrum nemendum, því ég var einn af þremur við háskólann sem fékk viðurkenningu fyrir störf mín í þágu stúdenta. Það var ég sem átti frumkvæði að því að endurvekja útskriftarathöfnina fyrir útskriftarnema og beitti mér gagnvart háskólaráði, en skólinn hafði hætt henni nokkrum árum áður.

Það er haustið 2003 og ég flyt til Trondheim til að hefja meistaranám í fjarskiptatækni við NTNU, og kærasta mín, Sølvi Myklebust, leggur stund á kennaranám þar. Ég man að á þessu ári tók ég eftir því að hún setti trúna ekki í fyrsta sæti, en ég leit ekki á það sem hættumerki þar sem ég var sjálfur ekki trúaður.

Á þeim tíma bjó ég í Falkenborg Studentby á Lade og árið **2004 bauð ég eigandanum að byggja upp og reka netkerfi þeirra** með 200 nettengipunktum, allt að eigin frumkvæði og með eigin áætlun um uppsetningu, búnað og hönnun. Þegar ég pantaði búnaðinn minntist sölustjórinn í Telenor-versluninni á að það væri óvenjulegt að sjá einstakling standa að baki uppsetningu af þessari stærðargráðu. Eigandi Falkenborg Studentby var ánægður með það sem mér hafði tekist að áorka með hjálp húsvörðarins og ungs manns sem aðstoðarmanns, og hann seldi staðinn stuttu síðar.

Kafli 17

Oslo (2005-06)

Árið 2005 lauk ég meistaraprófi við NTNU um leið og ég flutti til Jar í Bærum og hóf störf hjá Software Innovation sem starfsnemi og kerfisfræðingur. Ég gekk einnig í hjónaband árið 2005, rétt eftir að ég hafði skilað inn meistararitgerðinni við NTNU. Þetta markaði lokin á mörgum mánuðum þar sem vinnudagurinn var 12–16 klukkustundir, þar sem ég vann fulla vinnu samhliða lokasprettinum í náminu. Undir lok árs 2006 fluttum við til Lindeberg á Kløfta þar sem ég hóf störf hjá Element Logic í sama hlutverki. Við bjuggum í húsfélaginu Mohagen 2 þar sem ég varð stjórnarformaður og leiddi húsfélagið í málsókn gegn byggingaraðilanum. Þetta var erfiður tími fyrir okkur, en við komumst í gegnum hann tiltölulega vel.

Kafli 18

Hjálpræðið knýr dyra (2007-08)

Árið 2007 fluttum við til Torvikbukt stuttu eftir fæðingu fyrsta barnsins okkar. Kona mín vildi búa nálægt bestu vinkonu sinni um tíma, og ég fann ekki frið til að halda áfram að starfa sem forritari hjá Element Logic. Ég færði mig yfir í að vinna að heiman fyrir fyrirtækið og tók að mér ábyrgð á stuðningi um alla Skandinavíu, á meðan ég hjálpaði einnig æskuvini yngri bróður míns að byggja upp nýtt fyrirtæki. Við bjuggum í Torvikbukt í átta mánuði áður en við fluttum til Fosse, nálægt Frekhaug utan við Bergen, þar sem við keyptum hús í ágúst 2008. Ekki löngu eftir það fékk ég

Ég geng í gangi með mörgum dyrum og fyllist óvissu um hver þeirra sé sú rétta. Þá kemur lítill hópur fólks og vísar mér á réttu dyrnar. Ég geng í gegnum þær og kem inn í víðáttumikið, loftgott herbergi með svo háu til lofts að ekki sér til enda. Hægra megin teygir glerveggur sig svo hátt sem augað eygir, og fyrir framan mig er haf úr kristal eða gleri sem hægt er að ganga á. Undan yfirborðinu koma fígúrir eins og stytur — lifandi en þó ekki lifandi — upp í gegnum kristalshafið án þess að brjóta það. Þær eru eins og lifandi list til ánægju fyrir þá sem viðstaddir eru, líkt og kraftmiklar ljósasýningar sem sjást á nútíma tónleikum. Þegar þær eru komnar að fullu upp, stirðna þær í ýmsum stellingum áður en þær síga rólega niður aftur. Í fjarska sé ég fjall þar sem kýr eru á beit og fólk situr við borð í hópum og virðist njóta dagsins. Ég finna fyrir stórkostlegu frelsi og gleði. Ég vakna og fagna yfir draumnum.

— *Draum um hjálpræði*

Ég skildi það ekki á þeim tíma, en draumurinn var mynd af hjálpræðinu sem koma skyldi. Það er á þessum tímamarki sem hlutirnir eru að fara að breytast. Við erum komin að því tímabili í lífi mínu sem útskýrir hvers vegna ég get setið hér í dag, frelsaður af Guði til að lifa lífi undir nýja sáttmálanum í Jesú. Ég veit að í eigin mætti er ég ekkert, en Guði eru allir hlutir mögulegir þeim sem trúir (Markús 9:23):

„Þetta er sá sáttmáli sem ég mun gera við þá þegar þær dagar koma, segir Drottinn: Ég mun leggja lög mín í hjörtu þeirra og rita þau í huga þeirra.“ Og síðan: „Ég mun ekki framar minnst synða þeirra né lögmálsbrota.“ En þar sem syndirnar eru fyrirgefna þarf ekki framar fórn fyrir þær. Bræður og

systur, við höfum því fullt hughreysti til að ganga inn í hið heilaga fyrir blóð Jesú, þann nýja og lifandi veg sem Hann opnaði okkur í gegnum fortjaldið, það er líkama sinn. Og þar sem við höfum mikinn prest yfir húsi Guðs skulum við ganga fram með einlægu hjarta í fullri vissu trúarinnar, með hjörtu sem hreinsuð hafa verið og frelsuð frá háskalegri samvisku og með líkama þvegna í hreinu vatni. Höldum óhagganlega játningu vonar okkar því að trú er sá sem fyrirheitið gaf. Gefum gætur hvert að öðru og hvetjum hvert annað til kærleika og góðra verka. Vanrækið ekki safnaðarsamkomur okkar eins og sumra er siður heldur hvetjið hvert annað og það því fremur sem þér sjáið að dagurinn færir nær. Ef við syndgum af ásettu ráði eftir að hafa öðlast þekkingu á sannleikanum er ekki framfar til neinn fórn fyrir syndir heldur er það hræðileg bið eftir dómi og brennandi vandlæting sem eyða mun andstæðingunum. Sá sem brýtur lögmál Móse verður án miskunnar líflátinn ef tveir eða þrír vottar bera það. Hve miklu þyngri refsingu ætlið þér þá ekki að sá eigi skilið sem fótum treður son Guðs og vanvirðir blóð sáttmálans sem hann var helgaður í og smánar anda náðarinnar? Við þekkjum þann er sagt hefur: „Mín er hefndin, ég mun endurgjalda.“ Og aftur: „Drottinn mun dæma lýð sinn.“ Skelfilegt er að falla í hendur lifandi Guðs!

— *Hebreaþréfið 10:16-31*

Árið var 2008, og í mínu innra vissi ég að líf mitt ætti eftir að breytast algjörlega. Við hjónin byrjuðum að sækja samkomur hjá Christian Fellowship Nordhordland. Samkomurnar voru haldnar í íþróttahúsi í Knarvik, og við hugsuðum sem svo að það væri staðurinn þar sem við myndum blessa fyrstu dóttur okkar, Oliviu — ekki skíra hana. Þegar við gengum til liðs við þennan söfnuð upplifði ég gleði meðan á söngnum stóð, og trúaðir voru opnir og hlýir gagnvart okkur. Mér leið eins og heima hjá mér og fann frið, jafnvel þótt ég væri vitsmunalega hrokafullur (Orðskviðirnir 16:18) og teldi mig búa yfir *meiri þekkingu* á andlegum málum en þeir sem voru í kringum mig, þar sem ég hafði verið að lesa um þau í nokkur ár. Sem betur fer tóku þeir á móti okkur með opnum örmum, sem gerði heilögum anda kleift að byrja að starfa í mér.

Stuttu eftir að við byrjuðum að sækja Christian Fellowship Nordhordland kom trúboði frá Bergen í Noregi í heimsókn. Eftir prédikunina kom hann til mín og spurði hver ég væri og hvort ég vildi taka á móti Jesú sem Drottni og meistara lífs míns. Ég var hissa á hreinskilni hans og orðavali, en ég sagði já við því að taka á móti Jesú án þess að skilja fyllilega hverju ég væri að skuldbinda mig. Hann sagði þá við mig: „Endurtaktu þessi orð!“ Og þarna, þegar ég játaði Jesú sem Drottin og meistara lífs míns (Rómverjabréfið 10:9–10) og þakkaði Honum fyrir að gefa líf sitt fyrir mig og fyrir náð Hans, fékk ég sýn af nýja andanum sem Guð hafði gefið mér.

Í sýn stend ég á botni stórs hvíts eggs, töluvert hærra en ég sjálfur. Ég lít upp og sé að eggjið er ekki gert af mannahöndum heldur er því best lýst sem lifandi lífrænu efni. Utan frá egginu kemur mjúkt ljós sem lýsir upp að innan. Mér fannst allt vera hreint — ekkert drasl, ekki neitt, bara ég. Það var eins og öllu mínu drasli hefði verið tekið í burtu um stundarsakir. Ég var sleginn, en ég fann mjög sérstakan frið innra með mér ólíkan öllu öðru, nákvæmlega eins og trúboðinn hafði sagt mér.

— *Sýnin sem ég fékk þegar ég tók á móti Jesú*

Trúboðinn sagði mér og staðfesti að ég myndi upplifa frið sem ég hefði aldrei þekkt áður, og að þessi friður myndi hverfa þegar ég skírðist — sem ég auðvitað velti fyrir mér. Þegar þetta gerðist runnu tár niður vanga mína. Kona mín sagði síðar að hún hefði ekki þekkt mig aftur næstu dagana. Þegar við ókum frá samkomunni þann dag heyrði ég heilagan anda tala beint til mín og vara mig við að tala líf en ekki dauða (Orðskviðirnir 18:21). Heilagur andi opinberaði mér að ég yrði að gæta orða minna og velja yfirlýsingar mínar vandlega (Jakobsbréfið 3:6). Það er mikilvægt að skilja að heilagur andi þekkir okkur ná-ið, bæði í núinu og með spádómlegum hætti fyrir framtíðina. Þegar ég lít til baka skil ég núna að þessi reynsla var lykill að köllun minni og var gífurlega mikilvægt að rækta með virkum hætti. Þetta þýðir ekki að mér hafi alltaf tekist að tala samkvæmt því sem heilagur andi gefur mér, en við erum kölluð til að vera friðflytjendur og deila sannleikanum, en ekki dreifa eyðileggingu og dauða hvort heldur er með verki eða orði.

Þegar ég tók á móti Jesú fékk ég sýn frá Guði í fyrsta sinn á ævinni. Ef litið er til tölfræðilegrar þýðingar slíkrar frumreynslu dreifðrar yfir þrjátíu og þriggja ára ævi og yfir ellefu þúsund daga, þá hef ég þrjú orð handa þeim sem reyna að afneita reynslu hins trúaða á Guði: **vantrú og tortryggni**.

Í ferlinu sem nú hefst sé ég að Guð **áminnir** okkur trúaða — hina heilögu — um að halda áfram að ganga með Honum en snúa ekki aftur til heimsins með munúð hans, girnd og dulspeki.

En komið hafa fram falsspámenn meðal lýðsins, enda munu falskennarar einnig koma fram á meðal yðar sem smeygja munu inn háskalegum villukenningum og jafnvel afneita herranum sem keypti þá og leiða yfir sig skjóta glötun. Margir munu fylgja þeim í svívirðingum þeirra og fyrir þeirra sakir mun vegi sannleikans verða hallmælt. Af ágirnd munu þeir með uppspunnunum orðum nota yður í hagnaðarskyni. Dómur þeirra er löngu kveðinn upp og glötun þeirra blundar ekki. Því að ekki þyrmdi Guð englunum sem syndgætu heldur steypiti þeim niður í Tartarus og fól þá myrkrahólfum til þess að þeim yrði haldið þar til dóms. Ekki þyrmdi Hann heldur hinum forna heimi en varðveitti Nóa, prédikara réttlætisins, ásamt sjö öðrum þegar Hann lét

flóðið koma yfir heim hinna óguðlegu. Hann brenndi borgirnar Sódómu og Gómorru til ösku og dæmdi þær til eyðingar og gerði þær að víti fyrir þá sem síðar lifðu óguðlega. En Hann frelsaði hinn réttláta Lot sem mæddist af svívirðilegu líferni hinna guðlausu (því að þessi réttláti maður, sem á meðal þeirra bjó, kvaldist dag frá degi í sinni réttlátu sálu af því að sjá og heyra lögmálslausa breytni þeirra). Drottinn veit hvernig Hann á að frelsa hina guðhræddu úr freistingu en halda hinum ranglátu til refsingar á dómsdegi, einkum þá sem í saurugri girnd elta holdið og fyrirlíta yfirvöld. Þessir djarfari og sjálfbyrgingslegu menn hræðast ekki að lastmæla tignum en englar, sem þó eru meiri að afli og mætti, bera ekki lastmælisdóm gegn þeim fyrir Drottni. En þessir menn eru eins og skynlausar skepnur, fæddar til þess eins að veiðast og eyðast. Þeir lastmæla því sem þeir þekkja ekki og munu í spillingu sinni einnig spillast og bera laun ranglætisins. Þeir telja það munað að svalla um hábjartan dag, þeir eru vammir og lýti sem gæða sér á svikum sínum er þeir sitja að veislum með yður. Augu þeirra eru full af hórdómi og fá aldrei nóg af synd. Þeir ginna óstaðfastar sálir, þeir hafa hjarta sem æft er í ágirnd, bölvuð börn. Þeir hafa yfirgefið hinn rétta veg og villst af leið, fylgt vegi Bílaams Beórssonar sem elskaði laun ranglætisins. En hann fékk áminningu fyrir afbrot sitt: mállaus asni mælti með mannsröddu og aftraði fifli spámansins. Þetta eru vatnslausir brunnar, ský sem rekinn eru af stormi; þeim er hið dýpsta myrkur geymt að eilífu. Með hrokafullum innantómum orðum ginna þeir í holdlegum girndum og svívirðingum þá sem nýkomnir eru undan þeim er villunni fylgja. Þeir heita þeim frelsi en eru sjálfir þrælar spillingarinnar því að hver sá sem maður verður undirgefinn, þess þræll verður hann. Ef þeir, sem flúið hafa saurgun heimsins fyrir þekkingu á Drottni og frelsara Jesú Kristi, flækjast aftur í henni og verða henni undirgefnir, þá er síðara ástand þeirra orðið verra en hið fyrra. Betra hefði þeim verið að hafa ekki þekkt veg réttlætisins en að hafa þekkt hann og snúa síðan aftur frá hinu heilaga boðorði sem þeim var gefið. Komið hefur fram á þeim það sem segir í sönnum orðskviði: „Hundur snýr aftur til síns eigin spýju“ og „þvegið svín veltir sér í saur.“

— Síðara Pétursbréf 2

Eftir á að hyggja skil ég að frá þessum degi skyldi ég koma undir vængi Guðs almáttugs (Sálmarnir 91:4) — frelsara míns, hjálpræðis og skapara.

Hann sagði: „Ég elska þig, Drottinn, styrkur minn. Drottinn er bjarg mitt, vígi og frelsari, Guð minn, klettur minn, þar sem ég leita hælís. Hann er skjöldur minn og horn hjálpræðis míns, vígi mitt. Ég kalla til Drottins sem

er lofgjörðar verður og ég frelsast frá óvinum mínum. Snörur dauðans umkringdu mig, straumar eyðileggingarinnar skelfdu mig. Snörur heljar vöfðust um mig, gildir dauðans biðu mín. Í neyð minni kallaði ég á Drottin, ég hrópaði til Guðs míns. Hann heyrði röddu mína úr musteri sínu, hróp mitt barst til eyra Hans. Þá skalf jörðin og riðaði, undirstöður fjallanna bifudust, þær skulfu því að Hann var reiður. Reykur gekk úr nösum Hans og eyðandi eldur úr munni Hans, glóandi kol hrutu frá Honum. Hann sveigði himininn og steig niður og dimm ský voru undir fótum Hans.“

— *Sálmarnir 18:1-10*

Þrátt fyrir þetta tók það mig sjö ár áður en ég fann frið með því sem raunverulega gerðist þennan dag og öðlaðist þann skilning að ég væri ekki brjáláður. Ég hugsa til baka þegar ég stóð inni í egginu, þar sem Guð sjálfur bar mér vitni um nýja andann sem Hann hafði gefið mér. Þetta var aðeins fáeinum dögum áður en skírni mín fór fram, þar sem Oddmund Solheim, góður bróðir minn, leiddi mig niður í vatnið.

Jesús svaraði: „Sannlega, sannlega segi ég þér: Enginn getur séð Guðs ríki nema hann endurfæðist.“ Níkódemus segir við Hann: „Hvernig getur maður fæðst þegar hann er gamall? Skyldi hann geta komist aftur í móðurlíf og fæðst?“ Jesús svaraði: „Sannlega, sannlega segi ég þér: Enginn getur komist inn í Guðs ríki nema hann fæðist af vatni og anda.“

— *Jóhannesarguðspjall 3:3-5*

Á árunum fram til 2012 upplifði ég kraftmikla hluti í andanum, en hugur minn skildi ekki hvað var að gerast. Það sem einnig virtist skelfilegt var að þegar ég endurfæddist opnuðust augu mín og ég byrjaði að sjá mennskar verur í herberginu okkar á nóttunni (Efesusbréfið 6:12). Slíkt er venjulega ekki rætt í kirkjunni, en ég heyrði tilviljunarkennt samtal tveggja manna einn daginn eftir sunnudagssamkomu. Samtalið fjallaði um móður og dóttur hennar, um þriggja ára gamla, sem báðar höfðu séð mann standa við rúmið um nóttina. Þetta var skelfileg reynsla, en næsta dag afskrifaði móðirin hana og hugsaði að þetta hlyti að hafa verið draumur. Þá spurði dóttirin móður sína hvaða maður það hefði verið sem stóð í herberginu um nóttina. Það rann upp fyrir mér að ef þær gætu upplifað slíkt og haft vitni að því, þá væri mín eigin reynsla ef til vill ekki tilbúningur eða aðeins draumar. Þetta gaf mér aftur lykil að því að byrja að skilja að barátta ætti sér stað um vegferð lífs míns.

Sem söfnuður Guðs verðum við að vera meðvituð um að annast og útbúa okkar eigin fólk til að gera upp fortíðina og faðma að fullu handleiðslu heilags anda þegar við endurfæðumst (Rómverjabréfið 8:14). Við verðum að læra að aga hugsanir okkar og huga okkar (2. Korintubréf 10:5). Aðeins þannig getur líkami Guðs á jörðu staðist álagið þegar

stormurinn geisar og teygjan ógnar því að bresta. Við verðum að hafa einingu í orði og verki. Kirkjan hefur selt silfurmuni sína í þessum eignum þar sem hún klippir og límir orð Guðs. Afleiðingin er sú að við köstum á burt blessuninni sem Guð hefur handa okkur, og lýður Hans glatast vegna þekkingarleysis (Hósea 4:6). Söfnuðir þorna upp og yngri kynslóðin hverfur af samkomunum vegna þess að við göngum ekki með heilögum anda og þeim náðargjöfum sem Hann gefur. Andi Guðs getur ekki starfað í söfnuði sem er ekki lifandi og opinn fyrir leiðsögn Hans (1. Þessaloníkubréf 5:19).

Hvað sem því líður, þótt ég ætti ekki marga kristna bræður í söfnuðinum sem töluðu mikið um þessa hluti, þá var samfélagið dásamlegt og mér leið vel. Það þýðir ekki að engar áskoranir hafi verið til staðar, en svo er alltaf. Það var ferli að brjótast undan taki fortíðarinnar. Ólíkt líkamlegum líkömum okkar, sem fæðast úr móðurlífi, verður andi okkar að fæðast af anda Guðs. Hugur okkar og gamli hugsunarháttur endurfæðist ekki sjálfkrafa; hins vegar, með því að vera trú og taka þátt í söfnuðinum og samfélaginu, umbreytumst við skref fyrir skref (2. Korintubréf 3:18), jafnvel þótt það sé ekki alltaf auðvelt.

Hagið yður eigi eftir þessum heimi, heldur breytist með endurnýjun hugarfarsins, svo að þér fáið að reyna, hver sé vilji Guðs, hið góða, þóknanlega og fullkomna.

— *Rómverjabréfið 12:2*

Biblían er engu að síður bók; hversu blessuð sem hún er, þá kemur lífið ekki úr bókinni sjálfri heldur beint frá anda Guðs (2. Korintubréf 3:6). Hann hefur gefið okkur orð sitt í Biblíunni til að leiðbeina okkur og hjálpa, en lífið sjálft kemur frá Honum einum — Kristur í okkur og Guð í Honum (Kólossubréfið 3:4) — byggt á trú. Jesús sjálfur varaði okkur við með miklum alvörubunga: þeir sem hafna Honum munu fara til eilífrar refsingar (Matteusarguðspjall 25:46) og verða refsað með eilífri glötun, fjarri augliti Drottins (2. Þessaloníkubréf 1:9).

Fyrir lögmálið er ég dáinn lögmálinu til þess að ég lifi Guði. Ég er krossfestur með Kristi. Sjálfur lifi ég ekki framur heldur lifir Kristur í mér. Lífinu, sem ég lifi nú hér á jörð, lifi ég í trúnni á son Guðs sem elskaði mig og lagði sjálfan sig í sölurnar fyrir mig. Ég ónýti ekki náð Guðs. Ef réttlætið fæst fyrir lögmál þá hefur Kristur dáið til einskis.

— *Galatabréfið 2:19-21*

Það sem er hins vegar dásamlegt er að orð Hans mun aldrei stangast á við sjálft sig (Sálmarnir 119:160) og að við getum rannsakað og prófað orðið til að sjá hvort það sé gott og rétt. Ef faðirinn hefur talað, þá er Hann trúr orði sínu, jafnt í fortíð sem framtíð. Ef

Það stenst prófið, mun orðið greina lygi frá sannleika og verða okkur tæki ef við tileinkum okkur það.

Því að orð Guðs er lifandi og kröftugt og beittara hverju tvíeggjuðu sverði og smýgur inn í gegnum sál og anda, liðamót og merg, og dæmir hugsanir og hugarfar hjartans. Engin skepna er Honum hulin en allt er bert og opið augum Hans, sem við eigum reikningsskil að gera.

— *Hebreabréfið 4:12-13*

Umbreytingin sem fylgir endurfæðingunni tekur til huga okkar, tilfinninga og gamla hugsunarháttar. Margt af því sem við tileinkuðum okkur áður en við endurfæddumst verðum við oft að aflæra. Þekking sem stendur gegn Guði er ekki góð; því er handleiðsla andans lífsnauðsynleg ef maður á að ganga og starfa í samræmi við anda Guðs:

Ég segi: Lifið í andanum og þá munið þér alls eigi fullnægja girnd holdsins. Því að holdið girnist gegn andanum og andinn gegn holdinu. Þau standa gegn hvoru öðru til þess að þér gerið ekki það sem þér viljið. En ef þér leiðist af andanum þá eruð þér ekki undir lögmáli. Holdshreinsirinn er augljós: frillulífi, óhreinleiki, saurlífi, skurðgoðadýrkun, töfrar, fjandskapur, deila, metnaður, reiði, eigingirni, tvídrægni, flokkadrættir, öfund, ofdrykkja, svall og annað þessu líkt. Um þetta segi ég yður fyrir, eins og ég hef áður sagt, að þeir sem slíkt gera munu ekki erfa Guðs ríki. En ávöxtur andans er kærleiki, gleði, friður, langlyndi, gæska, góðvild, trúmennska, hógværð og sjálfsagi. Gegn slíku er lögmálið ekki. En þeir sem tilheyra Kristi hafa krossfest holdið með ástríðum þess og girndum. Ef við lifum í andanum þá skulum við líka ganga í andanum. Verum ekki hégómlegir, svo að við ögrum hver öðrum og öfundum hver annan.

— *Galatabréfið 5:16-26*

Fyrir þekkingu og reynslu af Guði sækjum við fram skref fyrir skref ef við erum fús til að leggja niður okkar eigin vegi í skiptum fyrir það sem Hann hefur handa okkur. Þetta er ekki alltaf auðvelt, en það er rétt:

Þar sem við erum umkringd slíkum fjölda votta skulum við kasta frá okkur öllu því sem þyngir og syndinni sem svo auðveldlega flækist um okkur og þreyja það skeið sem við eigum framundan. Beinum sjónum okkar til Jesú, höfundar og fullkomnara trúarinnar. Í stað þeirrar gleði sem Honum bauðst leið Hann á krossi, tók ekki mark á smáninni og hefur nú sest til hægri handar hástóli Guðs. Hugsíð um Hann sem þoldi slíkan fjandskap

gegn sér af hálfu syndara, svo að þér þreytist ekki og látið hugfallast. Í baráttu yðar gegn syndinni hafið þér ekki enn veitt mótspyrnu allt í blóð. Hafið þér gleymt hvatningarorðunum sem mæla til yðar eins og til barna: „Sonur minn, vammastu þess eigi að Drottinn aga þig og láttu eigi hugfallast er Hann tyftar þig. Því að Drottinn agar þann sem Hann elskar og hýðir hvern þann son sem Hann tekur að sér.“ Berið agann sem sonu; Guð kemur fram við yður sem sonu. Hver er sá sonur sem faðirinn agar ekki? Ef þér eruð án aga, sem allir hafa hlotið hlutdeild í, þá eruð þér hörgetin börn en ekki synir. Enn er það: Við höfðum jarðneska feður sem agað okkur og við sýndum þeim virðingu. Myndum við þá ekki miklu fremur beygja okkur undir föður andanna og lifa? Feður okkar öguðu okkur um stuttan tíma eins og þeim sýndist en Guð agar okkur okkur til gagns, svo að við fáum hlutdeild í heilagleika Hans. Í bili virðist allur agi ekki vera til gleði heldur hryggðar en eftir á gefur hann þeim, sem við hann hafa verið æfðir, ávöxt friðar og réttlætis. Réttið því úr máttlausum höndum og magnþrota hnjám! Látið fætur yðar ganga beinar brautir til þess að hið fatlaða limist ekki úr liði heldur verði heilt. Keppið að friði við alla menn og heilagleika, því að án hans fær enginn Drottin litið. Gætið þess að enginn fari á mis við náð Guðs, að engin beiskjurót skjóti upp teini og valdi usla og margir saurgist af henni. Gætið þess að enginn sé frillulífismaður eða guðlaus eins og Esau sem seldi frumburðarrétt sinn fyrir eina máltíð. Þér vitið að þegar hann síðar vildi fá blessunina var honum hafnað. Hann fékk engu breytt um það sem hann hafði gert þótt hann leitaði blessunarinnar með tárur.

— *Hebreabréfið 12*

Eftir á að hyggja skil ég núna að þótt ég hafi fæðst af andanum árið 2008, byrjaði faðir minn á himnum að hjálpa mér að aflæra hinar fölsku kenningar sem ég hafði drukkið í mig í gegnum ævina. Þetta ferli átti sér stað í gegnum orð Hans hjá Christian Fellowship Nordhordland. Mér var tekið opnum örmum í húsasöfnuð þeirra og söfnuð, en hugur minn var fullur af sýndarþekkingu sem stóð beint gegn Guði, og ég deildi þessu virkt með þeim sem voru í kringum mig. Þegar ég lít til baka sé ég að ég var trúboði jafnvel þá. Það kann að hljóma undarlega, en ég bar með mér heimsmynd í huga mínum og tengingu við hið óhreina sem samrýmdist ekki nýja andanum sem Guð hafði gefið mér (Kólossubréfið 2:8). Af reynslunni sé ég að holdið og andinn geta barist hvort gegn öðru, jafnvel hjá þeim sem eru endurfæddir (Galatabréfið 5:17).

Kaflí 19

Frekhaug (2009)

Við erum komin til ársins 2009 og það ár kom til okkar maður úr héraðinu. Hann bjó í næsta nágrenni við okkur á Fosse á Frekhaug og var mikill litríkur karakter, slyngur í stjórnámálum og framkvæmdasamur. Hann bauðst til að kaupa af okkur lóð sem á þeim tíma var skipulögð sem landbúnaðar-, náttúru- og útivistarsvæði (LNF) og vildi breyta einu máli af þeim 3,2 málum sem við áttum í íbúðarlóð. Hann bauðst til að greiða allan kostnað og kaupa landið síðan af okkur ef hann fengi byggingarleyfi í gegn. Ég nefni þetta hér þar sem ég kem aftur að þessu síðar í bókinni. Ég tel að fyrsta tilboðið hans hafi verið um 350.000 krónur eða svo ef ég man rétt, en nánar verður fjallað um þetta undir árinu 2013. Ég vil aðeins nefna þetta þar sem þessi atburður er lykill að framhaldinu hvað fjárhaginn varðar.

Kaflí 20

Kristið samfélag (2010)

Árið 2010 markaði miðpunkt þeirra erfiðu ára í upphafi nýs lífs míns. Það var áskorun fyrir leiðtoga safnaðarins að sjá að ég deildi með virkum hætti boðskap sem var andstæður fagnaðarerindinu, á sama tíma og andinn hið innra vitnaði um nýtt líf (1 Pétursbréf 5:8). Það kom að þeim punkti að ég var beðinn um að velja veg.

Ég man að einn af öldungum safnaðarins, *Morten Gundersen*, sagði mér síðar að þeir hefðu fengið fólk til að biðja fyrir mér og fjölskyldunni yfir lengra tímabil, vegna þess að hann skildi að ég stóð í innri baráttu. Þegar ég lít til baka á þetta tímabil eftir á, má lýsa því þannig að mitt gamla líf hafi reynt að draga mig til baka vegna þess að ég hafði ekki lokað dyrunum að fortíðinni almennilega. Ég upplifði dásamlega hluti með Guði, bæði þegar ég endurfæddist og á tímanum þar á eftir. Ég er sársaukafullt meðvitaður um að það eru til hlutir, gjörðir eða orð sem geta opnað – eða haldið opnum – dyrum fyrir óhreinum öndum. Þetta er reynsla sem ég hef fyrst öðlast á síðustu árum, þegar ég lít til baka á vitnisburð heilags anda í lífi mínu. Nýlega, fyrir nokkrum dögum, hitti ég bróður í trúnni, *Arnt-Viktor Pettersen*, sem hefur spámannlega gáfu, og hann benti á hvernig heilagur andi hefði talað um einmitt þetta í hans eigin lífi. Og hann fékk einnig orð til systur í trúnni sem glímur við það að hún nær aldrei fyllilega að reka út «*kvölunaránd*» af heimili sínu, ef ég má orða það svo. Hún hefur margsinnis gengið um og beðið fyrir húsinu. Sonur hennar, sem hefur ekki tekið á móti Jesú ennþá, gat sjálfur vitnað um að hann fann þegar þeir í eitt skipti ráku út anda. Systir okkar sagði mér að þau hefðu farið í gegnum allt heimilið, beðið og mælt yfir því, og endað í bílskúrnum að lokum áður en þau fundu skyndilega eitthvað «*þjóta*» út úr bílskúrnum. Þetta minnir mig aftur á síðari tilvik sem ég hef upplifað af birtingarmyndum í kringum kristna sem hafa ekki afsalað sér hlutum sem þeir eiga eða fortíð sinni, sem virkar sem opnun og samþykki á nærveru óhreinna anda (1 Jóhannesarbréf 4:1).

Við snúum aftur til ársins 2010. Ég upplifði þá að andar sóttu að mér á nóttunni með dimmri nærveru. Ég skildi ekki þá hvað var um að vera á þeim tíma, en sérhver mannskja í upphafi nýs lífs síns hefur mismunandi hluti sem hún verður bæði að læra að leggja til hliðar eða brjóta af sér. Oft verður maður að taka rækilega til í sínum málum og faðma hið nýja af öllu hjarta svo hið gamla verði lagt dautt. Maður verður að brenna brýrnar að baki sér, ef svo má segja. Þetta felur oft í sér að rjúfa bölvánir eða andleg bönd sem vinna gegn heilögum anda. Til að klára þetta verður maður að auðmýkja sig frammi fyrir Guði og biðja um fyrirgefningu fyrir hluti sem maður hefur gert (1 Jóhannesarbréf 1:9), fyrirgefa þeim sem hafa skaðað mann eða sært (Matteus 6:14-15) og varpa út því sem opnar

fyrir sjúkdóma og vandamál, hvort sem það er lífsmáti manns eða eigur sem maður á sem opna fyrir þetta:

en Jesús fór til Olúfjallsins. Snemma morguns kom hann aftur í helgidóm-inn og allt fólkið kom til hans en hann settist og tók að kenna því. Fræðimenn og farísear koma þá með konu, gripna í hór, létu hana standa þar mitt á meðal þeirra og sögðu við hann: „Meistari, kona þessi var gripin á nýfram-inni synd í hór. Móse bauð okkur í lög málinu að grýta slíkar konur. Hvað segir þú nú?“ Þetta sögðu þeir til að reyna hann svo að þeir gætu ákært hann. En Jesús beygði sig niður og skrifaði með fingrinum á jörðina. Og þar sem þeir héldu áfram að spyrja hann reisti hann sig upp og sagði við þá: „Sá yð-ar sem syndlaus er kasti fyrsta steininum á hana.“ Og aftur beygði hann sig niður og skrifaði á jörðina. Þegar þeir heyrðu þetta fóru þeir burt, einn af öðrum, þeir elstu fyrst. Jesús var einn eftir og konan stóð þar enn. Hann reisti sig upp og sagði við hana: „Kona, hvar eru þeir? Sakfelldi enginn þig?“ En hún sagði: „Enginn, Drottinn.“ Jesús sagði: „Ég sakfelli þig ekki heldur. Far þú og syndga ekki framar.“

— *Jóhannes 8:1-11*

Það sérstaka við Jesú er að hann elskar okkur, en útskúfar okkur ekki. Hann hjálpar okkur að losna við syndina og það þýðir að leggja sitt gamla líf niður og rísa upp með honum til eilífs lífs (Rómverjabréfið 6:4, Jóhannes 8:36). Hvað varðar eigur sem hafa tengingu við óhreina anda, þá er þetta vel þekkt meðal þeirra sem ekki eru kristnir en leita andlegra svara og þekkja til steina, draumafangara og svipaðra hluta. Guð hefur beinlínis sagt okkur að halda okkur frá töfrum, og þetta er það sem við köllum gjarnan hjátrú:

Svo segir Drottinn Guð: Vei þeim konum sem sauma töfrabönd á alla úlnliði og gjöra höfuðblæjur fyrir hvers konar höfuð til þess að veiða sálir. Ætlið þér að veiða sálir lýðs míns og halda lífinu í sálum yðar?

— *Esekíel 13:18*

Eigur bera með sér fortíð sem við samþykkjum þegar við tökum þær inn á heimili okkar, óháð því hvort við skynjum það eða ekki. Og þetta getur birst í lífi okkar þar sem við eigum í erfiðleikum með að kasta af okkur syndum og óvanum. Það er ekki mikið talað um þetta í dag, en að iðrast synda sinna og «*hreinsa til í húsinu*» er mikilvægt ef maður ætlar að ganga með Guði (Jesaja 1:18). Ekki aðeins í hinu ytra heldur einnig í hinu innra ef rjúfa á slík bönd. Ég trúi því að þetta sé sá þröskuldur sem stöðvar marga trúaða í að ganga með Guði. Á sama hátt og alkóhólisti verður fyrst að viðurkenna að hann sé í raun með fíknivanda.

En ef hinn óguðlegi snýr sér frá öllum syndum sínum, sem hann hefir drýgt, og heldur öll mín lög og iðkar rétt og réttlæti, þá skal hann lifa og eigi deyja. Öll brot hans, þau er hann hefir framið, skulu honum eigi tilreiknuð verða. Hann skal lifa sakir réttlætis síns, sem hann hefir iðkað. Mun ég hafa mætur á dauða hins óguðlega? segir Drottinn Guð. Mun ég eigi heldur hafa mætur á því, að hann snúi sér frá vegum sínum og lifi? En ef hinn réttláti snýr sér frá réttlæti sínu og fremur ranglæti og gjörir hvers kyns viðurstyggð, sem hinn óguðlegi gjörir, ætti hann þá að fá að lifa? Öll réttlætisverk hans, sem hann hefir unnið, skulu eigi tilreiknuð verða. Vegna tryggðarofsa síns, sem hann hefir sýnt, og vegna syndar sinnar, sem hann hefir drýgt, vegna þessa skal hann deyja. Og þó segið þér: „Vegur Drottins er ekki réttur.“ Heyrið þó, þér Ísraels hús: Er minn vegur ekki réttur? Eru það ekki yðar vegir, sem ekki eru réttir? Þegar hinn réttláti snýr sér frá réttlæti sínu og fremur ranglæti, þá deyr hann vegna þess. Vegna ranglætis síns, sem hann hefir framið, deyr hann. En þegar hinn óguðlegi snýr sér frá óguðleika sínum, sem hann hefir í frammi haft, og iðkar rétt og réttlæti, þá mun hann bjarga lífi sínu. Þar sem hann sá að sér og sneri sér frá öllum brotum sínum, sem hann hafði framið, þá skal hann lifa og eigi deyja. Ísraels hús segir: „Vegur Drottins er ekki réttur.“ Er minn vegur ekki réttur, Ísraels hús? Eru það ekki yðar vegir, sem ekki eru réttir? Fyrir því mun ég dæma yður, Ísraels hús, hvern eftir hans vegum, segir Drottinn Guð. Snúið yður og látið af öllum yðar afbrotum, svo að sekt yðar verði yður ekki að falli. Varpið frá yður öllum yðar afbrotum, sem þér hafið drýgt, og fáid yður nýtt hjarta og nýjan anda. Hví viljið þér deyja, Ísraels hús? Því að ég hefi ekki mætur á dauða neins manns, segir Drottinn Guð. Snúið yður því og lifið!

— Esekíelsbók 18:21-32

Það sem er sérstakt við þetta er að jafnvel í innstu «*hringjum*» hinna heilögu finnast trúaðir sem hafa ekki kastað af sér syndinni. Og hún heldur þeim frá virku lífi með Guði og *ræni* þá miklum blessunum. Ég upplifði þetta sjálfur með trúuðum vini og bróður. Á einum tímapunkti bauð náinn bróðir mér pappír með *formúlu* sem átti víst að «*hjálpa mér andlega*». Ég fann fyrir mikilli óþægindatilfinningu þegar hann sagði þetta og afþakkaði. Það er mikilvægt að við, sem erum Guðs börn, látum ekki fanga okkur eða tæla af hlutum eins og valdi, auði eða einfaldlega töfrum. Það kallast þá «*vígi*» (stronghold) og virkar sem virki sem hefur umkringt mann eða gripið mann föstum (2 Korintubréf 10:4). Og það sem bróðir minn gerði hér hefði getað átt þátt í að leggja bölvun yfir mig og fjölskyldu mína. Það var kennt um þetta í biblíuskólanum. Eigur geta opnað fyrir vígi á sama hátt og orðin sem við mælum geta gert okkur óhrein, eins og Jesús segir (Matteus 15:18). Þetta er kannski ekki svo undarlegt þar sem eigur, orð og gjörðir endurspeglar innra hugarfar manns og þetta hefur aftur afleiðingar í andanum.

Við erum aftur komin til ársins 2010 og í mínu tilfelli hafði ég verið andlegur leitandi í mörg ár og haldið mig við óhreina anda án þess að ég skildi það (Efesusbréfið 6:12). Við erum öll ábyrg fyrir eigin gjörðum og ég var fangaður í þessu og það sást bæði hið innra og ytra.

Ég var staddur í miðri baráttu á milli hins nýja og hins gamla. Ég man sérstaklega vel eftir einu kvöldi þegar ég lá í rúminu við hlið konunnar minnar. Líkami minn var nístingskaldur inn að merg og beini, og óttinn bar mig ofurliði. Ég vissi að þetta var andleg barátta og í hreinni örvæntingu hrópaði ég til Guðs úr mínu innra og bað Hann að hjálpa mér í baráttunni (Jakobsbréfið 4:7). Það síðasta sem ég man áður en ég sofnaði var ljós sem kom og lagðist umhverfis mig. Og þegar ég vaknaði næsta dag var ég fullur af orku og gleði, ólíkt nokkrum öðrum morgni. Guð faðir okkar hafði heyrt í mér og frelsað mig frá því sem hrjáði mig kvöldið áður. Þótt frelsið væri í fyrstu skammvinnnt, var að minnsta kosti einn sigur unninn (Galatabréfið 5:1) – og þetta er einn af mörgum vitnisburðum sem ég ber með mér áfram.

Það sem ég segi yður í myrkri, skuluð þér mæla í birtu, og það sem hvíslað er í eyra yðar, skuluð þér boða á þökum upp. Hræðist ekki þá sem líkamann deyða en fá ekki deytt sálina. Hræðist heldur þann sem megnar að tortíma bæði sálu og líkama í helvíti.

— *Matteus 10:27-28*

Baráttan hélt áfram og á meðan þetta gerðist deildi ég af gamalli höfuðþekkingu með vinum, samstarfsmönnum og systkinum í söfnuðinum. Þekkingu sem fór gegn orði Guðs. Andi minn var endurfæddur og ég hafði fengið sterkar upplifanir sem stungu í stúf við það sem ég hafði lært í skóla, en ég sat fastur í fortíðinni. Ég var í huga mínum ennþá *fangaður* af fölskum Messíasi, fölskum Jesú, þótt ég væri endurfæddur í andanum.

Allt frá árinu 1998 hafði ég verið iðinn nemandi þess sem kallað er Urantia-bókin. Í dag veit ég af eigin reynslu að þetta hugmyndakerfi, með sín andkristnu gildi og andlegu strauma, heldur fólki frá Guði á mjög lúmskan hátt. Það gerist með því að herma eftir hlutum úr kenningum Jesú, á sama tíma og guðdómleiki Hans og sjálfur tilgangurinn með lífi Hans á jörðinni er fjarlægður. Ég hef lengi íhugað að skrifa bók þar sem ég deili meira um þetta með þeim sem þetta varðar, svo fleiri fái tækifæri til að brjótast til frelsis. Fyrir mitt leyti var rofið handan við hornið, studdur áfram af góðum bræðrum í trúnni – einnig okkar góða *Bróður Trond* eða *Bróður Thomas*. Allt góðir bræður, en hver með sína sögu og reynslu. Ég hef mína eigin sögu, en þeir eru allir með mér á leiðinni áfram og í starfinu fyrir Guð.

Kaflí 21

Valið og bræðurnir (2011)

Við vorum komin til ársins 2011 þegar tveir af öldungum safnaðarins, *Magnar Askeland* og *Morten Gundersen*, komu heim til okkar. Þeir sögðu mér að ég yrði að taka ákvörðun um hvaða leið ég ætlaði að fara áfram. Ég þurfti á bræðrum að halda sem gátu séð þá baráttu sem ég stóð í. Ég var endurfæddur, en hugur minn megnaði ekki að viðurkenna það sem andinn sýndi mér. Samt sem áður hafði ég átt nokkrar dásamlegar upplifanir með Guði, og ég skildi innra með mér að heilagur andi væri að búa mig undir þennan fund. Ég sagði við konuna mína þar og þá að hún mætti velja út allar þær bækur sem henni þættu vera gegn Guði. Og hún vissi að ég átti margar slíkar bækur. Meðal þeirra var *Urantiabókin*, verk upp á um 2000 blaðsíður með gylltum sniðum, sem ég á þessum tímapunkti hafði kynnt mér rækilega í tíu ár. Hún horfði á mig með *stórum* augum og spurði hvort ég meinti það í alvöru sem ég sagði. Ég staðfesti það, og síðan hittist hópur karlmanna úr söfnuðinum og við brenndum pappakassa með bókum og öðrum hlutum. Þetta var andleg villutrú og óhreinir hlutir sem mæltu gegn Guði (Postulasagan 19:19). Ég man að þetta var eins og að rífa úr mér augað og ég skil eftir á að það var frelsun sem átti sér stað. Þá skildi ég það ekki, en með því að brenna þessar bækur gat Guð frelsað mig úr greipum óhreinna anda og snúið mér frá dauða til lífs (2. Korintubríf 5:17). Ég sagði já við Jesú árið 2008 og hann var trúr og vann að því að halda mér á veginum með sér, þótt til staðar væru öfl sem unnu gegn því, bæði innra með mér og í mínum nánasta hring. Orð okkar bera í sér annaðhvort líf eða dauða; það er enginn millivegur (Orðskviðirnir 18:21), á sama hátt og þegar hinn endanlegi dómur er kveðinn upp. Maður getur ekki verið hálfvolgur í trúnni.

Þeir komu úr vorum hópi en voru ekki af oss. Ef þeir hefðu verið af oss, þá hefðu þeir áfram verið með oss. En þetta varð til þess að augljóst yrði að enginn þeirra var af oss. En þér hafið smurningu frá hinum heilaga og vitið þetta allir. Ég hef ekki skrifað yður vegna þess að þér þekkið ekki sannleikann, heldur vegna þess að þér þekkið hann og vitið að engin lygi sprettur af sannleikanum. Hver er lygarinn ef ekki sá sem neitar að Jesús sé Kristur? Sá er andkristurinn, sá sem afneitar föðurnum og syninum. Hver sem afneitar syninum hefur ekki heldur föðurinn. Sá sem játar soninn hefur líka föðurinn. Látið það sem þér hafið heyrt frá upphafi vera stöðugt í yður. Ef það sem þér hafið heyrt frá upphafi er stöðugt í yður, munuð þér einnig vera stöðugir

í syninum og föðurnum. Og þetta er fyrirheitið sem hann gaf oss: hið eilífa líf.

— *Fyrsta Jóhannesarbréf 2:19-25*

Ég skildi innra með mér að ég yrði að leggja mitt eigið til hliðar fyrir Guð og að þetta væri hluti af nauðsynlegu ferli sem ég yrði að ganga í gegnum ef ég ætlaði að starfa fyrir föðurinn á himnum. Ég hafði fyrir þetta verið fagnaðarboði Satans sem mælti gegn Guði og verki hans án þess að skilja það sjálfur, en Guð hafði í náð sinni kallað mig til að gerast fagnaðarboði fyrir sig (Efesusbréfið 2:8-9). Og hver er ég? Ég er í rauninni enginn. Jú, ég er með góða menntun, en ég hef mína veikleika og hið ytra er í raun einskis virði ef við hlustum ekki á Guð og köllun hans fyrir hvern og einn. Ég hef oft velt því fyrir mér hvers vegna Guð notar mig, en ég skil að allt er af náð:

Mínir elskuðu... vinnið að sáluhjálpi yðar með ugg og ótta.

— *Filippíbréfið 2:12*

Ég man að kær bróðir í trúnni, *Bróðir Thomas*, horfði á mig á meðan hann hrærði í glóðunum svo að bækurnar brynnu upp. Hann sagði að ég ætti eftir að upplifa mikla hluti með Guði á þeim tíma sem fram undan væri. Þá vissi ég ekki að hann mælti af spámannlegum anda, en eftir á að hyggja sé ég að *Bróðir Thomas* hefur við nokkur tækifæri sýnt spámannlega gáfu. Þetta er náðargáfa sem hann verður að vera meðvitaður um og halda áfram að nota.

Einn af öldungunum tveimur, Magnar Askeland, var alltaf glaður yfir því sem ég gerði fyrir Guð og þeim ákvörðunum sem ég tók. Á þessum tíma gerðist það líka að karlahópurinn sem við vorum með heima hjá einum bræðranna, ásamt *Bróðir Thomas*, *Bróðir Trond* og fleirum, leystist upp vegna innri deilna og persónulegs óþroska. Mig grunar að blessanirnar hafi orðið of sterkar og að við sem hópur höfum ekki ráðið við það þegar persónulegar birtingarmyndir óhreinna anda komu fram. Og þetta var hjá einstaklingi sem taldi sjálfan sig vera einn af leiðtogum hópsins. Í stuttu máli get ég orðað það þannig: Einn af hinum heilögu í hópnum var með sjúkdómsanda í sér, sem við urðum öll vitni að í karlahópnum og þetta var líka staðfest af einum af prestunum í kristnu samfélagi. En ég hef líka klúðrað hlutum á köflum og við verðum öll að líta í eigin barm öðru hverju og fyrirgefa jafnt öðrum sem okkur sjálfum. Það voru fleiri sem vitnuðu um það sem gerðist þegar við báðum fyrir einum af hinum heilögu og það kom að þeim punkti að einn daginn höfðum við beðið kröftuglega fyrir honum og honum leið eins og hann þyrfti að æla, en hélt aftur af sér. Ég get ekki sagt það með vissu, en ég tel að eftir þetta hafi árásirnar byrjað að snúast við, án þess að hópurinn væri vakandi fyrir því að sjá það. Maðurinn sagði að það væri eins og hnífum væri stungið í hann þegar við báðum, og sama dag og fundurinn

var, föstudaginn, sagði hann að hann kenndi oft fyrir óróa og mótstöðu innra með sér fyrir karlafundinn. Þetta voru hans eigin orð, ekki mín. Ekki skildu allir þær áskoranir sem við fórum hér í gegnum og það náði hámarki einn daginn þegar hópurinn tók ranga afstöðu í andanum og allt hrundi í raun vegna falskra ásakana sem voru bornar fram. Hvað eftir annað hafði einhver tekið stjórnina án þess að það væri fyrir leiðsögn heilags anda. Sami einstaklingur hafði jafnvel fengið heimsókn frá engli þegar ég bað fyrir honum, sem hafði staðfest orð mín yfir honum og veitt honum líkn við sársauka. Ég veit ekki hvort þessu var deilt með hópnum, en samt sem áður. Hinn heilagi var sjálfur lostinn yfir því að þetta hefði átt sér stað þegar hann hringdi í mig um kvöldið. Þrátt fyrir allt það góða sem hafði gerst, þá sýndi hann þessi einkenni og tókst ekki að stjórna sér. Ég veit nú af reynslunni að manneskja getur bæði verið með óhreinan anda og verið endurfædd, þótt það hljómi mótsagnakennt. Ég fékk það líka staðfest hjá einum af öldungum safnaðarins, þeim sem *var alltaf glaður yfir mér*, að það hefði verið mótstaða gegn mér og starfi mínu, en að hann sjálfur hefði aldrei haft neitt á móti mér. Það tók næstum tíu ár þar til einn af hinum heilögu játaði að hann hefði sagt og gert margt illt á þessum tíma. Mig grunar sterklega að margar náðargáfur eyðileggist vegna þess að menn tala og breyta í óþroska og eða af óhreinleika. Ég er þó ekki saklaus í þessu og verð að læra að bera mína ábyrgð. *Bróðir Ælfríður* sagði við mig einn daginn að það væri mikilvægt að byggja upp karakter, sem voru góð og rétt orð. Til þín sem lest þetta: Vertu fljótur til að heyra, fljótur til að fyrirgefa og seinn til að tala (Jakobsbréfið 1:19). Vertu vakandi og sofðu ekki. Árásir munu koma, jafnvel frá þínum nánustu. Leitaðu til safnaðarins og standið saman í bæn til að stöðva eyðilegginguna sem sumir sá þar inn. Leiddu það fram í ljósið. Guð varar við og segir að við verðum að varðveita hjartað frammar öllu öðru sem við varðveitum. Það er ljóst að söfnuðirnir hafa líka hjarta sem þeir verða að læra að varðveita frammar öllu til að geta gætt hjarðar sinnar:

Son minn, gef gætur að ræðu minni, hneig eyra þitt að orðum mínum. Lát þau eigi víkja frá augum þínum, varðveit þau innst í hjarta þínu. Því að þau eru líf þeim sem finna þau, og lækning fyrir allan líkama þeirra. *Varðveit hjarta þitt frammar öllu öðru sem varðveitt skal, því að frá því margsnúa uppsprettur lífsins.* Lát hverfa frá þér falskan munn og lát sviksamar varir vera fjarri þér. Augu þín líti beint fram og augnalok þín horfi beint fyrir þig. Gjör slétta brautina fyrir fætur þína, þá munu allir vegir þínir vera öruggir. Vík hvorki til hægri né vinstri, hald fæti þínum frá illu!

— *Orðskviðirnir 4:20-27*

Samhliða þessu á tímabilinu 2008 til 2012 keypti ég margar rafbækur skrifaðar af prestum, fagnaðarboðum og öðrum kristnum mönnum í gegnum bókabúðina Amazon.com. Ég horfði líka á marga vitnisburði á Youtube.com og velti mikið fyrir mér því sem ég sá þar. Ég kynnti mér hluta bókana eftir þörfum og bar þá saman við Biblíuna. Ég vildi sjá

hvort reynsla hinna heilögu samræmdist líka ritningunni. Ég myndi lýsa því þannig að ég væri að grafa eftir gulli. Ég gróf og prófaði það sem ég fann til að sjá hvort það væri gott:

Skrifaðu engli safnaðarins í Láódíkeu: Þetta segir hann sem er Amen, votturinn trúi og sanni, upphaf sköpunar Guðs: Ég þekki verkin þín, þú ert hvorki kaldur né heitur. Betur að þú værir annaðhvort kaldur eða heitur! En af því að þú ert hálfvolgur og hvorki heitur né kaldur, mun ég skyrpa þér út af munn minum. Þú segir: «Ég er ríkur og fær í flestan sjó og vantar ekkert.» En þú veist ekki að það ert einmitt þú sem ert vesall og aumur, fátækur, blindur og nakinn. Ég ræð þér að þú kaupir af mér gull, skírt í eldi, til þess að þú verðir auðugur, og hvít klæði til að skýla þér svo að eigi sjáist blyðrun naktar þinnar, og smyrsl að bera á augu þín svo að þú verðir sjáandi. Alla þá sem ég elska, aga ég og tyfta. Ver því kostgæfinn og gjör iðrun. Sjá, ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir raust mína og lýkur upp dyrnum, mun ég fara inn til hans og neyta kvöldverðar með honum og hann með mér. Þann er sigrar mun ég láta sitja hjá mér í hásæti mínu, eins og ég sjálfur sigraði og settist hjá föður mínum í hásæti hans.

— *Opinberun Jóhannesar 3*

Taktu eftir orðum Jesus þegar hann segir *Þann er sigrar*, mun ég láta sitja hjá mér í hásæti mínu.

Við erum mitt í *mótunarárunum* 2008-2012 og allt sem ég las og prófaði í ritningunni, þá tókst mér ekki að finna neina veikleika hversu djúpt sem ég fór, þótt ég undraðist oft og skildi ekki endilega það sem ég las. Stundum sýndi Heilagur Andi mér hlutina beint og í önnur skipti fékk ég ekki svar fyrr en mörgum árum síðar. Heilagur Andi gefur okkur öllum hlut hér og hlut þar, sumum drauma, aðrir sjá sýnir, en við erum kölluð til að vera einn söfnuður. Það sem átti sér stað innra með mér var opinberunin um hversu dásamlega gjöf við höfum fengið í Guði. Það sem gerist líka á þessum tíma er að ég les og sé marga vitnisburði um fólk sem hefur verið í helvíti og þetta skelfdi mig mjög. Því meira sem ég tengdi vitnisburð hinna heilögu og Biblíuna við eigin reynslu af táknum og undrum, því betur skildi ég eftir á að *það er í raun til himinn og helvíti*. Jesus sjálfur varaði við þessu aftur og aftur: um hinn eilífa eld sem búinn er djöflinum og árum hans (Matteus 25:41), um eldsofninn þar sem verður grátur og gnístran tanna (Matteus 13:42), um helvíti þar sem ormurinn deyr ekki og eldurinn slokknar ekki (Markús 9:48), og um ríka manninn sem kvaldist í logunum (Lúkas 16:24). Það eru margir ritningarstaðir sem vísa til þessa. Fólknið sem hefur upplifað að fá að sjá eða hafa verið í helvíti getur lýst því sem **mjög átakanlegu**. Það er hafið yfir allan vafa að helvíti er til og er algjörlega ólíkt himninum á allan hátt, heldur þveröfugt við það góða. Þegar manneskjan heldur því fram að

Guð sé vondur sem sendir hana til helvítis, þá skilur hún ekki að hún sjálf er hörð sem steinn og vill ekki snúa við frá vonsku sinni. Hræðist þann sem getur tortímt bæði sálu og líkama í helvíti (Matteus 10:28). Hvert annað geta þeir farið en þangað sem þeir velja sjálfir að vera? Þetta er hrár en vægðarlaus sannleikur á bak við þá sem elska eigið líf til dauða. Við lifum ekki ein og aðskilin, heldur erum kölluð til að deila okkar eigin með þeim í kringum okkur sem eru í þörf.

Samhliða þessu byrjaði ég að fá orð frá Heilögum Anda í strætó og víðar, orð til fólks og til uppbyggingar og hjálpar við að deila um Guð, bein orð fyrir ákveðnar aðstæður. Ég man eftir einu skipti þegar ég sat í strætó og heyrði þrjú eða fjögur orð sem voru sérstaklega ætluð manningum við hliðina á mér. Ég sneri mér að honum og sagði honum frá þeim, og hann varð agndofa. Ég vona að þau hafi fylgt honum sem vitnisburður um Guð. Ég skynjaði einnig í anda mínum þegar annað fólk átti við líkamleg vandamál að stríða og ég spurði hvort ég mætti biðja fyrir þeim. Það gerðist þegar þau sátu hljóð í strætó og engin sýnileg merki voru um að þau áttu í raun við vandamál að stríða. Þetta er náðargáfa sem virðist sem systkini hafi oft hætt að sækjast eftir þótt Paulus biðji okkur um að gera einmitt það:

Keppist eftir kærleikanum, sækist eftir gáfu andans en einkum eftir spádómsgáfu. Því að sá sem talar tungum talar ekki við menn heldur við Guð. Enginn skilur hann, í anda talar hann leyndardóma.

— *Fyrri Korintubrjef 14:1-3*

Þetta var krefjandi tími í grunninn, en líka dásamlegur og sérstakur. Og ég verð að viðurkenna eftir á að þetta átti rætur sínar í þorsta mínum eftir að fá að vita sannleikann. Ég knúði á og dyrnar opnuðust, ég leitaði og fann (Matteus 7:7). Mikilvægast af öllu, ég fæddist á ný þegar ég valdi að taka á móti Jesus sem Drottni og meistara þótt ég væri óverðugur:

Maður hét Nikodemus, af flokki farísea, höfðingi meðal Gyðinga. Hann kom til Jesus um nótt og sagði við hann: «Rabbi, vér vitum að þú ert lærifaðir kominn frá Guði. Enginn getur gjört þessi tákni, sem þú gjörir, nema Guð sé með honum.»

— *Jóhannesarguðspjall 3*

Jesus svaraði honum: «Sannlega, sannlega segi ég þér: Enginn getur séð Guðs ríki, nema hann fæðist að nýju.»

«Hvernig getur maður fæðst, þegar hann er gamall?» sagði Nikodemus. «Skyldi hann geta komist aftur í móðurlíf og fæðst?»

Jesús svaraði: «Sannlega, sannlega segi ég þér: Enginn getur komist inn í Guðs ríki nema hann fæðist af vatni og anda. Það sem fæðist af holdi er hold en það sem fæðist af andanum er andi. Undrast eigi að ég sagði við þig: „Yður ber að fæðast að nýju.“ Vindurinn blæs þar sem hann vill og þú heyrir þyt hans en eigi veist þú hvaðan hann kemur né hvert hann fer. Svo er um hvern þann sem af andanum er fæddur.»

«Hvernig má þetta verða?» spurði Nikódemus.

Jesús svaraði: «Þú ert lærifaðir í Ísrael og veist þetta ekki? Sannlega, sannlega segi ég þér: Við tölum um það sem við vitum og vitnum um það sem við höfum séð en þér takið ekki á móti vitnisburði okkar. Ef þér trúið eigi þegar ég tala við yður um jarðnesk efni, hvernig skylduð þér þá trúa þegar ég tala við yður um hin himnesku? Enginn hefur stigið upp til himins nema sá er steig niður frá himni, Mannssonurinn sem er á himni. Og eins og Móse hóf upp höggorminn í eyðimörkinni, þannig á Mannssonurinn að verða hafinn upp svo að hver sem á hann trúir hafi eilíft líf. Því svo elskaði Guð heiminn að hann gaf son sinn eingetinn til þess að hver sem á hann trúir glattist ekki heldur hafi eilíft líf. Guð sendi ekki soninn í heiminn til að dæma heiminn heldur til þess að heimurinn frelsist fyrir hann. Sá sem trúir á hann dæmist ekki. Sá sem trúir ekki er þegar dæmdur því að hann hefur ekki trúað á nafn Guðs sonarins eingetna. En þessi er dómurinn: Ljósíð er komið í heiminn en menn elskuðu myrkrið fremur en ljósíð því að verk þeirra voru vond. Hver sem illt gerir hatar ljósíð og kemur ekki til ljóssins svo að verk hans verði ekki opinberuð. En sá sem iðkar sannleikann kemur til ljóssins svo að augljóst verði að verk hans eru í Guði gerð.»

Andi minn óx á tímanum þar á eftir og það var dálítið eins og að fara hægt og rólega frá því að drekka mjólk yfir í að borða fasta fæðu, eins og Páll talar um (1. Korintubréf 3:2). Ég byrjaði að deila trúnni með fólki í strætó á tímabilinu 2011–2013 og hvar sem ég fór. Ég mætti líka þekktum evangelista sem gekk í holdinu og beitti mig órétti um miðbik ársins 2013, mögulega vegna þess að ég var svo virkur í fagnaðarerindinu, það fyrir fólki og sá margar lækningar. Mér þykir mjög vænt um þennan evangelista, svo það sé sagt. Ég var nýkominn úr trúboðsferð til Hamar þar sem við urðum vitni að kraftaverkum þegar við báðum fyrir fólki, og það virtist sem þetta hafi vakið ákveðna öfund. Hvað sem því líður, þá var ég miður mín eftir að hafa verið hafnað í þessu af manni sem ég leit á sem fyrirmynd í minni eigin þjónustu. Ég nefni allt þetta svo þið getið fengið innsýn í göngu mína með Guði, en líka það sem gjarnan gerist þegar maður gengur í raun með Guði; áskoranir á marga vegu.

Á þessum tíma vann ég hjá Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) á Haraldsplass Diakonale Sykehus og á vinnustaðnum var ég einnig vitni að því að kraftur Guðs virkaði á trúleysingja og ótrúaða. Ég man eftir einu tilfelli þar sem ég bað fyrir starfsmanni í mötuneytinu þar sem hún átti í erfiðleikum með að standa í fæturna þegar það gerðist. Það var eins og hún yrði fyrir kröftugu raflosti á

vissan hátt og það var sérstakt að fylgjast með því. Ég hafði líka farið með Noklus til Íslands í 20 ára afmælisferð þeirra og á Gardermoen lagði ég hendur yfir íslenska fótbolta-landsliðið. Ég sat með tveimur samstarfsmönnum mínum og vildi sýna þeim kraftaverk þegar ég spurði kvennalandsliðið hvort þær glímdu við vandamál í fótum eða þvíumlíkt. Og að sjálfsögðu gerðu þær það. Ég fékk að leggja hendur yfir þær, og við það fóru þær hálfpartinn að missa sig yfir viðbrögðunum. Það var gaman, en ég var síðar kallaður inn á skrifstofu yfirmanns míns stuttu eftir að við komum aftur til Bergen. Ég var borinn röngum sökum—ég var kallaður kvennabósi og sagður hafa látið hluti út úr mér sem ég hafði aldrei sagt. Manneskjan sem bar þetta á borð fyrir yfirmann minn hlýtur að hafa verið óð til að segja eitthvað slíkt. Þetta kom ekki á óvart í ljósi þess að flestir samstarfsmennirnir voru trúleysingjar. Þetta var mjög hæft fólk og flest með háskólamenntun, en þegar kom að Guðstrú voru sumir þeirra efins um trúna. Aðrir voru dásamlegt fólk sem þoldi að ég deildi og væri opinn með trú mína.

Þegar bróðir í trúnni, evangelisti, gagnrýndi mig fyrir að deila trúnni með öllum sem ég hitti og fyrir öll kraftaverkin sem ég varð vitni að, særðist ég mjög mikið. Næsta dag þegar ég mætti í vinnuna var ég nánast ófær um að starfa eðlilega og var svo niðurdreginn að ég sagði við Guð að ef þetta væri ekki ætlað mér, yrði Hann að lyfta þessu af mér. Þegar ég fór síðar á salernið, ennþá í vinnunni, og lofaði Guð, fann ég skyndilega eins og olía rynni niður líkama minn og eftir það var ég algjörlega frjáls. Það bókstaflega kraumaði af gleði hið innra. Það var ólýsanlegt. Þess má geta að þessi bróðir kom aftur til mín aðeins nokkrum dögum síðar, en hann auðmýkti sig ekki eins og hann hefði átt að gera, þótt ég skildi að hann iðraðist orða sinna. Hann sneri þó ekki fyllilega baki við þeim, og ég hef hvorki heyrt frá honum né séð hann síðan þann dag. Hef ég fyrirgefið honum þetta? Já, það hef ég (Kólossubréfið 3:13). Við gerum öll mistök og göngum í holdinu af og til. Má Guð líta til okkar allra í náð sinni.

Allt í allt hreinsaði Guð mig af syndum mínum á því sem voru *«bernskuár mín í andanum»* (1. Jóhannesarbréf 1:9) og það endaði með því að ég gat að lokum ekki annað en beygt mig fyrir Guði og viðurkennt að orð Hans væru góð og rétt. Ég gat ekki lengur hafnað föðurnum með huga mínum þar sem ég skildi nú með öllu mitt sjálf að Hann var raunverulegur, hafinn yfir allt og alla.

Hinu mikilvægu ár sem endurfæddur í andanum voru fyrir mig tímabilið 2008 til 2012 og þeir sem gátu borið vitni um þessa óvenjulegu umbreytingu sem átti sér stað voru mínir nánustu samstarfsmenn hjá NOKLUS á Haraldsplass Diakonale Sykehus ásamt bræðrum og systurum í söfnuðinum sem ég sótti, Kristent Fellesskap Nordhordland. Hjá NOKLUS var enginn sem játaði opinskátt kristna trú. Í upphafi starfsferils míns þar ræddi ég opinskátt við nokkra samstarfsmenn mína um andlegt hugarfar sem á engan hátt viðurkenndi hinn sanna Jesú sem son Guðs. Það sem hins vegar gerist á meðan ég starfaði hjá þeim var að ég gekk frá dauða til lífs og að Guð tók mig inn í ferli þar sem Hann byrjaði að láta mig aflæra það sem ég hafði áður lært. Og á tímabilinu 2011–2013 byrjaði ég

að deila meira og meira um það sem Jesús gerði fyrir mig, svo þetta varð dálítið furðuleg blanda fyrir suma af þeim sem ég vann með. En þannig er gjarnan lífið á breytingatímum. Hjá NOKLUS upplifði ég einnig að einn af samstarfskonum mínum læknaðist algjörlega í baki. Hún hafði átt við mikla erfiðleika að stríða bæði við að liggja og standa, og dag einn í vinnunni þegar hún leit við á þessu veikindatímabili, bankaði ég á dyrnar hjá henni og spurði hvort ég mætti biðja fyrir henni. Sumarið eftir voru öll vandamálin í bakinu á henni algjörlega horfin, sem hún sjálf var einnig hissa á. Breytingin var róttæk og hluti af vakningu minni á því hver við í sannleika erum sköpuð til að vera þegar við fæðumst að nýju (Markús 16:17–18). Ég man að bænin var einföld, en hún var með handayfirlagningu og ég spurði Guð hvort hann gæti gert hana heilbrigða, einfalt og gott. Hún hlustaði alltaf af athygli þegar ég deildi því sem ég hafði og það var alltaf svo gott að eiga samskipti við hana.

Ég upplifði einnig að manneskja í mötuneytinu var við það að falla í gólfid þegar ég lagði hendur yfir hana og það leit út fyrir að hún fengi stutta *meðvitundarskerðingu* ef svo má að orði komast. Ég hef séð það sama hjá öðru fólki sem ég hef beðið fyrir og þannig var það líka með verðandi eiginkonu mína í fyrstu skiptin sem ég bað fyrir henni. Ég veit að við erum í Jesú og Jesús er í Guði, sem þýðir að við höfum Guð í okkur (Jóhannes 14:20). Kraftur Guðs þvær okkur hrein af synd, lækna og frelsa (1. Jóhannesbréf 1:7, Jakobsbréfið 5:14–15) og það er það sem gerist þegar við leggjum hendur yfir fólk. Það gerðist með hana eins og Guð gerði við mig, hann byrjaði að taka til í henni og búa hana undir starf fyrir Hann.

Á þessu tímabili þegar ég byrjaði að skilja mikilvægi Guðs í lífi mínu, stóð stjúpaðir minn líka fyrir sínu. Hann er trúleysingi og hafði veitt litla sem enga fjárhagslega aðstoð á árunum á undan, hvort sem var í námi eða á tímanum þar á eftir, en sýndi börnunum dálitla athygli í kringum afmælin þeirra. Ég skil að ég og bróðir minn vorum í raun byrði fyrir hann. Hlutirnir litu kannski vel út á yfirborðinu, en hann hafnaði leit minni að Guði og það bætti ekki úr skák þegar ég tók á móti Jesú. Hann tók skýrt fram að ég ætti ekki að tala um Guð við hann. Ég fékk einnig skýr skilaboð frá bróður stjúpföður míns um að hann væri ekki lengur frændi minn ef ég deildi trú minni með honum.

Kafli 22

Hásæti Guðs (2012)

Við vorum komin fram í maí 2012 og ég hafði nú séð og upplifað svo mikið af nærveru Guðs að ég gat ekki lengur afneitað honum. Fram að þeim tíma hafði ég horft á klám í mörg ár. Þetta var eitthvað sem Guð lagði sem þunga byrði á hjarta mitt og hann hjálpaði mér að rjúfa þau bönd á því ári (Hebreabréfið 12:1).

Ég man að ég féll á kné í kjallaranum frammi fyrir föðurnum og lagði til hliðar alla mótspyrnu gegn því að starfa fyrir ríki hans (Rómverjabréfið 12:1). Ég sagði við föðurinn að ég væri fús til að fara þangað sem hann hefði þörf fyrir mig. Þar og þá gaf Guð mér sýn; ég sá nágrannahús í nokkur hundruð metra fjarlægð, þar sem *Eldbjörg Fosse* bjó á sínum tíma. Á túninu fyrir ofan bjó mágkona hennar. Lítið vissi ég þá að Guð var að senda mig til tveggja trúaðra kvenna yfir sjötugu, og hversu mikilvægar þær ættu eftir að verða mér í áframhaldandi starfi mínu. Með því að fylgja leiðsögn Guðs upplifði ég að Eldbjörg læknaðist í hnésbótinni og undir fætinum og síðar réttist meira úr baki hennar, sem hún var mjög glöð yfir (Jesaja 61:1). Hún varð náinn vinur í trúnni og mikilvægur hvatningarmaður fyrir þjónustu mína fyrir Guð. Eiginmaður mágkonunnar var með Alzheimers á þessum tíma. Eftir að ég hafði verið í heimsókn og beðið fyrir honum, spurði hann stuttu síðar hvort hann mætti koma með í andaktsstund – nokkuð sem hann hafði aldrei gert áður, ekki einu sinni á meðan hann var heilbrigður. Og þetta var það sem ég sagði við eiginkonu hans áður en ég heimsótti hann: «Ég vænti þess að andi Guðs tali til hans í innra manni hans þegar ég hitti hann og bið fyrir honum». Hinir heilögu eru kallaðir til að ganga í von, jafnvel þegar við sáum með tárur, en hin endanlega uppskera er dagur fagnaðar (Sálmur 126:5-6).

Í hvert sinn sem ég kom í heimsókn til Eldbjörg horfði hún rannsakandi á mig og spurði hvað ég hefði gert fyrir Guð og hvað ég hefði upplifað. Hún bæði fagnaði og undraðist þegar ég sagði henni frá upplifunum mínum og því sem Guð var að gera. Því miður hlaut hún höfuðáverka eftir fall fyrir nokkrum árum og hefur þjáðst af minnisleysi, en nálægðina við Guð hefur hún enn með sér og hún varð svo glöð þegar ég bað fyrir henni í síma síðast.

Guð er sannarlega góður þótt við lifum í föllnum heimi þjáninga, ólíkt hinu himneska. Engu að síður verðum við að leggja til hliðar tregðu okkar gegn starfi Guðs og fagnaðar-erindi hans á jörðinni, þar sem okkur vantar verkamenn; svo biðjum þess að Guð sendi fleiri verkamenn (Matteus 9:37-38) og að fólk hans styðji þá svo þeir hafi það sem þeir þurfa til framfærslu. Og eigum við að vera hreinskilin, þá eru það ekki aðeins þeir fátæku

sem þurfa hjálp. Það er líka sá sem hefur efni á að hjálpa sem verður að læra að gefa í þetta starf og halda ekki aftur af sér (Lúkas 6:38, Malakí 3:10). Hér skera margir trúaðir Norðmenn sig því miður úr með því að þeir gefa mun minna af sínu eigin en systkini þeirra í Bandaríkjunum, samkvæmt minni persónulegu reynslu.

Aðeins nokkrum dögum eftir að ég lagði til hliðar mótspyrnu mína gegn starfi Guðs í maí 2012, hitti ég kristna kvennahópinn «Kvinneforum Nordhordland» og húsfélagsskap þeirra. Einn af meðlimunum sem var í húsfélagsskapnum var *Laila Nygård*, sem einnig gekk í Kristent Fellesskap Nordhordland, og hún þekkti mig þaðan. Þær sátu og drukku kaffi, prjónuðu, báðu saman og leituðu Guðs þegar ég kom inn til þeirra. Ég hélt að ég væri þarna til að hjálpa þeim að búa til vefsíðu, en í stuttu máli spurðu þær hvort þær mættu líka biðja fyrir mér. Það sem þær sögðu á eftir var skýr spádómleg ræða frá Guði sem lýsti upp veginn framundan fyrir næstu árin (1 Korintubréf 14:3). Þetta skildi ég ekki þar og þá en ég fann að andi Guðs hvíldi mjög þungt yfir mér þegar ég gegk út af fundinum. Í andanum var ég gagntekinn af eins konar lotningu og djúp alvara einkenndi mig. Ég skildi að Guð vildi senda mig út í þjónustu sína, en ég gat með engu móti skilið hvernig fjárhagurinn ætti að ganga upp. Og ég hugsaði að nú væri ég búinn sem kerfisfræðingur, en allt voru þetta barnalegar hugsanir þegar ég lít til baka. Þetta var 07.05.2012 og þegar ég lít á miðann sem þær skrifuðu má draga orðin frá Guði saman svona:

- Þú færð smurningu frá Drottni til að inna verkefnin af hendi og ná út á þessum tíma.
- Guð gefur þér verkfæri og ég myndi kannski gera eitthvað sem enginn annar hefði gert á undan mér. Ein sá tré í Afríku þar sem greinarnar voru fléttaðar saman.
- Að ég skyldi gleðjast yfir því verki sem Guð setti mig til.
- Notaðu tíma með Drottni og orð hans myndu verða sem vöðvar í hendi minni.
- Þú munt ganga í fyrirfram undirbúnum verkum og dyr munu opnast fyrir þér. Orð hans skal vera lampi fóta minna: Sálmur 119:105.
- Þegar hlutirnir yrðu erfiðir myndi hann ganga með mér.
- Vegna þess að þú ert hlýðinn munt þú upplifa mikla gleði framundan!

Það yrði of langt mál að skrifa niður allt sem ég hef upplifað, en ég óska eftir bestu getu að deila einhverju af því sem Guð hefur leitt mig í gegnum á undanförunum árum – og þá sérstaklega ákveðnum lykilatburðum.

Kafli 23

Blessun og svik (2012)

Eitthvað alveg sérstakt gerðist árið 2012; ég fékk tækifæri til að deila fagnaðarerindinu með sjö til átta ungmennum í einu af heimavistarherbergjunum á Nordhordland Kristne Folkehøgskole. Þau urðu yfir sig hrifin af kraftaverkunum og lækningunum sem áttu sér stað á meðan ég talaði og bað (Lúkas 10:19). Þau urðu einnig vitni að því þegar ungur drengur sagði mér að hann fyndi fyrir óróleika í hjartanu þegar kvöldaði. Það virtist ekki eðlilegt að þetta væri hreint líkamlegt vandamál, svo ég sagði við hann: «Finndu þetta!» Og svo benti ég á hann og rak vandamálið út úr honum og hann sagðist finna það *fara út úr sér*. Ég man að eitt þeirra sat í rúminu í litla herberginu og reyndi að átta sig á raunveruleika þess sem var að gerast. Hún varð hreinlega orðlaus.

Ég sagði þeim að ég ætti Jesú og væri endurfæddur (Jóhannes 3:3) og að ef þau óskuðu þess, gætum við skírt þau í sundlauginni. En ég sagði líka við þau hið sama og boðberinn sagði við mig: Ef þið viljið taka á móti Jesú, þá endurtakið eftir mér, og þau gerðu það, og í kjölfarið fundu þau þyngsli fylla herbergið sem voru nánast áþreifanleg. Það var alveg dásamlegt, eins og það er alltaf þegar fólk tekur á móti Jesú sem frelsara sínum og Drottni (Rómverjabréfið 10:9-10). En skírnin fór aldrei fram því næturvörðurinn kom og sagði að ég mætti ekki vera á skólasvæðinu og deila fagnaðarerindinu með ungmennunum. Þau ráku mig hreinlega af svæðinu og það upplifðist sem hrein svik við ungmennin. Ástæðan, var sagt, var sú að skólinn hafði gert samning um að þeir myndu ekki boða trú meðal ungmennanna sem komu í sumarskólann til þess að fá fjárhagsstyrkina (Matteus 6:24). Ábyrgðarvörður skólans þann daginn ýtti Jesú til hliðar, en Guð hafði engu að síður notað þetta til góðs þar sem ungmennin urðu sjónarvottar að táknum og undrum frá játandi trúuðum manni. Hafði út af norsku ströndinni gefur okkur sannarlega svart gull í formi olíu, men ég sé í dag fátækari þjóð en þegar olíuævintýrið hófst fyrir fimmtíu árum (Matteus 16:26).

Eitt af kraftaverkunum sem ég sá á þessu ári gerðist í IKEA. Næstelsta dóttir mín hafði nýlokið við að fara á snyrtinguna og við hittum tvær ungar konur á svæðinu. Ég sýndi myndband af manneskju sem ég hafði beðið fyrir og í myndbandinu sést greinilega að fótur hennar lengist. Það er ekki áberandi, en hann lengist samt. Þetta er ekkert leyndarmál og fleiri trúaðir hafa upplifað það sem ég er að tala um hér. Hvað sem því líður, þá vildi önnur konan að ég bæði fyrir því að báðar fótarblöðin yrðu jafn löng. Ekki fótinn sjálfan, heldur fótarblöðin. Og ég legg hendurnar á fætur hennar og tala til þeirra í Jesú nafni, og eftir nokkrar bænir eru þau bæði jafn löng. Það er gríðarlega gaman að upplifa þetta persónulega, en líka að sjá viðbrögð þeirra sem beðið er fyrir. Tákn og undur munu

fylgja þeim sem trúa, stendur skrifað í Biblíunni (Markús 16:17), svo við megum líka búast við þessu. Það sem hún biður mig svo um að gera eftir þetta var dálítið óvenjulegt fyrir mér, en kannski ekki alveg óvænt, miðað við að hún hafði nýlega upplifað það sem var sennilega hennar fyrsta kraftaverk. Hún biður mig um að biðja þess að bæði fótarblöðin verði styttri. Ég mótmælti dálítið, þar sem maður biður yfirleitt ekki um þessa tegund lækningar, svo maður orði það þannig. En eftir innra samtal við Guð ákvað ég að þetta snerist um trú hennar, svo ég sagði já. En áður en ég byrjaði, bað ég vinkonu hennar að leggja hendur sínar ofan á fótarblöðin og síðan lagði ég hendur mínar yfir hennar aftur áður en ég byrjaði að biðja fyrir þeim. Og það sem gerist þá er að við finnum bæði að fótarblöðin hennar byrja að dragast saman og verða styttri. Ég setti myndbandið á [Youtube.com](https://www.youtube.com) á sínum tíma fyrir þá sem vilja sjá það. Þegar við vorum búin höfðu bæði fótarblöðin skroppið saman um tvo sentímetra, sem hún staðfesti sjálf. Þetta kraftaverk var eitt af því sem gerðist árið 2012 og ég man vel eftir. Það er alltaf sérstakt að vitna um kraft Guðs á þennan hátt (Hebreabréfið 2:4), nokkuð sem ég hef í raun ekki deilt mikið um í þessum endurminningum.

Kaflí 24

Skaðinn frá 1980 (2012)

Árið 2012 var ég í kristnum karlahópi þar sem við báðum og leituðum Guðs saman í hverri viku. Á einum fundanna sögðu tveir bræður mínir, *Bróðir Thomas* og *Bróðir Trond*, mér frá því að þeir hefðu hvor í sínu lagi fengið mynd frá Guði til mín:

Annar þeirra sér mig með skólatösku og hinn sér að ég er með kojur, þ.e. tvöfalt rúm í hæðina. Og nú segja þeir að ég hafi «gat» eða eitthvað álíka innra með mér frá þessum tíma sem þurfi að loka. Þeir höfðu rétt fyrir sér; þetta var tímabilið eftir skilnað foreldra minna. Mikið andlegt tjón átti sér stað á þessum árum. Faðir minn var að drekka og á einum tímamarki skildi hann mig eftir í bílnum og fór inn á bar. Slíkir hlutir setja mark sitt á barn og þetta olli skemmdum innra með mér sem ég bar með mér í mörg ár. Ég gat staðfest að þetta var líka eina tímabilið sem við vorum með kojur og að ég og bróðir minn deildum herbergi. Annar þeirra sagði líka að ég hefði legið í neðri dýnunni í kojunni, sem reyndist rétt. Litli bróðir minn svaf uppi. Þeir sögðu síðan að þeir ætluðu að loka gatinu innra með mér (Postulasagan 8:17) og þegar þeir lögðu hendur yfir mig varð ég strax var við suð, eins og frá varmaðælu. Ég hugsaði með mér: Hefur einhver fengið sér varmaðælu?! Það var eitthvað einkennilegt. En þegar þeir tóku hendurnar af, hvarf hljóðið. Og það leið eins og ég hefði fengið nýjan frið innra með mér (Markús 16:18).

— *Tveir heilagir biðja fyrir mér árið 2012*

Égt er þakklátur fyrir að Guð sjái sársauka okkar (Sálmur 56:9). Án samfélagsins við hina heilögu, lesturs Guðs orðs og lofgjörðarinnar í návist Hans, getum við heldur ekki farið frá því að drekka mjólk yfir í að neyta fastrar fæðu (Hebreabréfið 5:12-14). Páll leggur áherslu á mikilvægi þess að vaxa í Kristi og þroskast í Guði, svo að við riðum ekki eins auðveldlega þegar áskoranirnar koma. Við munum dæmisöguna um sáðmanninn (Matteus 13:18-23), þar sem sumir taka strax við orði Guðs með gleði, men skorta rætur til að bera þá í gegnum tíma prófraunanna.

Kaflí 25

Reinhard Bonnke (2012)

Í lok árs 2012 upplifði ég að heilagur andi sagði mér að ég ætti að fara í trúboðsskóla í Flórída – af öllum stöðum. Konan mín vildi ekki að við borguðum fyrir þetta úr eigin vasa. Það var þá sem ég spurði Eldbjörg og mágkonu mína hvort þær gætu og vildu hjálpa til við ferðina til *Christ For All Nations* í Flórída.

CFAN var stýrt af Reinhard Bonnke á þeim tíma, kunnnum þýskum trúboða sem hefur leitt stórar vakningarsamkomur í Afríku þar sem skráð hefur verið að tugir milljóna manna hafi tekið á móti Jesú (Rómverjabréfið 10:9-10). Þegar Guð sýndi mér sýnina af nágrannanum fyrir á þessu ári, vissi hann greinilega að þær myndu hjálpa svo ég gæti farið til Flórída og að konan mín myndi mótmæla því. Aldrei hafði ég komið til Bandaríkjanna áður, og ég hafði heldur engan augljósan áhuga á því, hugsaði ég, en að segja nei við Guð var eitthvað sem ég gæti ekki staðið við. Gerd dreymdi að Jesús kæmi og segði henni að gjöfin væri fyrir hann, sem gladdi mig mjög og gaf mér frið varðandi það að hafa spurt þær. Lítið vissi ég á þeim tímapunkti að Guð hafði gert áætlun fyrir starf mitt fyrir hann (Jeremía 29:11) og að þetta byrjaði allt þetta ár, rétt eftir að ég lagði til hliðar síðustu mótspyrnu mína gegn föðurnum og starfi hans fyrir mig.

Faðirinn á himnum hlýtur að hafa vitað að ég myndi segja já við Jesú árið 2008 og leggja niður mótspyrnu mína gegn honum árið 2012. Þegar ég sé það sem Guð hefur leitt mig í og talað spámannelga um, bæði varðandi fortíð og framtíð, þá skil ég að við eigum alveg dásamlegan og um leið þolinmóðan skapara. Mig grunaði hvers konar starf Guð ætlaði að fela mér, en í dag veit ég að ég er trúboði. Þjónusta mín er að taka þátt í að uppbyggja líkama Krists og deila fagnaðarerindinu (Lúkas 4:18).

Og hann gaf suma sem postula, suma sem spámenn, suma sem fagnaðarboða og suma sem hirða og fræðara, til að búa hina heilögu undir þjónustustarf, til uppbyggingar líkama Krists, uns vér verðum allir einhuga í trúnni og þekkingunni á syni Guðs, verðum fullþroska og náum vaxtartakmarki Krists fyllingar. Við eigum ekki lengur að vera börn, sem hrekjast og berast með hverjum kenningarvindi, hvernig sem menn véla og blekkja með slægð og villu. Við eigum heldur að ástunda sannleikann í kærleika og vaxa í öllu upp til hans sem er höfuðið, Kristur. Hann tengir líkamann saman og heldur honum saman með hverri taug sem hann er búinn, eftir því sem hver limur starfar í sínum mæli, svo að líkaminn vex og uppbyggist í kærleika.

— Bréf Páls til Efesusmanna 4:11-16

Það var því miður staðreynd að konan mín barðist gegn starfi mínu fyrir Guð og þetta gerði það mjög erfitt að þjóna á stundum. Þegar ég fékk fjárhagslegan stuðning frá systrum okkar sem voru yfir sjötugu, þá gagnrýndi hún mig harðlega fyrir að hafa spurt þær, jafnvel þótt hún neitaði að nota okkar eigin peninga í þetta.

Það er ómenning í Noregi í dag að hluti kvenna lítur á sig sem leiðtoga fjölskyldunnar. Að játa trú sína á Jesú Krist en vinna gegn henni í verki er að grafa undan sjálfum sér. Þegar kristinn maður notar ýmsar trúleysingjabækur til að réttlæta uppeldi barna sinna gegn vilja mannsins, þá hafna menn ekki aðeins visku Guðs heldur líka sínum elskaða. Þetta er brot gegn hjónabandssáttmálanum. Við sjáum þessa undirstrauma í samfélaginu í dag í gegnum *Kvinnebevegelsen*. Hið kaldhæðnislega er að hún sjálf er orðin eins og drottandi karlmaður í fjölskyldunni og hjónabandinu. Báðar öfgar eru rangar. Við erum kölluð til að elska og heiðra eiginkonu okkar en leita fyrst ríkis Guðs:

Leitið fyrst ríkis hans og réttlætis, þá mun allt þetta veitast yður að auki. Hafði því eigi áhyggjur af morgundeginum. Morgundagurinn mun bera sínar áhyggjur. Hverjum degi nægir sín þjáning.

— *Matteusarguðspjall 6:33-34*

Önnur þróun í velferðarsamfélagi dagsins í dag er að sumar konur lesa líka alls kyns bækur um barnauppleldi og þess háttar og ganga yfir manninn með það hvernig hann ætti að vera og haga sér. Maður verður aldrei ánægður og vill fá manninn með á *sjálfsræktarnámskeið* og þess háttar þegar vandamálið er að maður leitar ekki Guðs fyrst. Þetta er gegnumgangandi einkenni hjá hluta norskra kvenna og er ekki í samræmi við það sem Guð hefur gefið okkur. Hjónaband er sáttmáli um að reyna að elska hvort annað, jafnvel þegar maður er ólíkur. Ekki reyna að láta hinn verða sem líkastan manni sjálfum.

Þegar kennslunni í Trúboðsskólanum lauk á síðdegis, fórum við gjarnan út á götu og báðum fyrir fólki, algerlega óformlega og án augljósrar skipulagningar, en yfirleitt í litlum hópum tveggja til fjögurra manna. Ég man sérstaklega eftir tilfelli þar sem við hittum vændiskonu. Hún hafði verið í fangelsi og gekk með staðsetningartæki á fætinum á sama tíma og hún var með byssukúlubrot í fætinum sem hafði ekki verið skorið í burtu. Þetta var dálítið súrrealískt allt saman, en við deildum með henni og hún sagði okkur að maðurinn hennar hefði beðið mikið um að hún mætti mæta Guði. Þegar við báðum fyrir henni, sagði hún að á því augnabliki sem ég lagði höndina á fótinn á henni (Markús 16:18) þá hefði hún upplifað það sem svo að brotið færi út úr fætinum. Hvort það gerðist í raun veit ég ekki, men ég hef upplifað margt gleðilegt í USA og ég sé að fólk þar er miklu opnara fyrir fyrirbæn og leitandi til Guðs en algengt er annars staðar á Vesturlöndum. Hvers vegna það er svo veit ég ekki. Undantekningin er ungmenni. Það er venjulega auðvelt að

deila með þeim og biðja fyrir þeim líka í Noregi, og þegar maður hittir þau í hópum þá verða lækningar og vitnisburður hjá einum þeirra líka staðfest af þeim öllum.

Það var dásamlegt að fá tækifæri til að vera með í trúboðsskólanum í Flórída með Reinhard Bonnke. Það sem ég minnst er að heilagur andi sýndi mér hluti þar sem ég er þakklátur fyrir mörgum árum síðar. Við sáum dásamlegar lækningar eiga sér stað og heyrðum vitnisburði sem bæði uppbyggðu okkur og veittu okkur innblástur. Í stuttu máli var þessi vika mikilvægt verkfæri fyrir mig á leiðinni áfram með Guði.

Ég gerði mér ekki grein fyrir því, en Guð ætlaði á næsta ári að nota nokkra af þeim sem voru í trúboðsskólanum til að staðfesta og hjálpa til við að senda mig til Colorado Springs árin 2013-2014. Guð hafði áætlun og eftir á að hyggja skil ég hvers vegna hann gerði það á þennan hátt.

Á þessum tíma sé ég líka útlínur baráttu meðal sumra hinna heilögu í kringum mig og það er talað bak við bakið á mér. Ég er dæmigerður trúboði og tala við fólk hvar sem er. Satt best að segja get ég verið dálítið ofvirkur og finn hvernig eldur Guðs brennur innra með mér stundum (Jeremía 20:9).

Ég man sérstaklega eftir ferð á aðalstöðina í Ósló (Oslo Sentralstasjon) þar sem ég deildi fagnaðararindinu og bað fyrir fólki og varð vitni að því að kraftur Guðs fór í gegnum nokkra. En undarlega nóg var ég með samviskubit yfir þessu þegar ég kom aftur til Knarvik, alveg þar til bróðir í karlahópnum sagði að Guð hefði sýnt honum mynd af mér á aðalstöðinni í Ósló með engla í kringum okkur. Sú mynd tók sannarlega broddinn úr sumri þeirri mótstöðu sem ég því miður mætti meðal sumra hinna heilögu á þessum tíma.

Ef ég geng í krafti Guðs og fæ gagnrýni fyrir það sem ég sé og verð vitni að þegar ég starfa fyrir Guð, þá þýðir það að sumir hafa ekki megnað að gæta hjarta síns og viðurkenna ekki að við höfum fengið mismunandi gjafir frá heilögum anda (1. Korintubréf 12:4-7). Ég verð sjálfur að geta glaðst yfir því að aðrir bræður og systur í kringum mig hafi gjafir sem ég hef ekki. Það er heilagur andi sem gefur, ekki við. En við verðum að heiðra Guð með því sem við fáum, ekki misnota það til valda eða peninga. Öfund eða reiði gegn hverju öðru í trúnni mun leggjast eins og fitulag utan um hjarta okkar og deyfa bæði okkur og söfnuð Guðs.

Talandi um það að sofa og vera ekki vakandi í andanum (1. Þessaloníkubréf 5:6). Það hefur á stundum verið raun að sjá hvernig fólk Guðs étur upp blessanirnar sem áttu að renna til hinna heilögu sem eru útvaldir til að starfa fyrir Guð.

En braut réttlátra er eins og dagsbrún, sem verður æ bjartari uns fullur dagur er kominn. Vegur óguðlegra er eins og niðamyrkur, þeir vita ekki hvað þeir hrasa um. Sonur minn, gef gætur að ræðu minni, hneig eyra þitt að orðum mínum. Lát þau eigi víkja frá augum þínum, varðveit þau innst í hjarta þínu.

Því að þau eru líf þeim sem finna þau, og lækning fyrir allan líkama þeirra. Varðveit hjarta þitt frammar öllu öðru sem varðveitt skal, því að þar eru upp-
sprettur lífsins. Lát hverfa frá þér falskan munn og lát fláræði varanna vera
fjarri þér.

— *Orðskviðirnir 4:18-24*

Og þetta er okkur gefið af skapara okkar, Jesú Kristi, syni Guðs og sendiboða föðurins
til okkar mannanna. Það stendur skrifað í guðspjallinu samkvæmt Jóhannesi:

Í upphafi var Orðið og Orðið var hjá Guði og Orðið var Guð. Hann var í upp-
hafi hjá Guði. Allt varð til fyrir hann, án hans varð ekki neitt til sem til er. Í
honum var líf og lífið var ljós mannanna. Ljósið skín í myrkrinu og myrkr-
ið tók ekki á móti því. Maður kom fram, sendur af Guði, hann hét Jóhannes.
Hann kom til vitnisburðar, til að vitna um ljósið, svo að allir trúðu fyrir hann.
Ekki var hann ljósið, hann kom til að vitna um ljósið. Hið sanna ljós, sem
upplýsir hvern mann, kom nú í heiminn. Hann var í heiminum og heimur-
inn var orðinn til fyrir hann en heimurinn þekkti hann ekki. Hann kom til
eignar sinnar en hans eigin menn tóku ekki á móti honum. En öllum þeim
sem tóku á móti honum gaf hann rétt til að verða Guðs börn, þeim sem trúa
á nafn hans. Þau eru ekki af blóði borin, eigi af holdi vilja né manns en af
Guði fædd. Og Orðið varð hold og bjó meðal okkar og við sáum dýrð hans,
dýrð sem sonarins eina frá föðurnum, fullan náðar og sannleika.

— *Jóhannesarguðspjall 1:1-14*

Jesús er skapari okkar og þegar við lesum um Móse fyrir framan brennandi runnann,
þá er það í raun bæði engill Guðs og *Yahweh* sem birtist honum. Engill þýðir sendiboði
Guðs, nákvæmlega það sama og Jesús var: sendur. Jesús sagði okkur að þegar við sæjum
hann, sæjum við Guð. Við sjáum að í hebresku biblíunni er það *Yahweh* sem talar við
Móse. Það er líka *Yahweh* sem gengur með Adam og Evu í Edengarðinum.

Þá birtist honum engill Drottins í eldsloga, sem stóð út úr þyrnirunna. Hann
sá að þyrnirunninn logaði en eyddist ekki. Þá hugsaði Móse: „Ég ætla að
ganga nær og skoða þessa miklu sýn, hví þyrnirunninn brennur ekki upp.“
En er Drottinn sá að hann vék þangað til að skoða, kallaði Guð til hans úr
þyrnirunnum: „Móse! Móse!“ Hann svaraði: „Hér er ég.“

— *Yahweh til Móse - Önnur Mósebók 3:2-4*

Hver er Yahweh? Hann er Jesús. Á sama hátt og hann leyndi sér fyrir lærisveinunum
sem gengu til Emmaus, þá var það Jesús sem gekk á jörðinni í Edengarðinum og við fleiri

tækifæri síðar, ekki Guð faðirinn þar sem við getum ekki séð föðurinn með okkar líkamlegu augum og lifað af (2. Mósebók 33:20). Við vitum að Jesús talaði í dæmisögum og það var til þess að hans eigin menn gætu heyrt og skilið, en ekki þeir sem orðið var ekki ætlað:

Lærisveinarnir komu þá til hans og spurðu: „Hvers vegna talar þú til þeirra í dæmisögum?“ Hann svaraði þeim: „Yður er gefið að þekkja leyndardóma himnaríkis, en hinum er það eigi gefið. Því að þeim sem hefur mun gefið verða og hann mun hafa gnægð, en frá þeim sem eigi hefur mun tekið verða jafnvel það sem hann hefur. Þess vegna tala ég til þeirra í dæmisögum, að sjáandi sjá þeir ekki og heyrandi heyra þeir ekki né skilja. Á þeim rættist spádómur Jesaja: Með eyrum munuð þér heyra og alls eigi skilja og sjáandi munuð þér sjá og alls eigi skynja. Því að hjarta lýðs þessa er sljótt orðið og daufheyrt er þeim og augunum hafa þeir lokað svo að þeir sjái ekki með augunum, heyrir ekki með eyrunum, skilji ekki með hjartanu og snúi sér, og ég lækni þá. En sæl eru augu yðar að þau sjá og eyru yðar að þau heyra. Sannlega segi ég yður: Margir spámenn og réttlátir þráðu að sjá það sem þér sjáið en sáu það ekki og heyra það sem þér heyrið en heyrdu það ekki.

— *Matteusarguðspjall 13:10-17*

En hvað segir Jesús um sjálfan sig í *Gamla testamentinu* og í *spádómsbókunum*? Eftir upprisuna sína staðfestir hann að ef við erum opin fyrir ritningunni, þá erum við ekki óskynsamir og seinir til að trúna því sem spámennirnir sögðu í *Gamla testamentinu*:

Sama dag voru tveir lærisveinar á leið til þorps er heitir Emmaus, sextíu skeiðrúm frá Jerúsalem. Þeir töluðu sín á milli um allt þetta sem gerst hafði. Er þeir voru að tala saman og ræða þetta, nálgadist Jesús sjálfur þá og slóst í för með þeim. En augu þeirra voru haldin svo að þeir þekktu hann ekki. Hann sagði við þá: „Hvað er það sem þið ræðið svo ákaflega á göngu ykkar?“ Þeir námu staðar og voru hryggir í bragði. Annar þeirra, Kleófas að nafni, svaraði honum:

— *Lúkasarguðspjall 24:12-32*

„Þú munt vera sá eini aðkomumaður í Jerúsalem sem veit ekki hvað þar hefur gerst á þessum dögum.“

Hann spurði þá: „Hvað þá?“

Þeir svöruðu: „Þetta um Jesú frá Nasaret. Hann var spámaður, máttugur í verki og orði fyrir Guði og öllum lýð. En æðstu prestar okkar og ráðamenn framseldu hann til

dauðadóms og krossfestu hann. Við vonuðum að hann væri sá er leysa mundi Ísrael. En nú er þetta þriðji dagurinn síðan þetta gerðist. Þá hafa og nokkrar konur úr okkar hóp gert okkur bilt við. Þær fóru árla til grafarinnar en fundu ekki líkama hans og komu og sögðust jafnvel hafa séð engla í sýn er sögðu hann lifa. Nokkrir þeirra sem með okkur voru fóru til grafarinnar og fundu allt eins og konurnar höfðu sagt en hann sáu þeir ekki.“

Þá sagði hann við þá: „Hvílíkir tregár þið eruð og seinir til trúar á allt það sem spámennirnir hafa talað! Átti ekki Kristur að líða þetta og ganga svo inn í dýrð sína?“

Og hann byrjaði á Móse og öllum spámönnunum og útlagði fyrir þeim það sem um hann er ritað í öllum ritningunum. Þeir nálgudust nú þorpið sem þeir ætluðu til en hann lét sem hann vildi halda lengra.

Þeir lögðu fast að honum: „Vertu hjá okkur því að kvelda tekur og dagurinn er liðinn.“

Hann fór þá inn til að vera hjá þeim. Og svo bar við, er hann sat til borðs með þeim, að hann tók brauðið, þakkaði Guði, braut það og fékk þeim.

Þá opnuðust augu þeirra og þeir þekktu hann. En hann hvarf þeim sjónum.

Þeir sögðu hvor við annan: „Brann ekki hjartað í okkur meðan hann talaði við okkur á veginum og lauk upp fyrir okkur ritningunum?“ Og þeir lögðu af stað samstundis og sneru aftur til Jerúsalem.

Þar fundu þeir þá ellefu og þá sem með þeim voru saman komna, og sögðu þeir: „Sannarlega er Drottinn upp risinn og hefur birst Símoni.“

Sögðu þeir þá frá því sem gerst hafði á veginum og hvernig þeir þekktu hann þegar hann braut brauðið.

Meðan þeir voru að segja frá þessu stóð Jesús sjálfur mitt á meðal þeirra og sagði við þá: „Friður sé með yður!“

En þeir skelfdust og urðu hræddir og hugðust sjá anda. Hann sagði við þá: „Hví eruð þið óttaslegnir og hvers vegna vakna efasemdir í hjörtum ykkar? Lítið á hendur mínar og fætur að það er ég sjálfur. Þreifðið á mér og sjáið. Andi hefur ekki hold og bein eins og þið sjáið að ég hef.“

Jafnframt þessu sýndi hann þeim hendur sínar og fætur. En er þeir gátu ekki enn trúað fyrir fögnuði og undruðust, sagði hann við þá: „Hafið þið hér nokkuð mat kyns?“ Þeir fengu honum stykki af steiktum fiski og hann tók það og át í auglýn þeirra.

Síðan sagði hann við þá: „Þetta er það sem ég sagði ykkur meðan ég var enn hjá ykkur, að rætast ætti allt sem um mig er ritað í lögmáli Móse, spámönnunum og sálmunum.“

Þá opnaði hann skilning þeirra svo að þeir gætu skilið ritningarnar

Kaflí 26

Biblíuskóli í Bandaríkjunum (2013)

Á árunum 2012–2013 talaði heilagur andi skýrt til okkar um að við ættum að byrja í biblíuskóla. Ég man að ég bað föðurinn um hvíldarár, og þetta var svar hans til mín. Þetta kom ekki alveg eins og þruma úr heiðskíru lofti, þótt það væri ekki svarið sem ég átti von á. Á þessum tímapunkti áttaði konan mín sig líka á því að það var ætlunin að við hæfum nám við biblíuskóla í Bandaríkjunum. Nánar tiltekið *Charis Bible College* í Woodland Park, sem er í *Rocky Mountains*-fjöllunum í Colorado Springs. Faðirinn sagði mér þetta milliliðalaust þegar ég var í Bandaríkjunum í stuttri trúboðsferð í Denver. Hjón sem höfðu gengið í trúboðsskólann í Florida stóðu að skipulagningunni. Ég var búinn að panta miða og var stressaður yfir því hvort ég hefði í raun gert það rétta, og konan mín mótmælti ekki í þetta skiptið. Ég hugsaði með mér að ég væri orðinn dálítið klikkaður að ferðast til Bandaríkjanna í annað sinn með svo stuttum fyrirvara og fyrir aðeins nokkurra daga dvöl, en sem betur fer fékk ég staðfestingu áður en ég lagði af stað. Þetta er dálítið eins og með Pétur (Matteus 14:29-31). Manni finnst maður stíga út úr bátnum og vera við það að sökkva áður en Guð grípur í höndina á manni og dregur mann upp aftur:

Ef einhvern yðar brestur visku, þá biðji hann Guð, sem gefur öllum örlátlega og átölulaust, og honum mun gefast. En hann biðji í trú, án þess að efast. Sá sem efast er líkur sjávaröldu, sem rís og hrekst fyrir vindi. Sá maður má eigi ætla, að hann fái nokkuð hjá Drottni, svo tvílyndur sem hann er og óstöðugur á öllum vegum sínum.

— *Jakobsbréfið 1:5-8*

Stundum er ég auðvitað óviss um hvort ég hafi raunverulega heyrt rétt þegar ég fylgi því sem heilagur andi gefur mér, en þegar ég fæ staðfestingu finn ég venjulega frið yfir ákvörðuninni. Staðfestingin að þessu sinni kom frá heilögum anda, sem sagði mér hluta af nafni þeirra sem ég átti að gista hjá. Nafn stjórnmalakonunnar *Kaci Kullman Five* sat sem fastast í minninu og síðar sá ég að þau hétu *Kaci Robbins*, svo ég skildi að þetta var frá heilögum anda. Ég þekkti þau ekki, en þau höfðu líka verið í skólanum hjá Reinhard Bonnke og bjuggu í Colorado Springs. Ekki nóg með það, heldur höfðu þau hlotist blessun af mér óbeint þegar annar bróðir, *Mike Sanchez*, einnig úr trúboðsskólanum, hafði beðið fyrir lækningu fyrir Daniel við fyrra tækifæri þegar ég hvatti hann til þess. Og Guð hafði skipulagt það þannig að borgin sem þessi hjón bjuggu í var þar sem biblíuskólinn var til húsa, sem var okkur öllum til blessunar.

Daniel Robbins og eiginkona hans frá Colorado Springs þekktu mig ekki áður en ég kom þangað, þótt við hefðum verið í sama skóla árið 2012 hjá CFAN og Reinhard Bonnke. En Guð notaði þau til að sýna mér skólann og opna skilning minn á því sem átti eftir að gerast á komandi ári.

Jeg vissi að ég átti að fara til Denver vegna þess að heilagur andi hafði sagt mér það, og hann staðfesti það fyrir milligöngu trússystemur frá Bandaríkjunum. Guð sýndi henni hjónin Anh Le og Michelle, sem voru skipuleggjendur þessarar trúboðssamkomu, þegar hún spurði Guð. Hún vissi ekki að Guð væri þegar búinn að gefa mér nafnið *Denver*.

Ég tók þátt í trúboðssamkomunni í Denver. Það var opið svið og ég var í hópnum sem deildi boðskapnum og bað fyrir þeim sem komu á viðburðinn. Pastor *Bryan Schwartz* sá um verklegu hliðina og allt í einu talaði hann til mín og sagði eitthvað á þessa leið: «Þú ert djúpur, en það skiptir ekki máli hvort maður er djúpur eða ekki». Hann þekkti mig ekki, en *Marcus Wick* sagði líka eitthvað svipað við mig árið 2014, nokkrum árum síðar. Það þýðir einfaldlega að Guð sá mig þegar ég kafaði djúpt í ritninguna og leitaði sannleikans hjá honum, en einnig að ég má ekki dæma aðra sem gera það ekki. Hinir heilögu eiga allir sinn stað í húsi Guðs og bera ábyrgð á að fylgja Jesú, höfundu trúar þeirra. Þó leiddu allar bækurnar og reynslan sem ég fékk á árunum 2008–2012 mig að þeim tímamarki þar sem ég lagði niður mótspyrnu mína gegn Guði, og það gerðist í maí 2012. Við erum enn í Denver og keyrum fram og til baka á milli hússins í Colorado Springs og samkomunnar, sem tekur rúmlega einn og hálfan tíma eða svo.

Við eigum smá frítíma og þá ákveður *Daniel Robbins* að sýna mér dálítið í kringum mig í Colorado Springs. Ég skildi að ég væri kominn í biblíubelti með mikla virkni fyrir Guð. Og á meðan við biðum á rauðu ljósi í einum gatnamótunum opnaði Guð skilning minn og sýndi mér að við ættum að ganga í *Charis Bible College*. Samstundis fann ég fyrir friði varðandi *Andrew Wommack* sem stýrði skólanum og gat ekki sagt nei við föðurinn hið innra, þótt ég ætti síðar í erfiðleikum með að meðtaka þetta allt þegar ég kom aftur heim. Samt sem áður varð ég dálítið *paff*, ef ég má komast svo að orði, og sagði bróður okkar sem keyrði bílinn frá þessu, og hann lofaði Guð. Þetta var allt dálítið óraunverulegt og ég vissi engan veginn hvernig fjármálin ættu að ganga upp, þar sem við vorum þegar í hundrað þúsund króna mínus eftir sölu hússins á Frekhaug. Í því fólst líka *mín áskorun*, hugsaði ég, fjármunir til að fara í biblíuskólann.

Á þessum tíma bjuggum við neðst í Galtenesveien í leiguíbúð, alveg eins og Guð hafði staðfest fyrir konunni minni áður en við fengum hana. Eigandinn var fyrrverandi vinur hennar, prestur úr norsku kirkjunni í Loddefjord. Lítið vissi ég að ástæðan fyrir því að við höfðum selt húsið ári áður var sú að Guð hafði lagt brautina fyrir okkur á komandi árum, og það var ástæðan fyrir því að *Bróðir Thomas* hafði sagt svo skýrt að það væri rétt að selja húsið.

Við gáfum mikið af því sem við áttum í húsinu á Fosse á Frekhaug áður en við seldum það, og í tengslum við það kom til okkar maður sem fékk hljómtækin. Ég talaði opin-skátt við hann og hann sagði mér þá að hús sitt væri heltekið af illum öndum. Ég fór síðar í heimsókn til hans, en áður en ég fór ávitaði Guð mig í raun. Guð bað mig um að vera **hlýðinn** (1. Samúelsbók 15:22), en í óþroska mínum tók ég alvöruna í því ekki til mín. Ég heimsótti svo manneskjuna með óhreinu andana í húsinu og tókst að gera lítið úr vandamálum hennar, þótt ég hefði átt að skilja að það væri rangt. Hann var með hauskipunur á púðunum sínum og fullt af vopnum hangandi á veggnum. Hann sagði að á næturnar væri þetta svo sterkt að jafnvel væri reynt að rífa sængina ofan af rúminu. Guð ávitaði mig, en ég var óþroskaður. Það sem ég hefði átt að segja var: Lostaðu þig við allt sem tengist dauða í húsinu, því óhreinir andar leita hvíldar (Matteus 12:43-45), iðrastu synda þinna fyrir Guði (1. Jóhannesarbréf 1:9), segðu já við Jesú og láttu fæðast að nýju. Ég verð að viðurkenna að ef ég á að starfa í köllun minni verð ég að hlýða föðurnum en ekki mönnum, nokkuð sem ég hef orðið færari í á síðustu árum. Margir reyna að afsaka synd sína eða hörð hjörtu gagnvart fagnaðareringinu og starfi Guðs, og faðirinn hefur agað mig í þessu.

Alls töluðu fimm manns spámannlega til mín varðandi biblíuskóla í Bandaríkjunum (1. Korintubréf 14:3). Þar að auki kom það sem Guð sýndi mér þegar hann opnaði skilning minn, kannski dálítið á sama hátt og hjá Lúkas postula:

Þá opnaði hann skilning þeirra, svo að þeir gætu skilið...

— *Lúkasarguðspjall 24:45*

Ein af þeim sem talaði til mín var trússystir, *Systir Amy*. Hún er gift, fjögurra barna móðir og býr í Bandaríkjunum. Hún hefur trúboðskallun yfir sér. Hinn var *Ikem Grigsby*, trúboði í fullu starfi. Þar var einnig trúaður maður úr mínum eigin söfnuði, *Bróðir Trond*, sem talaði milliliðalaust til mín um að hann heyrði „biblíuskóli“, ásamt sama trúboðanum á ferð sem taldi heilagan anda segja þetta þegar hann var heima hjá okkur. Robbins-fjölskyldan í Bandaríkjunum hafði einnig verið í trúboðsskólanum í Florida hjá Reinhard Bonnke. *Systir Amy* hafði einnig áður upplifað að Guð sýndi henni alla fjölskylduna mína með allan farangur í Bandaríkjunum, nokkuð sem ég taldi ólíklegt að gæti staðfest á þeim tíma. Þetta var nokkru áður en trúboðsferðin til Colorado og Denver átti sér stað.

Eftir þessa stuttu trúboðsferð mætti ætla að ég væri nú sáttur við að fara og ganga í biblíuskóla í Bandaríkjunum. Guð hafði sýnt mér skólann, en þótt ég hefði beðið föðurinn um hvíldarár með tíma til að rannsaka orð hans, steig ég ekki skrefið til fulls fyrr en lokastaðfestingin kom. Einn þeirra sem einnig talaði milliliðalaust til mín var *John Natele*, líka frá Bandaríkjunum. Ég hugsaði að þetta væri tilviljun, en ég var beðinn um að taka þátt í fjarfundi þar sem John Natale talaði til okkar allra með þekkingarorðum

frá Guði, og annar þátttakandi í trúboðsskólanum staðfesti að John hefði raunverulega spámannlega gáfu, sem ég fékk nú skilning á sjálfur:

Starfi þínu hér er lokið. Drífðu þig í flugið.

— *John Natale sagði spámannlega við mig*

John vissi ekkert um mig og alls ekki að Guð það mig um að fara í biblíuskóla í Bandaríkjunum, svo ég fann hvernig hjartað tók að hamast. Eftir alla mína reynslu mætti halda að ég gæti haldið ró minni gagnvart þessu öllu, en það gerði ég ekki. Að segja upp störfum okkar og treysta Guði var stórt skref, líka með tilliti til þess að við áttum þrjú börn á þeim tíma.

Það kom að þeim tímapunkti að ég og eiginkona mín ákváðum að biðja Guð um staðfestingu á því að það væri raunverulega ætlunin að við færum til Bandaríkjanna í biblíuskóla. Og það sem gerist er að *Ikem Grigsby* hefur samband við mig í gegnum Facebook aðeins nokkrum dögum síðar í fyrsta skipti og segir mér að hann hafi dreymt draum sem hann skilur ekki merkingu þess. Hann sagði að ég væri miðpunktur draumsins og hann teldi að hann væri ef til vill til mín. Hann var sjálfur trúboði í fullu starfi, kallaður af Guði rétt áður en fellibylurinn *Katrina* skall á Florida árið 2005 og þau misstu hús sitt og allt sem þau áttu:

Ikem gengur fram og til baka á milli hússins og bílsins og fyllir hann af farangri. Hann fær svo símtal frá mér, en þegar hann reynir að svara er allt í einu ekkert samband við þann sem hringir, mig. Hann og eiginkona hans keyra svo út á flugvöll og missa næstum af fluginu. Þegar þau lenda fær hann tugi sms-skilaboða frá mér, en þau voru öll tóm.

— *Draumur Ikem Grigsby frá 2013*

Ikem vissi ekki um hvað draumurinn snerist og hafði samband við mig þar sem hann vissi af mér úr trúboðsskólanum í Florida árið 2012 og við vorum í sama Facebook-hópi. Hann tekur einnig fram að það hafi verið miklu meiri farangur en venjulega þegar hann ferðast einn. Ég skildi strax merkingu draumsins og konan mín velti því fyrir sér hvað ég hefði gert í málinu?! Ég varð dálítið hvumsa, þar sem ég hafði þegar sagt henni hvað Guð hefði sagt og við þyrftum jú að vera sammála áður en við sóttum um. Í sannleika sagt var það í grunninn vantrú mín sem hafði haldið mér aftur frá því að sækja um, þar sem við áttum enga peninga til þess á þeim tíma. Jæja, við verðum sammála um að sækja um í skólanum (Hebrearabréfið 11:1). Svárið frá skólanum var að þau þyrftu staðfestingu frá bankanum um að við gætum framfleytt okkur í Bandaríkjunum. Við áttum það ekki til, svo ég sagði þeim að Guð hefði beðið okkur um að sækja um, og fékk það svar að þau

myndu afgreiða umsóknina í trú á að orð Guðs myndi rætast. Lítið vissi ég að *frumkvöðullinn á staðnum* sem kom til okkar árið 2009 var nú búinn að fá byggingarleyfi í gegnum sveitarstjórnina. Stuttu áður en fresturinn til að senda bankastaðfestinguna rann út, hringdi hann og sagði: «nú gætirðu komið og undirritað samninginn». Ég er kannski dálítið einfaldur, en eftir svo langan vinnslutíma í málinu var það næstum óvænt að peningarnir kæmu þaðan. Á leiðinni á fundinn varð ég allt í einu dálítið kvíðinn og *hrópaði til Guðs* að það væri ómögulegt fyrir okkur að fara til Bandaríkjanna með þrjú börn og tvo fullorðna fyrir það sem eftir stæði eftir sölu lóðarinnar. Það var að minnsta kosti það sem ég hélt. Ég man að ég sagði þetta rétt áður en ég fór yfir Hagelsundsbrúna á milli Flatøy og Knarvik (Orðskviðirnir 3:5-6). Og það sem gerðist var að á fundinum spurði hann hvort við gætum líka hugsað okkur að selja honum afganginn af lóðinni, svo samantlagt urðum við ásátt um að hann mætti kaupa þann hluta sem hafði verið breytt í íbúðarlóð ásamt restinni af lóðinni sem enn var LNF-svæði. Við urðum líka ásátt um að hann myndi skipta greiðslunni í þrennt og hann samþykkti dagsektir upp á 1.000,- á dag ef hlutagreiðsla bærst ekki á tilsettum tíma. Og við enduðum með tæpa eina milljón og eitt hundrad þúsund krónur, sem var ótrúlega gaman og blessun sem Guð vissi þegar af fyrirfram. Við höfum sannarlega hlotist blessun Guðs, bæði með kraftaverkum í líkama og anda, en einnig fjárhagslegum kraftaverkum (Filippíbréfið 4:19). Ég get ekki neitað þessu. Þetta fær mig til að velta því fyrir mér hvers vegna ég sagði ekki bara já og sótti um strax, og ástæðan fyrir því var eigin vantrú mín.

Í höfði mínu hugsaði ég: «*Við eigum jú enga peninga*». En vandamálið var ekki fjárhagslegt, heldur vantrú mín á orð Guðs (Markúsarguðspjall 9:24). Ég byrjaði ekki að sækja um í biblíuskólanum því ég gekk ekki í trú á að þetta myndi leysast. Þegar Guð hefur talað og það er staðfest, þá á maður við trúarvandamál að stríða og ætti ekki að reyna að afsaka það á annan hátt.

— *Mín eigin vantrú þegar Guð talaði um biblíuskólann*

Allur undirbúningur fyrir skólann er gerður og við segjum upp störfum okkar í Bergen. Ég sem kerfisfræðingur hjá Noklus og hún sem kennari, og í október 2013 förum við til Bandaríkjanna til *Charis Bible College* í Colorado Springs. Í draumnum þar sem Ikem Grigsby missti næstum af fluginu, stafaði þetta af því að við fengum vegabréfsáritun (VISA) fyrir yngstu dóttur okkar, Engeline, aðeins þremur dögum áður en flugið átti að fara, svo það munaði minnstu að við næðum því. Við millilendum á Íslandi og fljúgum svo áfram til Denver í Bandaríkjunum. Við erum með hrúgu af farangri með okkur og börnin stóðu við hliðina á kerrunum sem voru hlaðnar til fulls á flugvellingnum. Það hefur sjálfsagt verið dálítil sjón að sjá. Við komum okkur fyrir í Colorado Springs áður en við byrjum í biblíuskólanum. Strax á fyrsta degi fengum allir nýnemar orðu. Sagt var að það að vera kominn svona langt væri afrek í sjálfu sér, sem var jú rétt. *Charis Bible Col-*

lege í Colorado Springs var líka eini skóli Andrew Wommack sem tók á móti erlendum nemendum, komst ég að síðar, sem Guð vissi auðvitað fyrirfram (Rómverjabréfið 8:28).

Þetta er alveg undir lok ársins 2013, rétt áður en skólinn opnar nýju húsakynninn uppi í Woodland Park og jólin nálgast. Kennslan gengur sinn vanagang og það er hlé einmitt núna. Við erum enn í gömlu húsakynnunum niðri í Colorado Springs.

Hér verður þú ekki á næsta ári.

— *Ég sit í skólanum og heilagur andi segir*

Ég hugsaði með mér að þetta gæti engan veginn verið heilagur andi, svo ég mótmælti kröftuglega því sem var sagt. Stundum er ég svona barnalegur, því miður. En samt sem áður varð það vegna gæsku sinnar að Guð hagaði þessu svona, nokkuð sem ég átti eftir að skilja síðar árið 2014. Við áttum dásamlegan tíma í skólanum. Konan mín var í kvöld-skólanum og ég í dagskólanum og við skiptumst á að passa börnin.

Ég vel að greina ekki opinskátt frá áfallaatburði sem átti sér stað í Bandaríkjunum á þessum tíma þegar við keyrðum á hraðbrautinni á hundrað kílómetra hraða á klukkustund. Það sem ég get sagt er að manneskjan sem átti hlut að máli neitaði að taka ábyrgð. Manneskjan baðst hvorki afsökunar né skildi þann skaða sem þessi gjörð hefði getað valdið.

Kafli 27

Charis Bible College (2014)

Við vorum komin til ársins 2014 og Charis Bible College hafði opnað nýju bygginguna sína í Woodland Park og kennsla fyrsta árs nemenda fór fram í aðalsalnum þar. Byggingin er loftgóð með burðarvirki úr tré og glæsilegum bogum sem gnæfa hátt yfir okkur. Bandaríkjamenn eru almennt færir í innanhússhönnun og þetta var glæsileg timburbygging þar sem önnur hlið rýmisins var með risastórum víðsýnisglugga sem sneri að Pikes Peak í 4302 metra hæð yfir sjávarmáli. Woodland Park lá í 2580 metra hæð, svo þetta var svolítið sérstakt. Við bjuggum sjálf í 2300 metra hæð og vorum dálítið móð þegar við gengum upp stiga og þess háttar fyrstu mánuðina sem við dvöldum þar.

Skólinn notar Biblíuna sem aðalnámsgagn en við fáum útdeilt heftum með þematisksri uppskiptingu á námsefninu og eftir hvert þema förum við alltaf í gegnum einfalt próf til að sjá hvort við höfum meðtekið efnið. Reglulega eru haldnar ráðstefnur og þema sem oft er endurtekið við *Charis Bible College* er lækning og náð Guðs. Ekki náð til að syndga, heldur náð Guðs fyrir syndarann sem kemur að krossinum og leggur niður sitt eigið og mótspyrnu sína gegn Guði. Ég hef ekki minnst mikið á þetta, en ég hef séð mörg kraftaverk þegar ég hef beðið fyrir fólki og það er þetta sem Andrew Wommack deilir líka dálítið um, náðargáfur Guðs til okkar manna og hvernig eðlilegt er að hinir heilögu vænti lækningar (Jakobsbréfið 5:14-15). Þetta vissi Guð og mér leið *mjög vel* hér í biblíuskólanum hvað þetta varðar. Kona mín var sennilega ánægð með allt hið hagnýta í kringum ferðalagið, skipulagninguna og almennt nýjan stað með nýjum vinum og verkefnum. Varúðarmerki á þessum tíma var að hún hafði ekki yndi af því að lesa Biblíuna með mér og varð fljótt óþolinmóð og pirruð þegar ég talaði um það sem ritningin segir eða sagði frá þeim hlutum sem Guð gefur mér eða lækningunum sem ég sé.

Við förum í gegnum skólaárið og fjölskyldan byrjar á sama tíma að sækja söfnuð í Woodland Park á sunnudögum þar sem einnig eru barnasamkomur. Á meðan skólanum stóð talaði einn af biblíukennurunum, *Greg Mohr*, beint til fyrrverandi eiginkonu minnar í miðri kenningu. Ég var mjög heppinn því öll kenning er hljóðrituð. Fáir eða engir vissu af þeim áskorunum sem ég og þáverandi eiginkona mín fór um í gegnum, en hún hafði margsinnis annaðhvort gagnrýnt mig eða veitt mér mótspyrnu í starfinu fyrir Guð. Þetta var í raun þversögn, þar sem hún og fjölskyldan játa kristna trú. Engu að síður segir Greg Mohr það sem ég sjálfur vildi ekki tjá. Greg Mohr þekkti fyrrverandi eiginkonu mína á engan hátt þegar hann talaði til hennar, svo þetta kom eins og þruma úr heiðskíru lofti, svo maður orði það þannig:

Guð mun **sprengrja vantrúna** út úr þér og færa þér slíka hylli og slíka blessun og slíka trú fyrir fjármálum. Og Guð mun sprengrja það algjörlega út úr þér, og hann mun nota þig kröftuglega, ekki aðeins á sviði fjármála, heldur einnig á sviði lækninga. **Og Guð mun nota þig máttuglega ef þú leyfir Honum það. Ef þú gefur honum leyfi til að gera það.** Og ég afýli áform óvinarins gegn þér og sérhverja neikvæða reynslu sem hefur reynt að koma þér af leiðinni. Faðir þinn elskar þig og hann þráir að úthella blessun sinni yfir líf þitt. Þú munt upplifa þetta og þú munt hjálpa öðrum að upplifa þetta. Amen? Amen!

— *Greg Mohr talaði til konu minnar*

Þegar *Marcus Wick* sagði nokkrum mánuðum síðar að Guð skildi okkur að, varð ljóst að hún hafði þegar ákveðið að fara í sundur. Það var ætlast til þess að við virkuðum saman, sem einn líkami (Efesusbréfið 5:31), en Guð hafði séð hvernig málin myndu þróast. Megi Guð sýna þeim náð sem láta tælast af freistingum þessa heims:

Sannlega segi ég yður: Nema þér snúið við og verðið eins og börn, komist þér alls ekki í himnaríki. Hver sem auðmýkir sig og verður eins og barn þetta, sá er mestur í himnaríki. Og hver sem tekur á móti einu slíku barni í mínu nafni, tekur á móti mér. En hverjum þeim sem tælir til falls einn af þessum smælingjum sem á mig trúa, væri betra að þungur hverfisteinn væri hengdur um háls honum og honum sökkt í sjávardjúp. Vei heiminum vegna tálbrananna! Óhjákvæmilegt er að tálbranir komi en vei þeim manni sem veldur tálbruninni. Ef hönd þín eða fótur tælir þig til falls, þá sníð hann af og kasta frá þér. Betra er þér handarvana eða höltum inn að ganga til lífsins en hafa báðar hendur eða báða fætur og verða kastað í hinn eilífa eld. Og ef auga þitt tælir þig til falls, þá ríf það úr og kasta frá þér. Betra er þér eineygðum inn að ganga til lífsins en hafa bæði augu og verða kastað í helvítis eld.

— *Matteusarguðspjall 18:3-9*

Þegar manneskja beytir sálfræðilegri meðferð til að láta mann efast um eigin dómgreind, skynjun eða minni, þá er það þekkt sem gaslighting og er í grunninn mjög alvarlegt sem slíkt.

Við lok skólaársins þurfti ég að fara í sumarskóla þar sem við höfðum byrjað á vetrarönninni en ekki á haustönninni. Kona mín og börnin fóru í frí til Noregs sumarið 2014 og ætluðu að koma aftur við næstu skólabyrjun, en innra með mér fann ég að eitthvað var ekki rétt við þetta. Ég mundi þá ekki að heilagur andi hafði talað til mín fyrr á skólaárinu og sagt að ég yrði þar ekki á næsta ári. Ég hafði heldur ekki meðtekið það opinskátt.

Við verðum sammála um að halda ekki áfram annað skólaárið. Í kjölfarið flytjum við til Levanger að hennar ósk. Ég var hryggur yfir því að við hættum eftir eitt ár. Það sem gerist síðan er að aðeins tveimur til þremur vikum áður en ég ferðaðist aftur frá USA töluðu fjórir af hinum heilögu til mín. Einn þeirra var í söfnuðinum sem við höfðum sótt það árið. Þetta var síðasta safnaðarsamkoman mín þar og þau höfðu nýlokið við að biðja fyrir mér. Ég var í þann mund að ganga aftur í salinn þegar einn af hinum heilögu, spámaður, stóð upp og út úr blámanum talaði um mismunandi hluti sem ég átti eftir að gera fyrir Guð. Meðal þess sem var sagt var að ég kæmi til með að ferðast til margra landa í Evrópu og hann sagði að starf mitt yrði miklu stærra en ég sjálfur bjóst við. Hann hafði sjálfur gengið í Charis og sömuleiðis kona hans frá Frakklandi. Þetta voru sterk orð og þetta kom mér gjörsamlega á óvart. Orð hans áttu síðar eftir að vera staðfest af öðrum í Guði (2. Korintubréf 13:1).

Næstu tveir sem töluðu til mín voru hjónin Marcus og Sharon Wick. Þau höfðu líka gengið í Charis með mér og ég var fyrir tilviljun á heimafundi hjá þeim með nokkrum úr biblíuskólanum á þessum tíma, í fyrsta og eina skiptið sem ég hef verið í heimafélagsskap með þeim. Við vorum ókunnug hvort öðru, fyrir utan að við könnuðumst við hvort annað. Bæði hann og hún töluðu til mín með orðum frá Guði.

Guð sýndi Marcus að ég hefði kafað djúpt í orð Guðs, en að nánasta fjölskylda hefði gagnrýnt mig fyrir þau áform sem ég hefði tekið fyrir Guð. Guð var ekki ánægður með þetta. Það sem spámaðurinn sér er lest með mig fremst. Og Guð segir að Hann muni aftengja vagnana fyrir aftan mig og taka burt þungann af þessu og sjá svo til að ég geti byrjað að vinna fyrir Hann. Tímabilið fyrir þetta starf ætti senn að hefjast er mér sagt. Sharon gaf mér einnig staðfestingu á því að tíminn framundan yrði mjög erfiður og að það myndi líða eins og allt myndi staðna alveg, en að stórir hlutir tækju tíma til að byggja upp skriðþunga. Marcus segir líka að hann sjái á renna yfir mig með blessunum frá Guði (Sálmarnir 46:4), sem hefur einnig verið staðfest síðar.

— Marcus og Sharon Wick árið 2014

Síðasti maðurinn var *Jeffrey Hardwick* og hann hafði líka gengið í Charis áður. Mér hafði verið boðið í pizzu og hann var einn af gestunum. Án þess að þekkja bakgrunn minn spurði hann hvort hann mætti deila orðum til mín frá Guði. Hann sagði meðal annars að Guð hefði gefið mér gáfuna «*skapandi kraftaverk*» (Jóhannesarguðspjall 14:12). Ég hef ekki skrifað um þetta áður, en ég hef verið vitni að því að bein og þess háttar grói eða lengist á nokkrum sekúndum og ég vissi fyllilega hvað hann átti við. Hann sagði líka að ég væri skapandi að eðlisfari og að Guð væri mjög ánægður með að ég leitaði staðfestingar áður en ég tæki mikilvægar ákvarðanir.

Ég hélt að ég hefði brugðist Guði, en sorg minni var snúið í fögnuð þegar ég skil nú að starfi mínu var ekki lokið. Ég skildi að Guð ætlaði að taka burt vandamálin sem héldu mér aftur (Rómverjabréfið 8:28), en ekki að Guð myndi í raun skilja mig að þremur árum síðar. Þetta er í fyrsta skipti fram að þessum tímapunkti sem Guð hefur talað til mín í gegnum fjóra trúaða á svo stuttum tíma. Það var líka á þessu ári sem ég byrjaði að kynnast Jangili frá asísku landi og starf okkar og bróðurleg vinátta hefst á þessu ári.

Kaflí 28

Aftur til Noregs (2015)

Við vorum komin til ársins 2015 og ég var atvinnulaus. Ef við hefðum reynt að vera áfram eitt ár til viðbótar, hefði ég misst réttinn til atvinnuleysisbóta. NAV hafnaði raunar umsókninni og hún fór ekki í gegn fyrr en ég kærði ákvörðunina. Ég var á þessum tímapunkti með dágóða menntun og flotta reynslu, en átti í erfiðleikum með að finna mér vinnu. Atvinnurekendur virtust heldur ekki hrifnir af því að ég hefði gengið í biblíuskóla og hefðu helst viljað að ég væri venjulegur vantrúaður. Ég skil að ferilskráin mín er með gat í þeirra augum, og ekki bara tæknilegt gat. Þetta var mér sagt bæði óbeint og beint í því samhengi.

Í vonbrigðum yfir því að hafa ekki vinnu byrja ég þetta ár að skrifa texta þar sem ég deili því hver faðirinn er og hvað hann hefur gert fyrir okkur. Það átti eftir að þróast í miklu meira en ég hafði ímyndað mér. Mitt í öllu saman eignumst við tvo syni til viðbótar og það er heldur betur líf í íbúðinni núna, svo vægt sé til orða tekið. Strákar og stelpur eru dálítið ólík þannig. Ekki er bara líf í herbergjunum, heldur líka inni í veggjunum þar sem húsráðandi glímir við músagang. Dálítið pirrandi með tilliti til hreinlætis en líka spennandi fyrir börnin, og það var með skrekkblandinni eftirvæntingu sem þau opnuðu skápahurðina undir vaskinum þar sem músagildran var. Það eru margar góðar stundir með börnunum, en það að hafa ekki *starf* var nýtt og krefjandi. Á þessum tímapunkti grunaði mig að það sem sagt var árið 2012 hjá *Kvinneforum Nordhordland* gæti mögulega átt við það sem ég hóf hér handa við, en ég var ekki viss. Ég fann gleði í að skrifa, alveg eins og núna. Þetta ár er líka í fyrsta sinn sem ég fer í trúboðsferð til Asíulands og sé fólk læknast, frelsast frá þjáningum og taka á móti Jesú (Postulasagan 1:8). Þetta var frábær ferð en líka krefjandi þar sem ég náði ekki alltaf að vera aðgerðalaus. Ég deili gjarnan bæði í tíma og ótíma, og þegar einn af yfirmönnum hótelsins verður vitni að kraftaverkum og fær eiginkonu sína læknaða, þá má búast við því að það geti orðið dálítið flækjustig við yfirvöld. Ég kom ekki á trúarlegri vegabréfsáritun, svo það var dálítið spennandi, svo vægt sé til orða tekið. Ég stóð með tveimur starfsmönnum, kristnum báðum tveimur, og við fórum til konu og dóttur hennar sem bjuggu í bílskúr við hliðina á hótelinu. Dóttirin hafði talað tungum áður, en hafði svo misst þá gáfu. Hún var með óeðlilega mikinn vöxt og móðirin bað okkur að biðja fyrir henni. Á meðan við biðjum brestur dóttirin skyndilega út í sterkt tungutal sem fékk hárin á hálsinum á mér til að rísa. Það var margt sem gerðist, í stuttu máli, en dásamlegt var það, þótt það væri dálítið taugaspennandi!

Mínir elskuðu, þér sem endranær hafið verið hlýðnir, vinnið nú að sáluhjálpyðar með ugg og ótta eins og þegar ég var hjá yður, því fremur nú þegar ég er fjarri. Því að það er Guð sem verkar í yður bæði að vilja og að starfa til velþóknunar sinnar. Gjörði allt án möglunar og hiks, til þess að þér verðið óaðfinnanlegir og hreinir, lýtalaus Guðs börn meðal rangsnúinnar og gjörspilltrar kynslóðar. **Í þeim hópi skínið þér sem ljós í heiminum er þér haldið fast við orð lífsins**, mér til hróss á degi Krists, að ég hafi ekki hlaupið til einskis né erfiðað til einskis. En þótt blóði mínu verði úthellt við fórnarþjónustu yðar, þar sem þér færið trú yðar að fórn, þá fagna ég og samfagna yður öllum. Á sama hátt skuluð þér og fagna og samfagna mér.

— *Filippíbréfið 2:12*

Nú voru liðin sjö ár síðan ég endurfæddist. Þrátt fyrir alla reynsluna sem ég hafði á þessum tíma var ég ekki viss um mína eigin fæðingu í andanum. Guð hlýtur að hafa vitað af þessu frá upphafi, því reynslan sem ég fékk með því að fá sýn þar sem ég stóð inni í eggi var mynd af mínum eigin anda í Guði. Allt frá þeirri reynslu hafði ég þó efast um það sem ég sá. Við erum árið 2015 og Guð er að fara að svara mér um það sem ég hafði upplifað. Við vorum hópur af hinum heilögu sem deildum fagnaðarerindinu á götunni í Þrándheimi og ég gekk með tveimur öðrum bræðrum þegar ég finn að ég dregst að hópi fólks á Trondheim Torg. Annar bróðirinn neitaði að koma með okkur þar sem þar stóðu þrjár léttklæddar ungar konur ásamt ungum manni og hann hvarf fljótt frá okkur. Við gengum í kringum þau og þegar við snerum okkur að þeim fann ég sársauka eða undarlega tilfinningu í hægri handlegg og öxl. Ég spurði hvort einhver þeirra ætti við vandamál að stríða í hægri handlegg eða öxl og samstundis staðfesti ungi maðurinn það. Ungu konurnar fríkuðu dálítið út, svo vægt sé til orða tekið, en við róuðum þær. Við sögðum að við kæmum með Jesú og deildum fagnaðarerindinu og að þetta væri náðargjöf frá Guði, það að finna og heyra frá Heilögum Anda. Við báðum svo fyrir unga mannum og hann sagði okkur að hann hétí *Azariah* og væri ungmennaprestur í alþjóðlega söfnuðinum Betel hér í Þrándheimi. Hann sagði okkur líka að hann hefði í fyrsta sinn á ævinni heyrt Heilagan Anda tala til sín *heyranlega*:

Taktu með þér þrjú egg og farðu niður í miðbæ (Þrándheims)!

— *Heilagur Andi talaði til Azariah árið 2015*

Heyranlega þýðir að maður heyrir með eyranu en ekki í andanum. Og þetta kom okkur öllum á óvart, ekki bara *Azariah*. Hann vissi ekki hvað ætti að gerast og hvers vegna hann ætti að fara niður í bæ, svo Heilagur Andi þurfti að endurtaka skilaboðin tvisvar áður en hann tók í raun með sér eggin þrjú og fór niður í miðbæ. Hann fann ekkert þar og hann sagði að á leiðinni til baka hefði hann farið dálítið aðra leið en hann er vanur að

fara. Og það var þá sem við komum og töluðum við hann. Ég sagði að «**eggin merkja nýtt líf**» og gladdist með honum yfir þessu. Það var ekki fyrr en ég tók lestina aftur til Levanger að það rann upp fyrir mér hvað hefði í raun átt sér stað. Ég skildi að faðirinn á himnum hefði eftir sjö ár loksins svarað mér á spurningunni um hvað sýnin af sjálfum mér inni í egginu frá árinu 2008 þýddi.

Hann skýlir þér með fjöðrum sínum, undir vængjum hans mátt þú hæli finna, trúfesti hans er skjöldur og verja.

— *Sálmarnir 91:4*

Og þetta staðfestir Jesús líka í Matteusarguðspjalli:

Jerúsalem, Jerúsalem, þú sem líflætur spámennina og grýtir þá sem sendir eru til þín! Hversu oft vildi ég safna börnum þínum eins og hænna safnar ungum sínum undir vængi sína, en þér vilduð eigi.

— *Matteus 23:37*

Munið að við skírumst til nafns föðurins, sonarins og hins heilaga anda (Matteus 28:19). Þeir starfa saman í þrenningunni og ef það er ein setning sem getur lýst vilja föðurins fyrir okkur mennina, þá er það þessi: **LÍF, EKKI DAUÐI!**

Eins og áður er nefnt tákna eggin líf frá Guði og mín eigin sýn staðfesti þetta áður en ég hafði sjálfur lesið um það í Biblíunni eða heyrt það frá öðrum í kringum mig. Ég veit núna að ég er endurfæddur af anda Guðs (Jóhannes 3:3) og verk mín eru einnig með teiknum og undrum og þannig mun það halda áfram ef ég geng með Heilögum Anda. Heimurinn er fastur í peningum og efnislegri velmegun og það er eðlilegt að búast við því að margir muni hæða mann þegar maður kemur með orð frá Guði. Þetta kemur ekki bara frá ókunnugum, heldur einnig eigin fjölskyldu og öðrum «*trúuðum*» sem sjálfir ættu að vera brennandi fyrir orði Guðs en eru ekki volgir. Ef það er eitt sem ég veit eftir svo mörg ár með föðurnum, þá er það að ég er ótrúlega heppinn að hafa tekið á móti dyrunum að lífi Guðs, vatni lífsins, frelsara undan dauðanum, skapara okkar, sem Drottinn og meistara, Jesú Kristi. *Hallelúja! JÁ!!*

Ég skildi loksins árið 2015 að Guð hefði sannarlega litið til mín í náð þann dag sem ég frelsaðist árið 2008 og ég undrast orðin sem hann gaf Móse þegar Guð frelsaði fólk sitt frá Egyptalandi:

Drottinn talaði við Móse og sagði: «Hvern frumburð skalt þú helga mér. Allt það sem opnar móðurlíf meðal Ísraelsmanna, hvort sem er menn eða skepnur, það tilheyrir mér.» Og Móse sagði við fólkið: «Minnist þessa dags, er

þér fóruð út af Egyptalandi, úr þrælahúsinu, því að með sterkri hendi leiddi Drottinn yður þaðan út. Fyrir því skal eigi neyta sýrðs brauðs. Í dag farið þér út, í abíb-mánuði. Og þegar Drottinn leiðir þig inn í land Kanaaníta... land sem flýtur í mjólk og hunangi, sem hann sótti þeim eið að gefa feðrum þínum...»

— Önnur Mósebók 13:1-5

Tel ég að norska kirkjan hafi ekki guðhrædda söfnuði? Að miklu leyti já, því miður. En hún stendur ekki ein í þessu. Og það sem ég upplifði persónulega á mínum yngri árum er einnig staðfest af sóknarpresti Morten Gravdal í Mæri-biskupsdæmi fyrir yfir 40 árum. Morten fékk mynd frá Guði eftir boðskap í tungum þegar hann var nemandi við Menighetsfakultetet í Osló:

Þetta var mynd af lest. Lestin fór í gegnum landslag á miklum hraða. Það var langt síðan lest hafði farið um teinana, og bæði tré og stórir steinar höfðu fallið á teinana. En framan á eimreiðinni var stór plógur. Þessi plógur sópaði öllu sem var á teinunum til hliðar. Jafnvel á stöðum þar sem skriður höfðu fallið, - og það leit hættulega út, þá sópaði plógurinn teinana hreina, og lestin missti ekkert af hraðanum. Svo sá ég að plógurinn var opin bók. Eimreiðin gaf ekki frá sér reyk, svo ég skildi að það var ekki krafturinn frá vélinni sem dró lestina áfram. Það sem dref lestina áfram var að fólkið sem var með í lestinni, las bókina – og trúði því sem þar stóð! Fólk hallaði sér út um gluggana, það var vindur í hárinu og tár í augunum vegna vindsins. Þau fögnuðu því þetta gekk svo hratt! Svo kom næsta mynd: Lestin stóð kyrr. Hún stóð á stöð. Plógurinn – bókin - hafði verið tekin af og lá ofan á einum vagninum. Þar gengu lestarstjórar og konduktörar og fólk með járnbrautarhúfur og einkennisbúninga með stjörnum og borðum. Þau lásu dálítið í bókinni, og þau klipptu og límdu, - þau tóku burt það sem þau fengu ekki til að passa. Þau rifu út heilar síður úr bókinni, og þau gerðu ekkert til að setja plóginn aftur á sinn stað. Sumir veltu fyrir sér hvers vegna lestin færi ekki. Flestir voru ánægðir með að hún stæði kyrr, þeir fóru af og á alveg eins og þeim hentaði. Þessi lest er auðvitað kirkjan og samkoma hinna kristnu. Bókin er Biblían. Krafturinn í Biblíunni liggur í því að hinir kristnu lesi Biblíuna – og trúi því sem þar stendur! Þegar hinir kristnu gera það, mun kirkjan sækja fram. Kirkjan hefur möguleika á að sækja fram á ógnarhraða, það mun gerast þegar kristnir lesa Biblíuna, og það sem stendur í Biblíunni fær að móta líf hinna kristnu. Þetta var mynd sem ég fékk fyrir næstum 40 árum, - og ef þetta var satt þá, þá er það að minnsta kosti satt núna! Hinir miðlægu og tóngefandi guðfræðingar og biskupar klippa og líma í orði Guðs á þann hátt

að það er ekkert eftir. Frjálsslynd guðfræði veldur því að Biblían er ekki lengur talin heilög bók. Ég trúi að Guð hneykslist! Mögulega enn verra: Hann reiðist! Og hann skorar á okkur að festa plóginn framan á lestina aftur! Allt Guðs orð verður að setja fyrir augu kirkjufólksins og hins kristna safnaðar – og það verður að móta líf okkar, hreinsa okkur og helga okkur! Þá getur kirkjan í Noregi byrjað að hreyfast aftur! Kannski var myndin spádómur fyrir okkar tíma? Það er langt síðan nein lest hefur farið um teinana í Noregi. Það er langt síðan við höfum haft vakningu! Mikið af grjóti og trjám hefur fallið á teinana, og það hafa fallið margar skriður. Það getur litið út fyrir að það sé ómögulegt að lest geti hreyft sig á teinum sem eru í svona slæmu ásigkomulagi. En – Biblían segir okkur að við trúum á Guð sem ekkert er ómögulegt fyrir – gerir hún það ekki?! Fáum plóginn á sinn stað aftur!

— *Túlkun á tungutali til Morten Gravdal um*

Titillinn á YouTube-myndbandinu þar sem hann deilir þessu er: «Hann fékk sýn, um hvernig það færi fyrir norsku kirkjunni».

Gamla testamentið er eins og skuggi af loforðum Guðs og Jesús frelsari okkar opnaði orðið og er vegvísirinn að hinu raunverulega fyrirheitna landi; himninum. Þegar Ísraelsmenn voru frelsaðir frá Egyptalandi þá leiddi Guð þá meðvitað í gildru svo þeir yrðu að ganga þvert í gegnum Rauðahafið til að flýja dauðann. Þetta var skuggi af frelsuninni í Jesú Kristi. Við verðum öll að ganga í gegnum Rauðahafið sem er skírnin til nýs lífs (Rómverjabréfið 6:4) og hreinsunin frá hinu gamla! Guð lokaði líka á möguleikann að snúa auðveldlega til baka. Egyptaland var mynd af dauða, örlögum heimsins. Þau sem velja Guð eru ættleidd inn í fjölskyldu hans og grædd inn í olíutréd (Rómverjabréfið 11:17). Þetta eru hinir heilögu blessuðu sem með djörfung geta hrópað á **Drottin Allsherjar** með nafninu **Abba, faðir**:

Þannig erum vér, bræður, í skuld, þó ekki við holdið, að vér lifum að hætti holdsins. Því að ef þér lifið að hætti holdsins, munuð þér deyja, en ef þér deyðið verk líkamans með andanum, munuð þér lifa. Því að allir þeir, sem leiðast af anda Guðs, þeir eru Guðs börn. Þér fenguð ekki anda sem hneppir í ánaud og hræðslu, heldur fenguð þér anda sem gefur barnarétt. Í þeim anda hrópum vér: „Abba, faðir!“ Sjálfur andinn vitnar með vorum anda, að vér erum Guðs börn. En ef vér erum börn, þá erum vér líka erfingjar, og það erfingjar Guðs, en samerfingjar Krists, því að vér líðum með honum, til þess að vér einnig verðum veggamlegir með honum.

— *Rómverjabréfið 8:12-17*

Vitnisburður sem ég vil deila frá þessu ári er þegar systir okkar *Anne-Gro Fjellingsdal* læknaðist á Laberget. Það var samkoma með Levanger Vineyard og á meðan samkomunni stóð fann ég fyrir eins og náladofa í hluta af hálsinum. Ég skildi ekki hvers vegna og leit í kringum mig og hugsaði eins og venjulega að annaðhvort væri þetta ég eða þá að *það væri eitthvað í gangi*. Við borðuðum kvöldmat síðar og ég lenti fyrir tilviljun við hliðina á Anne-Gro. Eftir dálitla stund í spjalli nefni ég að ég hafi fundið eitthvað undarlegt þarna á samkomunni, en að ég hefði ekki skilið hvers vegna. Þá nefnir Anne-Gro að hún sjálf hafi átt við vandamál að stríða á sama stað í mörg ár og noti stöðugt verkjalyf. Í stuttu máli, við biðjum og hún finnur strax kitl þar sem verkirnir voru og hún læknað og hættir að nota verkjalyf. Þannig hefur það haldist öll árin síðan. Anne-Gro hefur gáfu til að aðgreina anda og það er gáfa sem söfnuðurinn þarf að nota (1. Korintubréf 12:9-10).

Á sama tíma þetta ár talar Heilagur Andi ekki bara til mín um útgáfurnar sem væru væntanlegar heldur líka að ég kæmi til með að gefa út *bókina mína*. Ég man að ég stóð aftast í íbúðinni, rétt hjá þvottavélinni með þurrkaranum ofan á. Miele þurrkari með innbyggðri varmadælu af öllu mögulegu. Samt sem áður kom það á óvart að heyra þetta:

Þú kemur til með að gefa út biblíuna áður en þú gefur út bókina þína!

— Heilagur Andi árið 2015 við mig

Ég man að ég mótmælti aftur. Eitt var að byggja útgáfuvélina, en að nota hana til að gefa út biblíur var ég mjög óviss um. Ég hafði byggt hana til að búa til biblíur sem viðauka við bókina þar sem hægt væri að vísa í biblíuvers og fá þau sett inn í bókina ásamt tengli í biblíuna í viðaukanum, ekki sjálfstæðar biblíur. Það tók tíma að venjast tilhugsuninni, en samhliða því að tæknihlíð útgáfuvélarinnar og eigin vinnubögd þroskuðust, þá fór það nákvæmlega eins og Heilagur Andi sagði. Ekki nóg með það, heldur gaf ég út bæði sérstakar biblíur eins og á rússnesku, japönsku, víetnömsku og kínversku auk námsbiblía, samhliða-biblía, King James Strong's ásamt sjálfstæðum biblíuorðabókum. Það fór í rauninni *dálítið bananas* ef svo má segja, en á góðan hátt. Og bókinn sem Heilagur Andi hugsaði um er sú sem þú ert að lesa núna. Endurminningarnar byrjuðu sem bréf og þróuðust í bók og virka nú sem fagnaðarerindistæki.

Ég get líka sagt frá því að þegar ég árið 2015 var í afleysingum í grunnskóla í Levanger, þá var mér vikið úr starfi vegna þess að ég sagði nemendunum frá dálitlu af hinu dásamlega sem ég hafði upplifað með Guði. Nemendurnir spurðu mig hver ég væri og dálítið um líf mitt, en forystunni líkaði þetta mjög illa. Það að vera hafnað í störfum vegna trúar minnar er ekki eitthvað sem talað er hátt um út á við í Noregi, en það er staðreynd. Trúaðir eru pressaðir til að deila ekki um Guð og sem afleysingamaður var greinilega auðvelt að reka mig. Þegar hinir heilögu halda sér aftur frá því að styðja þá sem standa í fremstu víglínu, þá trúi ég að þetta sé eitthvað sem Jesús sjálfur muni ræða við mann síðar. Ég minnst orða góðs bróður míns *Bróðir Øivind* frá Frekhaug aftur í kringum 2011-2012 þar

sem hann sagði mér að það að byggja upp persónulegan karakter væri mikilvægt. Þetta á ekki bara við um þá sem standa í forystu starfsins, heldur alla hina heilögu.

Að auki gerist það um þetta leyti að ég mæti hópi ungmenna við Levanger unglinga-skólann. Þar var einnig ein af dætrum mínum með og ég deildi dálitlu um Jesú með þeim, en spyr þau svo hvort þau séu með verki eða önnur vandamál í líkamanum sem við getum beðið fyrir. Einn leit á mig og sagði að hann hefði verið með bakverki í langan tíma. Ég spyr hvort ég megi leggja höndina á hann og biðja. Eftir að ég bið fyrir honum þá nær hann ekki lengur að finna fyrir neinum óþægindum þar og lítur dálítið undrandi út. Ég bið hann að fara og hoppa á trampólíninu og á eftir þegar hann kom til baka lítur hann enn meira undrandi út, því þjáningarnar voru horfnar. Ég sagði honum að hann mætti ekki láta neinn tala sig ofan af kraftaverkinu og treysta því sem hann hefði nú upplifað, auk þess að Guð elskaði þau. Venjulega deili ég líka að þau þurfi að endurfæðast og að Jesús sé vegurinn, sannleikurinn og lífið (Jóhannes 14:6), en að heimurinn vilji oft ekki Guð. Jæja, þegar ég kom heim mættu mér hörð augnaráð frá eiginkonu minni sem í mörg ár hafði gagnrýnt starf mitt fyrir Guð. Hún sagði meðal annars við mig að fólk kæmi til Jesú, ekki öfugt. Það er jú dálítið undarlegt, þegar sú staðreynd er að Jesús sjálfur fór um í Ísrael og bæði deildi með mönnum og skírði þá. Og hann sendi líka lærisveina sína út til að deila fagnaðarerindinu með fólkinu þar sem þeir einnig báðu fyrir þeim og sáu teikn og undur fylgja. Allt samkvæmt skipun og í umboði Jesú sjálfs áður en hann hékk á krossinum og var tekinn upp til Guðs aftur. Jafnvel áður en Heilagur Andi hafði komið yfir fólknið og lærisveinarnir voru í raun andasmurðir. Þeir starfuðu með því valdi sem Jesús hafði gefið þeim.

En eftir að Jóhannes var tekinn höndum, kom Jesús til Galíleu og prédikaði fagnaðarerindi Guðs og sagði: „Tíminn er fullnaður og Guðs ríki í nánd. Gjöríð iðrun og trúíð fagnaðarerindinu.“ Hann var á gangi með Galíleuvatni og sá Símon og Andrés bróður Símonar vera að kasta neti í vatnið, en þeir voru fiskimenn. Jesús sagði við þá: „Komið og fylgið mér, og ég mun láta yður verða mannaveiðara.“ Og jafnskjótt yfirgáfu þeir netin og fylgdu honum. Hann gekk skammt þaðan áfram og sá Jakob Sebedeusson og Jóhannes bróður hans, og voru þeir einnig á bátnum að bæta net sín. Hann kallaði þá þegar, og þeir yfirgáfu föður sinn, Sebedeus, hjá leigumönnunum á bátnum og fylgdu honum. Þeir koma til Kapernaum. Og jafnskjótt á hvíldardeginum gekk hann í samkunduna og kenndi. Menn undruðust kenningu hans, því að hann kenndi þeim eins og sá er vald hefur, en ekki eins og fræðimennirnir. Í samkundu þeirra var þá maður haldinn óhreinum anda. Hann hrópaði: „Hvað vilt þú oss, Jesús frá Nasaret? Ert þú kominn að tortíma oss? Ég veit hver þú ert, hinn heilagi Guðs.“ Jesús hastaði þá á hann og sagði: „Þegi þú og far út af honum.“ Hinn óhreini andi teygði hann og hljóðaði hástöfum og fór út af honum. En allir urðu felmtri slegnir, svo að þeir spurðu hver ann-

an: „Hvað er þetta? Ný kenning með valdi! Jafnvel óhreinum öndum býður hann og þeir hlýða honum.“ Og orðstír hans barst þegar um alla Galíleu.

— *Markúsarguðspjall 1:15-28*

Er viðbúið að finna slíka mótstöðu gegn fagnaðarerindinu jafnvel í eigin fjölskyldu? Mig grunar að þegar þetta gerist geti eigin fjölskyldumeðlimir fundið upp alls kyns afsakanir til að dæma gjörðir manns fyrir Guð. Þetta er gjarnan á grunni þeirra eigin óryggis um hvað fólk hugsar um þá. Ég veit að það að missa andlitið þegar fólk talar eða lítur niðrandi á boðbera Jesú er viðbúið. Það er hluti af því að starfa fyrir Guð. Það eru dásamlegar gleðistundir, en einnig sorg á köflum. Og það eru margar hindranir við að deila fagnaðarerindinu á götunni og sumar þeirra koma vegna innri persónulegra deilna innan fjölskyldunnar.

Ætlið eigi, að ég sé kominn að færa frið á jörð. Ég kom ekki að færa frið, heldur sverð. Ég er kominn að gera manninn ósáttan við föður sinn, dótturina við móður sína og tengdadótturina við tengdamóður sína. Og heimamenn mannsins munu verða óvinir hans.

— *Matteusarguðspjall 10:34-36*

Sá sem hefur ekki upplifað að vera dæmdur og gagnrýndur fyrir að deila fagnaðarerindinu hefur í raun engan rétt á að tjá sig þegar kemur að einkamálum trúboðans án þess að hafa sett sig vel inn í aðstæðurnar sem um ræðir. Margir hafa reynt að koma með góð, velmeint og stundum ávítandi orð til mín. Og ég er þakklátur fyrir að fólk reyni að hjálpa. Það er alveg rétt að ég hef gert hluti sem eru rangir, algjörlega. En ég hef líka þagað og þjáðst í hljóði, þar sem aðeins Guð veit hvað hefur átt sér stað. Það munu einnig stundum vera safnaðarmeðlimir sem tala illa bak við bakið á þér. En ég segi þér þetta: Fyrirgefið þeim sem gagnrýna ykkur (Kólossubréfið 3:13). Gættu hjarta þíns ef þú átt að geta haldið áfram að deila fagnaðarerindinu og geta glaðst yfir blessununum sem þú hefur fengið, á hverjum degi.

Þess vegna, mínir elskuðu, þér sem endranær hafið verið hlýðnir: Vinnið að sáluhjálpi yðar með ugg og ótta, ekki aðeins þegar ég er hjá yður, heldur miklu fremur nú þegar ég er fjarri. Því að það er Guð sem verkar í yður bæði að vilja og að starfa til velþóknunar sinnar.

— *Filippibréfið 2:12-13*

Kafli 29

Asía (2016)

Nú er árið 2016 og ég var í minni annarri ferð til austursins. Ég er mjög glaður yfir því að hitta hópinn af prestum ásamt Jangili. Við tölum í hinum ýmsu kirkjum. Það var ekki svo auðvelt að fara frá Noregi þar sem eiginkona mín var ólétt að einum af strákunum okkar, og hefði ég ekki fengið staðfestingu á því að þetta væri rétt, þá hefði ég hikað við að fara. Allt fór þó vel, bæði hvað varðar ferðina og fæðinguna eftir á. Það sem er sérstakt að þessu sinni er að einhver hafði mútað eða gefið staðbundnum yfirvöldum ábendingu um að Jangili hefði reist húsið ólöglega. Kannski sem viðbragð við starfi okkar, ég veit það ekki. Skömmu eftir að ég fór kom því hópur fólks í heimsókn sem rak þau út og reif bústað þeirra á meðan fjölskyldan stóð úti á götu og horfði á þetta allt saman. Þetta var gert af hrottaskap og skilvirkni og presturinn var lagður inn á sjúkrahús vegna áfalls. Hann náði sér aftur smám saman og það sem gerðist síðar var að staðbundin yfirvöld viðurkenndu *mistökinn* og báðust auðmjúklega afsökunar.

Jangili og fjölskylda hans fengu nýtt byggingarefni frá yfirvöldum og við hjálpuðum þeim einnig við að byggja upp heimili sitt með tilheyrandi kirkjurými. Ekki nóg með það, heldur fengu þau líka öll sín skjöl í lag svo þau geti einnig rekið biblíuskóla á staðnum, svo þetta varð að blessun fyrir þau þegar á allt er litið, þrátt fyrir erfiðleikana sem þau þurftu að ganga í gegnum. Ég verð líka að bæta því við að það var dásamlegt að heim-sækja þau í asíska landinu og að við urðum vitni að kraftaverkum og jarteiknum sem styrktu alla hina heilögu í trúnni. Eitt af þessu var margföldun matar (Jóhannes 6:11-13). Ég man eftir því að hafa heyrt í anda mínum um matarkraftaverkið í Biblíunni í upphafi máltíðarinnar, áður en presturinn talaði yfirhöfuð. Síðan sagði presturinn mér berlega: «Jørn, ég keypti aldrei svona mikinn kjúkling—það sem þú sérð er ekki það magn sem ég keypti.» Hann þurfti matinn einnig fyrir biblíunemendurna og það var nóg fyrir miklu fleiri en ætla mætti. Á sama tíma upplifði ástin mín í Levanger svipaðan hlut þar sem matur margfaldaðist. Þetta var einfaldlega magnað.

Því ber einnig að bæta við að þegar ég kom heim til Noregs hafði kristinn Asíubúi samband við mig. Hann talaði við mig um eiginkonu mína og foreldra hennar. Og það sem hann í raun sagði við mig var að eiginkona mín teldi sig gáfaðri en mig og að móðir hennar og faðir hafi verið trúboðar fyrir Guð, en að eitthvað hvíli á þeim sem aftur gerir þeim erfitt fyrir að starfa almennilega fyrir Guð. Mér fannst hann fyrst dónalegur að geta sagt eitthvað slíkt, en þegar ég hugsaði um það þá skildi ég að það var jú rétt og ég gat ekki neitað því sem ég hafði upplifað í kringum þau síðustu árin. Maður á að elska eiginkonu sína (Efesusbréfið 5:25), en þegar hún verður þinn versti óvinur og breytir samkvæmt

því, þá verður hún eins og vantrúuð. Ég sé ekki að þetta hafi breyst síðustu fimm árin heldur, sem gefur af sér ýmsar áskoranir varðandi börnin. Það þýðir ekki að ég eigi að vera vondur við hana, en ég verð að viðurkenna að lífið er dálítið krefjandi líka núna eftir skilnaðinn með tilliti til fjölskyldunnar. Og Guð hefur verið skýr við mig um að ég megi ekki hafa samfarir við verðandi eiginkonu mína án þess að við séum gift. Að segjast vera trúaður og elska Guð og vera á sama tíma ekki giftur er mótsagnakennt og ekki í samræmi við hjarta Guðs varðandi það hvað kærleikur raunverulega er (Jakobsbréfið 2:17). Þetta er líka eitthvað sem ég hef sagt við fyrrverandi eiginkonu mína. Verk og trú verða að haldast í hendur, að minnsta kosti verður maður að berjast fyrir því. Við hoppum aftur til 2016 og ég er enn í atvinnuleit og við erum í Noregi eftir ferðina í Biblíuskólann í Bandaríkjunum.

Ég sæk árið 2016 um starf sem kerfissemiður hjá Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag (HUNT) Forskningscenter á Levanger. Ég fæ það ekki þótt ég í mínu eigin höfði teldi mig hæfasta umsækjandann eftir því sem ég gat lesið úr umsækjendalistanum. Ég var frekar hissa á þessu, en allt hafði greinilega tilgang. Eitthvað innra með mér segir að «*þetta sé starfið mitt*» án þess að ég geti fyllilega skilið það með röksemdafærslu. Ég veit þá ekki að þau munu ráða mig í verkefnastöðu hálfu öðru ári síðar. Samt sem áður, þetta ár segir Heilagur andi mér að ég muni gefa út biblíuna áður en ég gef út bókina mína. Ég mót-mælti þar sem ég treysti mér sannarlega ekki í þetta, en svona fór það nú samt og ég vandist tilhugsuninni fljótt.

Ég hætti á atvinnuleysisbótum þótt við hefðum ekki úr miklu að spila þar sem eiginkona mín var einnig í fæðingarorlofi. Ég vann nótt sem nýtan dag við að þróa útgáfuvélina sem átti að stafræna gamlar biblíur, biblíuorðabækur, þar á meðal hebreska og gríska orðabók. Þessu var *ofið saman* nákvæmlega eins og spádómurinn frá maí 2012 sagði þegar ég var í húsfélagi hjá Kvinneforum Nordhordland. Útgáfuvélin getur líka búið til staðlaðar stafrænar textabækur, en ég hef enn ekki notað hana til þess nema í kennsluskyni. Efnið í biblíurnar og orðabækurnar sækir ég ókeypis á netið þar sem höfundarréttur þeirra er útrunninn. Um 40 þýðendur alls voru ráðnir í því ferli að þýða *formálann* sem er skrifaður af mér á norsku og ensku. Í júní 2016 hafði mér til eigin undrunar tekist að gefa út rúmlega 30 rit á Amazon. Þau seldust þó sáralítið, en upphafsskotið var gefið. Ég vakna svo einn morguninn og heyri eftirfarandi í anda mínum:

Ver eigi fjarri mér, því að neyðin er nærri, og enginn hjálpari er til.

— *Sálmur 22:12*

Ég hafði á þessum tímapunkti gengið of nærri líkamanum þegar ég vann við útgáfuvélina. Að auki hafði ég horft of mikið á myndbönd á netinu um ástand heimsins og var sérstaklega kvíðinn fyrir því hvað þetta þýddi. Nú eru heimsendir í nánd, hugsaði ég, hversu ótrúlega sem það hljómar, en ég var einfaldlega of örmagna í líkamanum til að hugsa skýrt á þeim tíma. Ég hafði heldur ekki varið tíma með Guði heldur einbeitt mér

að öllu öðru en Honum (Matteus 6:33). Sálmur 22:12 átti engu að síður eftir að verða mér lykilvers í hjálpinni við að takast á við það sem kom næstu tvö árin og ég er djúpt þakklátur fyrir að Guð varaði mig við. Upphaf nýrra tíma er fyrir dyrum og Guð er fyllilega meðvitaður um að það verður erfiður tími áður en hlutirnir breytast.

Það sem líka gerist síðar þetta ár er að Guð talar við mig klukkan þrjú um nóttina (Sálmur 63:7). Ég hafði unnið stanslaust og það var ekki óvanalegt að ég færi að sofa um 5-6 leytið á morgnana og svæfi í nokkra klukkutíma áður en ég fór á fætur og sá um börnin. Hún var á þessum tíma ekki heldur í vinnu heldur var í fæðingarorlofi með tvo af síðustu strákunum okkar, svo þetta var líka finn en annasamur tími. Mér finnst gott að vera dálítið *barnalegur* í mér og það að eiga fimm börn er blessun í þeim efnum.

Þessa nótt fór ég að sofa um þrjúleytið og var alveg búinn á því í líkamanum vegna allrar vinnunnar og andlegs álags. Ég var nýkominn upp í rúm þegar Guð talaði beint til mín og í þetta skiptið var það ekki Heilagur andi heldur Faðirinn sem talaði. Það bókstaflega hristist innan í mér þegar orðin voru gefin og Guð faðirinn talaði á ensku til mín:

As if I do not love to hear your voice.

— Guð talar kl. 03 um nóttina árið 2016

Ég finn um leið fyllingu og kraft fara í gegnum mig þegar Faðirinn mælir orðin og ég *brotna* saman og tárin fara að flæða. Að vita að **El Shaddai** segir beint að Hann elski mig var áfall og ég skil að Hann saknar þess þegar börn Hans verja ekki tíma með Honum og leita Hans. Þetta var ekki hluti af áætlun Hans fyrir mig og ég varð að hætta að hafa áhyggjur af tímanum. Vinnan var ótrúlega spennandi, en ég varð að leggja frá mér óróleikann, og ekki heldur vinna á nóttunni með of lítinn svefn þar sem það braut niður líkamann.

Þú tekur kannski eftir því að þetta er í fyrsta skipti sem ég nota El Shaddai um Guð? Ég leitaði í anda mínum þegar ég skrifaði þetta og það var þá sem mér hugkvæmdist að ég ætti að nota El Shaddai. Því næst leitaði ég og fann að þetta var það sem *Guð Jehóva* kynnti sig sem *í fyrsta skipti* fyrir Abram og í fyrsta skipti sem Shaddai stendur skrifað í Biblíunni. Það gerist þegar Guð kynnir sig fyrir Abram:

Þegar Abram var níutíu og níu ára gamall, birtist Drottinn honum og sagði við hann: „Ég er Guð almáttugur (**El Shaddai**). Gakk þú fyrir mínu augliti og ver lýtalaus. Ég vil setja sáttmála minn milli mín og þín og gefa þér fjölda niðja.“ Þá féll Abram fram á ásýðinu sína, og Guð talaði við hann og sagði: „Sjá, minn sáttmáli við þig er þessi: Þú skalt verða faðir margra þjóða. Nafn þitt skal eigi frammar heita Abram, heldur skal nafn þitt vera Abraham, því að föður margra þjóða hef ég gjört þig.“

Ef maður skoðar hebreskuna í El Shaddai þá er «El» notað yfir «Guð» og «Shaddai» er samsett úr þremur hebreskum bókstöfum: *Shin, Dalet og Yod*. **Shin** er hið eyðandi, upp gleypanði. **Dalet** er hurðin, gjarnan notuð sem aðskilnaður eða gangur á milli hins efnislega og andlega. Að lokum höfum við **Yod**, minnsta af öllum hebreskum bókstöfum og samkvæmt gyðinglegri hugsun tákn fyrir hið atómíska, hið minnsta, sprengikraftinn og sköpunarkraftinn í Guði. Allir hebreskir bókstafir innihalda *yod* í sér. Shaddai virðist, út frá bókstöfunum, merkja lýsingu á Guði sem: «Sköpunarkrafturinn frá anda til heims, bæði sköpun og eyðing, *almáttugur* ef við setjum það saman í eitt orð». Myndtáknin í hebreska stafrófinu geyma heila veröld af skilningi í sjálfu sér. Þegar Jesús segir ég er upphafið og endirinn, Alfa og Ómega (Opinberunarbókin 22:13) þá eru það fyrsti og síðasti bókstafurinn í gríska stafrófinu. En ef við lítum á hebreska stafrófið þá er það Alef og Taf. Alef er mynd af einingu, sterkur, leiðtogi, fyrstur. **Taf er eins og kross sem liggur á hliðinni** og þýðir merki, teikn, fyrirboði eða innsigli. Þegar Jesús hékk á krossinum sagði Hann: «Það er fullkomnað». Þess vegna er hann bæði upphafið og endirinn og þetta er bara toppurinn á ísjakanum af því sem er falið í hebreska tungumálinu í Biblunni.

Að heyra rödd Guðs þessa nótt og finna kærleika Hans til mín á þennan hátt er erfitt að lýsa, en mótar mig enn þann dag í dag. Þetta er engu að síður ekki bara fyrir mig og það er ástæðan fyrir því að ég deili þessu með þér. Ég er einn af óteljandi vottum um kærleika Guðs til okkar (1. Jóhannesarbréf 4:19). Þótt við séum eins og ósýnilegur punktur og ekkert á að skipa þegar á allt er kostið, þá lítur Guð til okkar og opinberar sig fyrir okkur (Sálmur 8:4-5). Ekki nóg með það, heldur gefur Hann okkur anda sinn. Það er í raun alveg ótrúlegt, það góða sem við Hinir heilögu upplifum, þrátt fyrir prófraunirnar og höfnunina sem við göngum í gegnum.

Það var einnig um þetta leyti sem ég hafði séð augu ungrar konu sem bjó nálægt húsi okkar í Levanger. Litli sonur hennar virtist vera kvalinn á næturnar og á einum tímapunkti horfði hún á mig og það var eins og andi eða illi andi horfði til baka á mig innan úr augum hennar. Þetta snerti mig djúpt og ég skildi þar og þá að illir andar geta stundum opinberað sig í gegnum augu þess manneskju sem þeir kvelja (Mark 5:9). Síðar, þegar ég mætti henni á götunni, kannaðist hún aldrei við mig eða sagði halló. Ég grunar að þetta hafi verið hluti af ástæðunni, þó ég hafi aldrei sagt henni hvað ég hafði séð. Þetta er edrúvekjandi áminning um að andleg barátta er raunveruleg og nær okkur en við höldum (Efesusbréfið 6:12).

Kaflí 30

Bænamiðstöðin í Levanger (2017)

Það er árið 2017 og ég mæti trúboðshjónum frá USA sem hafa starfað í mörg ár í Asíu. Þau eru nú gestaræðumenn í Bænamiðstöðinni í Levanger, sem *Håkon Fagervik* setti á laggirnar. Þau þekkja mig ekki en biðja fyrir mér og það sem þau segja er að ég muni bæði skrifa mikið fyrir Guð (Efesusbréfið 2:10) og að ég verði að hætta að líta á klukkuna (Matteusarguðspjall 6:34). Ég ætti heldur ekki að biðja Guð um veraldlega hluti sem ég þarfnaðist ekki, að minnsta kosti skildi ég það þannig. Og mér var einnig sagt að það myndi gerast eitthvað óvænt í lífi mínu sem ég yrði ekki glaður yfir og sem væri algerlega andstætt persónuleika mínum, en að honum fannst ég jafnvel eiga að segja já við því (Jakobsbréfið 1:2-4). Og þetta var aðeins stuttu áður en eiginkona mín skildi við mig, í ágúst 2017.

Kaflí 31

Skilnaðurinn (2017)

Kona mín hafði farið með börnin í ferðalag og ætlaði sér að vera fjarri mér þegar hún hafði samband. Hún hringir í mig og segir í gegnum símann að við munum aldrei verða saman aftur og að hún ætli að skilja við mig. Á þessum tímapunkti voru orð *Marcus Wick* frá Guði nánast gleymd; mér finnst ég svikinn og líkami minn fer í lost. Eftirfarandi nótt er ein sú versta sem ég hef upplifað, en þá svitnaði ég mikið alla nóttina (Sálmarnir 34:19). Líkami minn berst við að komast í gegnum nóttina í einu lagi; mér líður eins og ég sé við það að hrynja saman. Um morguninn gefur Guð mér draum til að hjálpa mér að komast í gegnum þetta:

Ég sé tvær fagmannlegar konur með orðið L'Oréal í bakgrunni. Þær virðast vera að selja farða og svipaðar vörur og eru mjög flottar til fara. Síðan snýst öll myndin eins og verið sé að snúa leikmynd á sviði. Fyrir framan mig birtist ótrúlega myndarlegur maður af vestrænum uppruna, ljóshærður og bjartur yfirlitum. Hvert smáatriði er algjörlega fullkomið og hann er í einstökum, sláandi fatastíl og með hárgreiðslu sem ég hef aldrei séð áður. Hár hans er stutt öðrum megin og í miðlungs sídd hinum megin. Hann brosir breitt og segir: „Ég er fjórði ríkasti maður landsins!“

— *Draumur morguninn eftir skilnaðinn*

Ég er algjörlega dolfallinn yfir því hversu vel hann er klæddur, en rétt áður en draumnum lýkur skil ég að ytra útlit hans endurspeglar ekki hans innri mann — þvert á móti. Ég átta mig á því að Guð er greinilega að sýna mér að ég megi ekki láta blekkjast af því sem er að eiga sér stað. Það tók mig þó nokkra mánuði að átta mig raunverulega á nauðsyn þess sem hafði gerst.

Skilnaðurinn var þungbær, en hann var fyrirfram ákveðinn (Rómverjabréfið 8:28). Fyrir ítarlega rannsókn á því hvað orð Guðs segir um hjónaband, skilnað og endurgiftingu — skoðað út frá frummálunum grísku og hebresku — sjáðu bók okkar *The Case for Marriage* (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage). Eftir því sem ég fékk meiri fjarlægð á atburðinn, mundi ég skýrar eftir viðvörunum sem heilagur andi hafði gefið mér fyrirfram. Heilagur andi talaði í gegnum spádómleg orð og sagði að það sem væri í þann mund að gerast væri gegn eðli mínu, en að ég ætti að samþykkja það. Að hafa spádómleg vitni sem tala sannleika fyrir hugsanlega eyðileggjandi atburði er mikilvæg ástæða fyrir því að við þurfum virkan og lifandi söfnuð (2. Korintubréf 13:1). Sem söfnuður verðum

við að leitast við að nota þær andlegu gjafir sem Guð hefur gefið okkur (1. Korintubríf 12:7) og halda ekki aftur af okkur. Ég segi þetta sem viðvörðun til hinna heilögu: verið hluti af söfnuðinum, hafnið honum ekki. Við verðum líka að vera opin fyrir því að heilagur andi leiði okkur bæði til og frá tilteknum söfnuðum. Það er ekki alltaf einfalt að greina hvenær breyting er í vændum, en það er það sem það þýðir að vera leiddur af andanum. Umfram allt verðum við að standa Guði reikningsskap á lífi okkar, en ekki einstaklingum sem reyna að stjórna okkur. Hæfileikinn til að greina er lífsnauðsynlegur í þessu sambandi (Hebreabríf 5:14). Ef við leitum Guðs í bæn þegar við finnum fyrir ólgu innra með okkur, munum við verða leidd. Ég hef oft upplifað að höfuð mitt, með sinni rök-rænu hugsun og rökfræði, segir mér eitt, á meðan andinn leiðir í algjörlega gagnstæða átt (Orðskviðirnir 3:5-6). Barn Guðs verður að þora að sleppa stjórninni og ganga í trú til að fylgja leiðsögn heilags anda (Rómverjabréfið 8:14). Stundum kemur staðfestingin eftir á, en jafnvel það getur tekið tíma.

Við snúum aftur að draumnum, og merkilegt nokk, þá er lostið í líkama mínum horfið þegar ég vakna (Sálmarnir 30:5). Ég átta mig á því að ég var nærri því blekkur af hinu ytra útliti þess sem var að gerast í kringum mig. Í nokkur ár hafði kona mín hafnað starfi mínu fyrir Guð á meðan hún gerði lítið úr mér sem eiginmanni á ýmsan hátt fyrir framan börnin okkar. Ég hafði barist við að halda ró minni, og það hjálpaði ekki ástandinu að ég varð reiður og þráttunargjarn. Henni þótti vænt um börnin, húsið, bílinn, mat og ýmsa afþreyingu. Hún var vissulega endurfædd, en samt sem áður. Það er rétt að ég hef mína veikleika, en margra ára greiningar hennar á göllum mínum og brestum virtust mér ekki knúnar áfram af kærleika. Það er ákveðið mynstur sem ég fór að bera kennsl á: maki sem er óbeint konfrónteraður við eigin bresti getur snúið 180 gráður og snúið ásökuninni út á við — það sem nú er kallað *gaslighting* — til að forðast að taka ábyrgð. Ég bjó við þessa veðráttu árum saman. Hvort þetta hafi allt verið meðvitað af hennar hálfu, ætla ég ekki að þykjast vita. Mín ábyrgð var að biðja fyrir henni og tala við hana. Mér mistókst í bæninni og samskiptin voru í raun einstefna — staðreynd sem hún viðurkenndi margsinnis. Náinn frændi spurði mig einu sinni í heimsókn, beint fyrir framan börnin, hvort ég mundaði afmælisdagana þeirra. Þetta er einn af mínum veikleikum: sértækt minni, svo maður orði það fallega. Aðrir kalla það ADHD, þó að það geti líka verið kveikt af miklu álagi. Við höfum öll okkar veikleika, en ég tel að sá stærsti hjá mörgum okkar sé skortur á kærleika. Tæknileg færni og hæfni eru oft mæld sem ytri árangur, en hæfileikar mínir eru líklega frekar *sköpunargleði, ákveðni og þrautseigja*. Ég er líka frekar barnslegur í eðli mínu, sem er einkennandi fyrir mína persónugerð.

Árið 2017 var sérstakt ár að því leyti að það var ekki fyrr en eftir skilnaðinn að ég skildi að spádómurinn sem ég fékk árið 2012 frá Kvennaþingi Norðurhordlands varðaði vinnu mína við að *vefa saman* Biblíur og biblíuorðabækur. Það ár fór útgáfan á mikið flug, sem leiddi til 2.000 titla á Amazon, Google Play og Apple iTunes undir nafninu *TruthBeTold Ministry*. Ekki hika við að leita á Amazon.com og sjá sjálf. Google Play fjarlægði nánast

allar þessar útgáfur árið 2019 og fullyrti að þær samræmdust ekki leiðbeiningum þeirra, þó að þeir gætu ekki sannað að efnið mitt væri ekki einstakt. Svona er þetta með risana; lítil fyrirtæki eru sárbar ef þau hafa ekki mörg bein að standa á.

Ég ætti að nefna að einn hinna heilögu, bróðir í Kristi, hafði haft samband við mig nokkrum mánuðum fyrir skilnaðinn og sagt að Guð hefði beðið hann um að hringja svo við gætum beðið saman í síma á hverjum degi. Guð vissi augljóslega að við myndum báð-ir lenda í erfiðum lífsaðstæðum. Þennan tiltekna dag hringdi ég í hann og sagði honum frá draumnum sem ég hafði nýlega upplifað. Hann varð algjörlega hljóður; eftir dálitla stund sagði hann að faðir leigusálans síns væri fjórði ríkasti maðurinn í Bergen. Þar sem leigusalinn hafði ekki lagt fram neinar gögn þegar hann gerði trygginguna á húsinu sem þessi bróðir var nýbúinn að leigja upptæka, skildi ég þetta sem staðfestingu á hinu *breiða* brosi. Ég áttaði mig á því að jafnvel þótt allt virðist fullkomið á ytra borði, þá gefur það alls ekki til kynna að manneskjan standi rétt frammi fyrir Guði. Maðurinn í draumnum táknað Andkristinn — þann sem vinnur gegn hinum heilögu á meðan hann viðheldur fullkomnu ytra útliti án lýtis (2. Korintubréf 11:14).

Yngsta dóttir mín, Engeline, var fjögurra og hálfis árs á þeim tíma. Mánuðum fyrir skilnaðinn hafði hún upplifað að Jesús kom til hennar um nóttina. Jesús sagði henni að hann elskaði fjölskylduna okkar, og hún deildi þessu með mér næsta dag. Guð hafði varað mig við í gegnum spádómleg orð um það sem var í þann mund að gerast, en hann vildi greinilega gefa yngstu dóttur minni sinn eigin frið áður en skilnaðurinn átti sér stað. **Ég spurði hana** eftir skilnaðinn hver hefði hent pabba út úr húsinu, og hún sagði: «Guð», en hristi svo höfuðið, að því er virtist hissa á eigin svári. Svo leiðrétti hún sig og sagði: «Nei, það var mamma!» með undrunarsvip. Ég skildi að Guð var að tala í gegnum hana — eitthvað sem hefur glatt mig ótal sinnum síðan.

Mánuðirnir fimm á milli ágúst og desember voru erfiðir. Það var á þessum tíma sem ég upplifði líka að þeir sem ég hélt að væru góðir vinir héldu fjarlægð. Mig dreymdi einnig draum þar sem ég sá náinn fjölskylduvin af hlið fyrrverandi eiginkonu minnar sem var með tungu sem var klofin í tvennt, dálítið eins og á snák. Ég skildi ekki drauminn þegar hann átti sér stað, en eftir á að hyggja skil ég að hann var spádómlegur. Ég tel að enginn í kringum mig á þeim tímapunkti hafi vitað að spámaður hefði talað um skilnaðinn árið 2014. Það var ekki fyrr en á næstu mánuðum sem það rann upp fyrir mér hvað Guð hafði í raun verið að tala um. Merkilegt nokk, þá á ég *sem betur fer* upptökur af því sem þrír heilagir sögðu árið 2014.

Margt gerðist það ár og ég endaði í herbergi á deilibýli að Forbregdsmyra 90A í Verdal, þar sem ég leigði til mars 2018. Ég varð að selja bílinn vegna meðlags og átti á endanum mjög lítið til hnífs og skeiðar. Ég var nógu þrjósukur til að fara ekki á félagsmálabætur, en um mánuði eftir skilnaðinn fór ég í ferðalag til Bandaríkjanna. Þar eyddi ég tíma með vini úr biblúskólanum. Þetta var sérstakur tími, en honum tókst að vera fjarri í hvert

sinn sem ég varð vitni að blessunum Guðs yfir fólki í þessari ferð. Ég ferðaðist í raun til Bandaríkjanna að undirlagi fyrrverandi eiginkonu minnar til að heimsækja Vineyard í Myrtle Beach, Suður-Karólínu. Þar skipulagði *Shiloh Place Ministries* ráðstefnu sem þau kalla «The Power of a Father's Love». Þegar ég gekk inn fyrsta daginn fékk ég koss á kinnina frá *Knobby Nobles* og var skemmtilega hissa. Móðir mín gaf mér alltaf kossa á kinnina áður en við fórum að sofa á kvöldin, en aldrei áður hafði mér verið fagnað með slíkum kossi; það fældist eins og að koma heim. Ég man eftir öllum þeim skiptum sem ég gerði það sama við stjúpföður minn fyrir háttinn. Það var ljóst að þetta var ekki hefð í hans fjölskyldu, en ég hélt samt áfram að gera það.

Að síðustu, bræður og systur, verið glöð. Verið fullkomin, áminnið hvert annað, verið samhuga, lifið í friði. Og Guð kærleikans og friðarins mun vera með yður. **Heilsid hvert öðru með heilögum kossi!** Allir heilagir hér heilsa yður. Náðin Drottins Jesú Krists, kærleiki Guðs og samfélag heilags anda sé með yður öllum.

— 2. Korintubréf 13:11-13

Ég verð líka að nefna að ég hitti tvær fjölskyldur í Myrtle Beach meðan á ráðstefnunni stóð. Einn fundur átti sér stað þegar ég stóð á ströndinni og naut þess að sjá öldurnar velta inn og fuglana hlaupa fram og til baka þegar vatnið skolaði yfir fjöruna. Allt í einu stóð hávaxinn afrísk-amerískur maður við hlið mér; ég sá hann ekki í fyrstu, en konan hans stóð fyrir aftan hann. Bæði voru full af gleði í Drottni og læknuðust á nokkrum stöðum í líkama sínum á meðan á samtali okkar stóð, þar sem ég fann innra með mér hvar þau þjádust. Ég hef ekki talað mikið um þetta fyrr en nú, en ein af gjöfunum sem heilagur andi gefur okkur er valdið til að lækna. Þetta þýðir ekki að allt sé auðvelt eða að við sjáum alltaf lækningu eiga sér stað, en það er staðreynd að hinir heilögu bera slíka gáfu í andanum. Þetta þýðir þó ekki að allir noti þessa gáfu eða gangi í trú varðandi hana. Einn þeirra heilögu sem finnur mikla gleði í Drottni er *Systir Elise* í Frekhaug. Hún veitir mörgum innblástur í göngu þeirra með Guði úti á götu og er blessuð systir í Drottni. Hin fjölskyldan sem ég hitti hafði upplifað dásamlega hluti með Jesú. Þau komu einn daginn og sóttu mig svo ég gæti heimsótt heimili þeirra. Þau buðu líka öldruðum hjónum sem báðu mig um að biðja fyrir sér. Ég spurði hvort það væri í lagi að ég bæði dálítið *hátt*. Þegar ég bað, fann maðurinn eitthvað braka í kjálkanum á sér. Venjulega, þegar ég bið, tala ég blessun yfir allan líkama manneskjunnar frekar en bara tiltekna svæðið sem þarf á að halda. Hann var með daufan fót, og eftir bænina gat hann hreyft hann aftur. Nokkrum mánuðum síðar var mér sagt að hann stæði og tæki á móti hinum heilögu þegar þeir komu til kirkju; það sem gerðist var blessun fyrir okkur öll. Hinir heilögu í Bandaríkjunum eru líka örlátir og skilja að trúboði lifir ekki á *loftinu* og *ástinni* einni saman þegar hann vinnur fyrir Guð. Ég sagði ekkert um þetta, en þau völdu að blessa mig á móti. Það er alltaf dásamlegt að upplifa blessanir sem ganga í báðar áttir.

Ég sá líka mann á ráðstefnunni og fann strax anda dauðans yfir mér. Það var eins og hann væri við það að deyja og ég fann fyrir ógn af því, en ég sagði ekkert. Stuttu síðar var mér sagt að hann hefði dáíð. Svona eru hlutirnir sem ég hef upplifað í andanum á undanförunum árum.

Margt gerðist í þessari ferð til Bandaríkjanna, en ekki var allt auðvelt. Vinur minn átti í erfiðleikum í göngu sinni með Guði á þeim tíma. Ég bað þess að Guð myndi opinbera honum hans raunverulegu stöðu, og þetta er draumurinn sem hann dreymdi á eftir:

Í draumnum var hann í byggingu í þróunarlandi með fólki inni. Það var eitt-hvað illt inni í þessari byggingu. Illur maður var þar með venjulegan líkama en með stór horn sem stóðu út úr höfðinu (Opinberunarbókin 13:1). Hann gekk um og drap fólk. Sumum tókst að flýja, en ekki tóku allir hann alvarlega eða létu sig það varða. Þetta var allt sem hann mundi úr draumnum. Ég á upptöku af þessu, og þess vegna gat ég skrifað það niður með þessum smáatriðum.

— *Draumur hans árið 2017*

Hann var á endanum rekinn úr biblíuskólanum vegna þess að hann var með vopn á sér, sem var ólöglegt á skólasvæðinu. Ég eyddi tíma í að reyna að hjálpa honum, en hann vildi ekki þiggja það; þess í stað dró hann sig inn í myrkrið og hafnaði því sem ég bauð.

Þetta var árið 2017 og ég hafði fundið mér herbergi í Verdal að Forbregdsmyra í samleigu með tveimur öðrum ungum mönnum. Einhverjum hefði kannski þótt ég einfaldur fyrir að finna mér ekki vinnu, en það var raunveruleikinn í minni stöðu. Ég var með menntun, en það hafði verið barátta að fá vinnu þegar margir litu á biblíuskóla sem gat á ferilskránni. Ég hélst þó trúur, eyddi tíma með Guði (Jesaja 41:10) og helgaði mig því að byggja upp útgáfuvélina á þessu hálfu ári, þar sem mikið verk þurfti að vinna. Þetta var líka tíminn þegar þessi bróðir brást mér og misnotaði vináttu okkar, eitthvað sem heilagur andi hafði varað mig við:

Hann er að bregðast þér; ég elska þig.

— *Heilagur andi 2017*

Ég hafði þegar varað þennan bróður við því hvað gæti gerst ef hann vanrækti að eyða tíma með föðurnum. Hann hélt áfram á sinni leið og hóf síðan samband við annarri konu. Hann var náinn bróðir sem ég leit á sem góðan vin, og ég hafði hjálpað honum á örlagastundu — eitthvað sem Guð vissi að yrði að eiga sér stað til að hann myndi lifa af. Hann endurgalt þennan heiður ekki, jafnvel þótt ég hefði hjálpað honum úr hörmulegri stöðu.

Ef þú hefur ekki hjálpað mér, væri ég kannski ekki á lífi í dag.

— Það er 2017, og bróðir segir

Það ár sýndi Guð mér tré með traustum en lágum stofni. Ofan á því var kringlótt, þétt króna af ferskum grænum laufum. Á milli laufanna voru ferskir rauðir ávextir, eins og krossblendingur á milli hindberja og jarðarberja. Þeir voru ekki margir og dreifðust jafnt yfir topp trésins, en ég vissi að ávöxturinn var góður. Ég tel að tréð hafi táknað hugmyndafræðina sem ég var að vinna að. Þykki stofninn benti til djúpra róta, sem hvatti mig, þar sem það gaf til kynna mikla vaxtarmöguleika. Það er ekki fyrr en núna sem ég leiði hugann að því hvernig stofninn gefur til kynna aldur trés; þetta gæti hafa gefið merki um þroskastig kjarnahugmyndarinnar. Ég tel að myndin hafi verið ætluð sem hvatning og viðurkenning á vinnu minni frá heilögum anda. Einnig á því ári fékk ég orð frá Guði í gegnum aldrúð hjón í Bandaríkjunum. Hinir heilögu þar, sem ég hafði unnið með á meðan ég bjó úti, glöddust yfir mér. Guð hafði opinberað þeim að þau ættu að vara mig við og biðja mig um að halda áfram verki hans.

Nú er desember 2017 og það er erfitt að hafa börnin í heimsókn. Eftir hjónabandið sat ég aðallega eftir með hjónarúm, skrifborð, tölvu, nokkur verkfæri og auðvitað föt. Ég vildi ekki taka meira af eignum fjölskyldunnar og valdi frekar að láta fyrrverandi eiginkonu mína og börnin halda þeim. Ég hafði fengið annan bílinn, en ég neyddist til að selja hann til að mæta meðlagskröfum þó að ég hefði engar tekjur. Fyrrverandi eiginkona mín hafði haldið því fram að ég væri að vinna undir minni getu — sem var bæði rétt og algjörlega rangt á sama tíma — sem leiddi til þess að norska ríkið áætlaði mér ímyndaðar tekjur. Sem betur fer féllust þeir á endanum á áfrýjun mína, en þá var bíllinn þegar seldur. Fyrrverandi eiginkona mín afsakaði gjörðir sínar sem naúvitet, en þegar maður sér slíka hegðun endurtekna á næstu árum, verður ljóst að hún var meðvituð.

Það sem ég hef ekki sagt mikið frá er að þessir mánuðir voru líka fylltir náð. Ég bjó í samleigu í Verdal, tíu kílómetra frá börnunum mínum, með mjög lítið á milli handanna. En á morgnana sat ég við eldinn með tebolla og eyddi tíma með föðurnum (Sálmarnir 46:10). Ég sá lítil kraftaverk í forsjón hans á þessum tíma.

Við erum enn árið 2017 og ég leita Guðs trúfastlega á hverjum degi. Ég sæki Vineyard heimilisfélag einu sinni í viku, auk guðspjónustu sem haldin er aðra hverja viku. Á þessum tímamarki hefur útgáfuvélin þroskast og árið 2018 hafði ég gefið út yfir tvö þúsund titla á Amazon, Google Play og Apple. Ég verð auðmjúklega að viðurkenna að ég hef upplifað náð Guðs hvað eftir annað, og ég get ekkert annað en lofað hann fyrir gæsku hans, aftur og aftur.

2017 var líka árið sem ég kynntist *Kari Jartveit* frá Levanger. Hún var á sjötugsaldri og var dásamleg bænarkona. Hún hafði verið lögð inn á Staup heilsumiðstöðina í Levanger, þar sem dóttir hennar, *Systir Hilde*, og ég heimsóttum hana. Kari var dásamlega góð en

ákveðin í tali, og hún var án efa elskuð af Guði. Að vera veikur þýðir ekki að við séum ekki endurfædd eða ekki elskuð af Guði; auðvitað ekki. Þetta var í annað sinn sem ég sá Guð úthella fagnaðarolíu yfir manneskju. Það gerðist þegar Kari, algjörlega án viðvörunar og ósjálfrátt, fór að lyfta höndum sínum og brast út í gleðihlátur. Mitt í harmi og sársauka gaf Guð henni fagnaðarolíu (Sálmarnir 45:7) — algjörlega ótrúlegt! Hún varð sjálf dálítið vandræðaleg yfir þessu öllu, en ég var vitni að því, og þetta var einfaldlega kærleikur Guðs sem átti sér stað. Við höfðum ekki einu sinni beðið saman áður en það gerðist, en Drottinn var svo góður. Ég skildi strax að það var fagnaðarolían sem var verið að úthella yfir hana, alveg eins og ég hafði sjálfur upplifað það nokkrum árum áður. Ég var að vinna hjá NOKLUS á þeim tíma og stóð inni á baðherbergi þegar það gerðist. Þegar þetta kom yfir Kari reyndi hún að fela sig með trefilnum sem hún var með um hálsinn, en það kom fyrir ekki. Kærleikur Guðs var ápreifanlegur þegar það gerðist. *Systir Hilde*, dóttir hennar, hefur einnig spádómlega gáfu frá Guði, sem hún er ekki hrædd við að nota. Mæðgurnar höfðu eytt miklum tíma í bæn saman, sem sást glögg þegar við vorum öll saman. Þær voru eins og tvær baunir í belg, nánar í andanum, þar sem önnur fyllti upp í hina. Kari var annars hrygg vegna þess að hún vissi að hún myndi fljótlega yfirgefa okkur.

Kari sagði mér síðar frá máttugu atviki þar sem hún varð vitni að afleiðingum fyrir manneskju sem hafði svikið maka sinn með því að horfa á klám. Ég hafði gert þetta sjálfur fram til ársins 2012, þegar ég játaði það fyrir fyrrverandi eiginkonu minni og hætti (1. Jóhannesarbréf 1:9). Kari sagði mér hvernig fórnarlambið — eiginkonan í hjónabandinu — varð ótrúlegt nokk heltekin af anda. Það sem gerðist var eftirfarandi: Hjónin höfðu haldið í hendurnar á hvort öðru og eiginmaðurinn sópaði að hann hefði ekki horft á *klám*. Þá fór eiginkonan til Kari og hneig niður á gólfíð fyrir framan hana. Kari skildi hvað var að gerast og rak andann strax út. Fórnarlambið mundi ekkert eftir þessu eftir á. Engu að síður var Kari vitni að öllum atburðinum og trúði mér fyrir honum. Kari lést ekki löngu síðar, en ég man eftir ljómanum af henni; hún var ein af fáum sem skildu að ég var að vinna fyrir Guð. Ég átti ekki mikið á þeim tíma. Hún gaf mér mat þó að ég hefði ekki sagt mikið um mína stöðu. Ég man líka eftir því að Kari sagði mér að einn daginn hefði eiginmaður hennar, sem var hárskeri að mennt, allt í einu staðið á miðju stofugólfinu með tárin rennandi niður kinnarnar.

Kari: Hvað er að þér?! Eiginmaðurinn: Ég sé Jesú standa á miðju stofugólfinu hjá okkur.

— *Kari Jartveit og eiginmaður hennar*

Eiginmaður Kari hafði því miður dáíð mörgum árum á undan henni. Mig grunar að dauða hans hefði mátt afstýra ef söfnuður þeirra hefði verið lifandi og vakandi á þeim tíma. Kari staðfesti þetta líka óbeint þegar hún nefndi að maðurinn sem sveik konu sína hefði verið varaður við spádómlega fyrirfram, en að þeirri viðvörun hefði verið hafnað á *fágáðan en gamansaman* hátt í þeim sama söfnuði.

Ég man eftir einum degi þetta haust þar sem ég stóð úti. Það var undarlegur hiti í kringum líkama minn og ég elskaði að finna loftið leika um mig. Ég þurfti ekki meira en einfalda skyrtu eða peysu, sem var mjög ólíkt mér. Á meðan ég stóð þarna leit ég niður og sá fimm fjögurra blaða smára. Talnalínan fimm festist í huga mér það sem eftir lifði dags. Ég skildi ekki hvers vegna.

Nú er desember 2017 og ég ligg í rúminu eitt kvöldið í herberginu mínu í Verdal, um tíu kílómetra frá Levanger. Ég finn fyrir depurð og þrá eftir því að hlutirnir leysist. Rétt í því sagði ég föðurnum á himnum að ég hefði reynt að opna og loka dyrum, en ekkert virkaði. Guð sýndi mér þá að allt ætti eftir að snúast við og að framundan væri tveggja ára þroskatími (Jeremía 29:11). Það voru nákvæmlega fimm mánuðir liðnir frá skilnaðinum — sama tala og á smárunum. Ég varð mjög uppörvaður af þessu; þótt ég vissi ekki nákvæmlega hvað myndi gerast, fann ég gleðina streyma um mig áður en ég sofnaði. Það sem Guð hafði í huga var að ég myndi fljótlega fá nýja vinnu og hitta verðandi eiginkonu mína eftir um þrjá mánuði. Þegar Guð talaði um tveggja ára þroskatíma, átti hann sérstaklega við upphaf fyrirtækisins Publifye, eitthvað sem ég mun deila meira um síðar.

Kaflí 32

Nýtt verkefnisstarf (2018)

Það er janúar 2018 og ég fæ símtal frá *Oddgeir Holmen* hjá HUNT Forskningscenter í Levanger. Oddgeir er millistjórnandi í upplýsingatækni og besti yfirmaður sem ég hef nokkurn tíma unnið hjá. Kerfisfræðingurinn *Anders Smedegaard Pedersen*, sem var ráðinn í minn stað árið 2016, er nú að hætta störfum. Oddgeir er því að leita að nýjum starfsmanni sem getur tekið við af honum. Áætlað er að verkefninu ljúki í maí 2019, svo það vantar einhvern til að taka við af Anders. Boðað er til fundar með Oddgeir, Anders og *Per Bjarne Løvsletten* og mér býðst að byrja þann 15. janúar þetta ár. Kannski var það vinna mín við útgáfuvélina sem sannfærði þá? Ég trúí því að minnsta kosti að það hafi vakið hrifningu þegar ég gat sagt frá því að ég væri nýbúinn að smíða útgáfuvél sem getur sett saman rit með yfir milljón tilvísunum innan einnar stafrænnar útgáfu og með lengd upp á nokkur þúsund síður. Ein stærsta útgáfan er með 10 milljónir tilvísana og um það bil 150.000 stafrænar síður, og á þessum tímapunkti hef ég gefið út Biblíur á yfir 20 tungumálum. Það er kannski dálítið mikið sagt þegar ég kem með þessar tölur, en alls ekki rangt og í raun dásamlega skemmtilegt að hlutirnir hafi gengið svona vel. Í sannleika sagt er þetta mikil blessun sem Guð hafði þegar talað um á spádómlegan hátt í maí 2012, þegar ég hitti litla kvannahópinn frá Kvinneforum Nordhordland.

Ég segi þetta ekki til að stæra mig, heldur hefur Guð sannarlega gefið mér verkfæri sem ég hef mikla gleði af að nota (Fyrri Pétursbréf 4:10). Nýr tími er hafinn og mér líður frábærlega hjá HUNT Forskningscenter í Levanger. Samhliða þessu fæ ég mann til að búa til 2000 forsíðumyndir svo hægt sé að gefa út 2000 Biblíur með fagnaðarerindunum eftir Matteus, Markús, Lúkas og Jóhannes á tveimur eða þremur tungumálum í hverri bók með versin hlið við hlið. Kínverska, japanska og rússneska voru meðal þessara tungumála. Vinnan mín var hverfandi lítil þar sem útgáfuvélin sá um flest. Það er dálítið skrýtið að segja fólki að ég hafi gefið út yfir 2000 rit, en svona er það nú einu sinni. Gaman, en dálítið klikkað.

Ég hafði vonað að útgáfurnar myndu veita mér fjárhagslegt sjálfstæði svo ég væri óháður vinnuveitanda og gæti deilt fagnaðarerindinu með virkari hætti, en tíminn er greinilega ekki kominn til þess alveg strax.

2018 er líka árið sem ég kynnist konunni sem á eftir að verða verðandi eiginkona mín. Ég kalla hana verðandi eiginkonu mína, en það er af þeirri einföldu ástæðu að ég byrjaði að skrifa þennan texta árið 2022 og lít aftur í tímann. Ég þekkti hana lítilega úr söfnuðinum fyrir 3-4 árum, en við töluðum nánast ekkert saman þar sem hún var mjög slök

í norsku. Hún býður mér núna í mat á hælisleitendamiðstöðinni í Levanger og norskan hennar hefur einnig batnað til muna. Hún vissi ekki á þeim tímapunkti að ég væri skilinn að borði og sæng, en hún hafði áður upplifað lækningu þegar ég bað fyrir henni, svo hún fann fyrir gleði yfir því að bjóða mér. Hún er frá landi í Asíu, elskar Guð og hefur upplifað sterkt hvernig hún var frelsuð þar sem Jesús leiddi hana í gegnum hættuleg svæði, einnig á bát. Við byrjum nú að ræða um allt sem við höfum upplifað og veg okkar með Guði, sem og það sem Biblían skrifar um og deilir með okkur. Ég byrja að hjálpa henni með norska tungumálið ásamt því að kenna henni úr Biblíunni. Við verðum fljótt góðir vinir og ég verð forviða þegar Guð sýnir mér að hún sé verðandi eiginkona mín. Við nokkur tækifæri upplifi ég að Heilagur andi tali um hana við mig. Guð sýnir mér líka brot úr fortíð hennar í draumi ásamt því sem bíður okkar, ef til vill 20 ár fram í tímann (Postulasagan 2:17). Ég hafði engin áform um að fá mér nýja eiginkonu heldur ætlaði ég að vinna fyrir Guð einn, þar sem fyrra hjónaband mitt var hryggðarsaga. Guð hafði greinilega ekki ætlað mér að lifa einum samt sem áður (Jeremía 29:11). Ég skil venjulega ekki myndirnar sem Guð sýnir mér á nóttunni strax, og þannig var það líka þegar hann sýndi mér stutta senu frá örlagastundu í lífi verðandi eiginkonu minnar.

Ég droomi eða sé um nótt bíl sem kemur akandi og leggur við vegkantinn. Þar koma svo nokkrir einstaklingar út úr skógarjaðrinum og ganga að bílnum. Ég veit að þeir eru ekki þjófar, heldur að þeir komi til að sækja eitthvað út í bílinn. Þetta var draumurinn og eins og venjulega skil ég ekki hvað ég sé, en er samt vitni að því.

— *Sýnin um bílinn með fötin*

Ég segi engum frá þessum draumi og tel sjálfur að þetta sé kannski tilviljun eða brot af einhverju sem ég hafi séð yfir daginn og dreymt svo um. Þegar ég stuttu síðar sit í sameiginlegu eldhúsi á *Leira Asylmottak* og verðandi eiginkona mín stendur og eldar mat, byrjar hún allt í einu að útskýra hvernig beðið var fyrir henni þegar hún var 12 ára gömul og að það hafi breytt lífi hennar. Hún sagði mér að hún hefði verið frekar «*stjórnlau*» á aldrinum 9 til 12 ára. Það sem kveikti þetta voru í grunninn öll átökin sem áttu sér stað þegar Khomeini komst til valda. Faðir hennar var orðinn svo pirraður á henni að hann fyllti að lokum bílinn af fötum og skóm. Hann fór svo með hana til fátækra kristinna manna sem báðu fyrir henni. Þeir fengu skóna og fötin að launum. Og það er núna sem ég skil að Guð hefur þegar sýnt mér þetta í sýn um nótt. Þetta er í fyrsta skipti sem ég get sagt að Guð hafi sýnt mér atburð í fortíðinni sem var afgerandi fyrir líf manneskju. Dag einn þegar ég stend í sameiginlegu eldhúsi á hælisleitendamiðstöðinni hjá verðandi eiginkonu minni.

Hvernig stendur á því að hún elskar Guð svona mikið?

— *Spurning sem brennur innra með mér*

Verðandi eiginkona mín hefur farið í gegnum mikið og ég skil að hún muni verða eiginkona mín, en á sama tíma varar Guð mig í raun við. Heilagur andi sýnir mér að hún muni yfirgefa mig mörgum sinnum, sem hefur staðist upp á hár, svo maður orði það þannig. Ekki líkamlega heldur andlega. Og ég er glaður yfir þessari viðvörðun þar sem hún bjó mig undir það fyrirfram. Þetta er vegna óttans sem spratt upp vegna alvarlegra hótana frá nánustu fjölskyldu þáðan sem hún kom. Þetta var sérstaklega þungur tími fyrir hana sem trúaða manneskju í landi í Asíu sem dæmir kristna til lífláts fyrir trú sína. Að fá líflátshótanir er ekki óþekkt fyrir verðandi eiginkonu mína. Tíminn læknar öll sár er sagt, en það er spurning hvort það gerist sjálfkrafa ef maður vinnur ekki virkt með fyrirgefningu. Jafnvel þótt við reynum hvað við getum að koma í veg fyrir að sárið dreifi úr sér, getur það haft frekari afleiðingar á svæðum líkamans sem við bjuggumst ekki við. Ég trúi því að þegar Guð segir að við verðum að yfirgefa til að hljóta fyrirgefningu, þá þýði það oft líka lækningu fyrir líkamann. Fyrirgefning er eins og eins konar hreinsun á líkamlegu sári sem aftur gefur líkamanum tækifæri til að lækna sig sjálfur.

Því að ef þér fyrirgefið mönnum misgjörðir þeirra, þá mun og faðir yðar himneskur fyrirgefa yður. En ef þér fyrirgefið ekki mönnum, mun faðir yðar ekki heldur fyrirgefa misgjörðir yðar.

— *Matteus 6:14*

Verðandi eiginkona mín var neydd í hjónaband 15 ára gömul og rétt áður en brúðkaupið átti að eiga sér stað var hún búin á því. Móðir hennar fór því með hana og systur hennar til kristinnar konu, hárskera, sem hafði spádómsgáfu.

Þú munt eignast tvo drengi ... og fara í gegnum erfiða tíma áður en þú ferðast til fjarlægs lands eftir mörg ár. Þar muntu hitta mann sem hjálpar þér aftur til lífsins, eins og skip sem er við það að sökkva en er haldið aftur. Líf þitt verður erfitt fyrstu 50 árin, eftir það snýst það við.

— *Spádómleg orð til minnar verðandi*

Eftir nokkurn tíma rann það upp fyrir mér að ég hafði nokkrum árum áður heyrt Heilagan anda tala til mín á einni af samkomunum í Vineyard söfnuðinum í Levanger árið 2015.

Sá sem fær hana er heppinn.

— *Heilagur andi sagði þetta um verðandi eiginkonu mína*

Ég brást við þessu, því hvers vegna þyrfti ég að vita það?! Ég skildi það ekki fyrr en vel var liðið á árið 2018 þegar það fór að renna upp fyrir mér að Heilagur andi væri að tala

um mig sem þann heppna. Þetta hjálpar mér að setta mig við og skilja að gleðin sem ég finn fyrir verðandi eiginkonu minni er ekki bara mín eigin heldur er hún rétt frammi fyrir Guði. Það er mikilvægt að heiðra hjónabandið, ekki bara á milli manna heldur líka Guðs, í raun enn frekar. Við verðum að reyna að heiðra föðurinn í öllu og gera engum rangt til. Það er margt sem á eftir að gerast á þessu ári og ég upplifi að bæði söfnuðurinn og nánir vinir í trúnni eru vantrúaðir og halda að ég sé kvennabósi. Hvað sem því líður, þá er ég viss í minni sök og hún líka. Á sama tíma segir Guð okkur að við getum ekki notið gleði hjónabandsins þar sem við erum ekki gift. Því hvernig getum við unnið fyrir Hann ef við brjótum gegn hjónabandinu og syndgum gegn líkama Hans?

Allt er mér leyfilegt, en ekki er allt gagnlegt. Allt er mér leyfilegt, en ég má ekki láta neitt fá vald yfir mér. Maturinn er fyrir magann og maginn fyrir matinn, en Guð mun gera út af við bæði. Líkaminn er ekki fyrir saurlifnað, heldur fyrir Drottin og Drottinn fyrir líkamann. Guð reisti upp Drottin og mun einnig reisa okkur upp með mætti sínum. Vitið þér ekki að líkamir yðar eru limir Krists? Á ég þá að taka limi Krists og gera þá að skækjulimum? Fjarri fer því! Eða vitið þér ekki að sá sem samlagar sig skækju verður einn líkami með henni? Því að sagt er: Þau tvö munu verða einn maður. En sá sem samlagar sig Drottni er einn andi með honum. Flyðið saurlifnaðinn! **Sérhver önnur synd, sem maðurinn drýgir, er fyrir utan líkamann, en sá sem drýgir saurlifnað, syndgar móti eigin líkama.** Eða vitið þér ekki að líkami yðar er musteri heilags anda, sem í yður býr og þér hafið frá Guði? Þér eigið yður ekki sjálf. Þér eruð verði keypt. Vegsamið því Guð með líkama yðar!

— Fyrri Korintubréf 6:12-20

Þegar öllu er á botninn hvolft veljum við að hlýða Guði og heiðra hann með líkómum okkar og gerum það enn þann dag í dag. Það er margt sem ég gæti sagt og deilt um það sem gerðist. Hvað sem því líður, þá veit ég að ég og verðandi eiginkona mín fáum stóra gjöf eftir nokkur ár. Heilagur andi hefur bæði sagt og sýnt mér hvað það er. Ég get sagt þetta vegna þess að hún sem talaði spádómlega við verðandi eiginkonu mína talaði einnig um systur hennar og allt sem hún hefur sagt hefur ræst og er rétt. Þegar Heilagur andi talaði um þetta í fyrsta skipti hugsaði ég í hreinskilni sagt að ég væri að missa vitið. Og það eru fjögur vitni að því sem Guð hefur sagt á tímabili sem spannar næstum 40 ár. Þegar ég, vegna þeirra fyrir stuttu, bað Guð um að staðfesta þetta, fékk systir í trúnni draum sem sýndi greinilega að þetta væri og er frá Guði. Hvers vegna deili ég þessu þótt það sé ekki alveg skýrt hvað ég er í raun að segja? Vegna þess að ég óska þess að sá sem ekki trúir byrji að sjá að Guð á himnum er dásamlega góður og að það er von fyrir alla. Sum okkar ganga í gegnum dimma dali og ég vil vitna um það sem ég hef séð og heyrt frekar en að halda því bara innra með mér. Það þýðir ekki alltaf að ég geti sagt

allt, því það eru hlutir sem eru persónulegir og á ekki að deila. Þetta er auðvitað jafnvægislist. Guð hefur samt sem áður skapað dásamlegan heim og sýnir kærleika sinn til okkar í gegnum orð sitt og Heilagan anda. Hann varðveitir okkur í gegnum hæðir og lægðir ef við leyfum Honum það (Sálmarnir 23:4). Hann gætir hjartna okkar í gegnum stormana og verðskuldar lofgjörð okkar og algjöra uppgjöf.

Spákonan sem talaði við verðandi eiginkonu mína er þriðja vitnið og hún talaði um það sama fyrir 35 árum síðan. Annað vitnið er verðandi eiginkona mín og hún hefur sjálf séð gjöfina sem við fáum og verið forviða yfir því, en Guð hefur sannarlega sýnt okkur náð. Ég er dálítið leyndardómsfullur þegar ég skrifa þetta, en það er ekki allt sem rétt er að deila opinberlega.

Ég á fimm börn og veit nú þegar og Guð hefur sýnt mér hvað liggur fyrir mér líka með tilliti til þess. Það munu ekki allir taka á móti þessum vitnisburði fyrr en eftir að það er gerst, en ég segi hluta af því svo enginn geti mælt gegn mér eftir á. Ég barðist í raun á móti Heilögum anda í þessu þar sem það var svo sterkt fyrir mér og ég varð óviss um eigið hjálpræði vegna þess sem Heilagur andi sýndi. Stundum er það áfall þegar Guð sýnir atburði framtíðarinnar, að minnsta kosti þegar það er svona persónulegt og nálægt. Og ég setti spurningarmerki við eigið hjálpræði á þeim tímapunkti. Hvað sem því líður, Guð er góður. Það var mikil sorg að missa nálægð eigin barna í daglegu lífi svo ég er mjög þakklátur Guði og hlakka til þess sem á eftir að gerast. Þetta er eitthvað sem verðandi eiginkona mín vill sjálf ekki tala mikið um vegna aðstæðna sinna, svo þannig er það. Ég vona og bið þess að við megum þó geta gert það sem Guð biður okkur um áfram.

Þegar maður hefur beðið í 11 ár eftir hæli í Noregi þá fer maður í gegnum ýmis próf. Guð hefur verið henni mjög góður og hún læknaðist í fætinum við handayfirlagningu í *Bønnesenteret* í Levanger fyrir nokkrum árum. Verkirnir sem hún hafði haft í neðra kviðarholi í hvert sinn sem hún hafði blæðingar allt frá því um 10 ára aldurinn hurfu líka eftir fyrirbæn fyrir um það bil 3 árum (Jakobsbréfið 5:16). Og henni farnast betur og betur, einnig andlega. Hún er virk og félagslynd kona sem leggur mikið af mörkum í sínu nærumhverfi og sonur hennar útskrifaðist sem læknir þann 13. júní 2022 eftir 6 ára nám.

Í byrjun var annar sonur verðandi eiginkonu minnar ekki hrifinn af mér. Apropos það. Ég man að verðandi eiginkona mín sagði mér einn daginn hvernig hún fékk uppörvun frá Guði fyrir meira en 10 árum. Í því sá hún einn sona sinna standa á gangi með skegg og í hvítri skikkju, eins og lækni. Þetta var sýnt henni þegar þau voru í Tyrklandi þar sem annar sonurinn hafði ekki möguleika á að ganga í skóla og mennta sig. Ég segi þetta dálítið einfalt núna, en það var sannarlega ekki einfalt fyrir þau á þessum tíma í lífi þeirra, svo Guð hafði góða ástæðu til að uppörva hana. Það er dálítið sérstakt að sjá slíka hluti gerast, en eftir á skil ég hvers vegna Heilagur andi sagði að ég væri heppinn að fá hana. Oft skil ég orð Heilags anda ekki fyrr en ég sé þau rætast og það getur verið mánuðum eða árum síðar. Það er dálítið kaldhæðnislegt, en fyrrverandi eiginkona mín var

upptekin af því að finna galla mína en ekki það að það sem ég gerði í raun gladdi Guð. Ég hef verið mun meira gagnrýndur af mönnum fyrir framkomu mína en ég hef verið ávítadur af Heilögum anda. En ávítadur af Heilögum anda hef ég samt sem áður verið, svo það sé alveg skýrt. Og það hefur gerst við nokkur tækifæri.

Eftir tímann sem ég hef varið með verðandi eiginkonu minni sé ég að hún er trúboði og hefur eld og kærleika frá Guði til að deila fagnaðarerindinu. Hún er mjög félagslynd og mikil auðlind og Guð talaði síðast til hennar þegar við vorum í *Tremorkirken á Sartor Senter á Sotra* rúmri viku áður en ég fór frá Øygarden. Þar sýndi Guð henni að við ættum að byrja að vinna saman eftir 5 mánuði og þetta var 19. júní 2022. Þetta er í fyrsta skipti sem faðirinn talar til hennar og gefur henni dagsetningu, nákvæmlega eins og við báðum um saman örfáum dögum áður en þetta gerðist. Faðirinn hefur heyrt okkur, alveg dásamlegt! Það þýðir ekki alltaf að hlutirnir séu auðveldir, en ég hef mikinn frið og gleði yfir því sem koma skal. Hvað sem því líður, þá hleyp ég nú dálítið fram úr atburðarásinni. En ég vildi deila aðeins um verðandi eiginkonu mína svo fólk viti dálítið um hana.

Á snemma stigi í venskap okkar verðandi eiginkonu minnar, í kringum 2018, sýnir Heilagur andi mér að hún *verði að fara á gólfíð*. Ég skil ekki hvað þetta þýðir, en stuttu síðar þegar ég bið fyrir henni sígur hún niður og sofnar í örmum mínum á gólfinu. Ég hélt áfram að biðja þar til ég var búinn og þegar hún vaknar loksins þá var eins og að horfa í augun á hvítvoðungi. Ég gleymi ekki þessari upplifun, en ég veit í raun ekki alveg hvað átti sér stað annað en að ég trúi því að þetta hafi verið eins konar hreinsun sem hún fór í gegnum. Ég veit að þetta var fyrirséð og að þetta var nauðsynlegt og ég bað í tungum yfir henni á meðan hún svaf þar sem ég veit að þá er það andinn sem biður en ekki skilningur okkar (Rómverjabréfið 8:26).

Ég vil bæta því við að sonur hennar og *Bróðir Ole Martin*, tveir af hinum heilögu, komu til mín og líktu mér við *kvennabósa* þetta ár. Fólk hafði líka talað ósannindi bak við bakið á mér um mig og verðandi eiginkonu mína og þeir voru smeykir um hvort það sem átti sér stað væri rétt. Hún hafði heldur ekki gert það sem var rétt frammi fyrir Guði með öllu því sem hún hafði tekið sér fyrir hendur áður en við kynntumst og þessi fundur var einnig afleiðing af því. Sonur hennar hafði áhyggjur af henni. Við erum öll afleiðing fortíðar okkar og þegar við komum að sannleikanum verðum við að aflæra ótta og skelfingu. Þetta á við um mig jafnt sem bræður mína og systur. Þegar við komum með ásakanir gegn okkar eigin fólki verða þær líka að vera réttmætar og maður verður að nálgast það með kærleika. Það gerðist ekki hér, en ég þekki hann sem góðan bróður og það er allt í lagi núna að hann hafi gengið aðeins yfir strikið, en það var algerlega óþarft. Verðandi eiginkona mín var í reynd þvinguð til að halda sig fjarri mér næstu 6 vikurnar. Það var áfall að vera ásakaður á þennan hátt og á þessu tímabili var ég alveg tómur af orku. Það var þá sem Heilagur andi talaði til mín og gaf mér mjög ákveðið nafn sem ég gleðst yfir enn þann dag í dag. Ekki nóg með það, heldur varaði Heilagur andi mig líka við og sagði að ég og verðandi eiginkona mín myndum *klúðra hlutunum* síðar. Sem við gerðum líka og snerum okkur

svo frá því aftur. Það var bæði huggun og áminning að fá frá Heilögum anda, svo maður orði það þannig. Það sem var dálítið skemmtilegt við þennan tíma var að ég svaf líka 9-10 tíma á hverri nóttu og áhrifin sem það hafði á vinnuna hjá HUNT Forskningscenter, kaldhæðnislegt nokk. Heilinn fékk góða hvíld á nóttunni og ég stóð mig í raun frábærlega í vinnunni. Nú má spyrja sig hvort ég hafi verið að undirpresta í vinnunni hingað til, en ég get ekki sagt það þar sem allt sem ég gerði virkaði og Oddgeir var mjög ánægður með vinnuna mína. Ég gat sett mig inn í allt sem þeir þurftu, fann og lagaði verulegar villur sem höfðu verið kynntar til sögunnar fyrir minn tíma og þróaði verkfæri og gerði það sem krafist var af mér og meira til. Ég skilaði líka af mér verkefni sem við unnum fyrir Folkehelseinstituttet og gerði það sama líka síðar. Tæknilega virkaði allt fullkomlega og ég naut vinnunnar mjög þar sem ég lærði líka *Golang* þegar ég vann hjá HUNT.

Kaflí 33

Rannsóknarmiðstöðin (2019)

Það er mitt ár 2019 og ég er búinn með verkefnisstöðu mína sem kerfisfræðingur hjá HUNT Forskningscenter í Levanger. Ég fer nú í ferðalag til Asíu og held með presti upp í fjöllin til hóps presta þar og deili með þeim og vinn með þeim (Matteus 28:19).

Á meðan á dvölinni stóð í einu af Asíulöndunum talaði heilagur andi til mín við ákveðin tækifæri þar sem ég varð að þola það að vera munnur Hans til fólksins með áminningu. Í annað skiptið var það þegar einn af öldungum safnaðarins braut gegn henni. Ég vissi það ekki en fann það sterkt í anda mínum áður en ég sá það með eigin augum. Hitt skiptið var þegar kristinn læknir var veikur og lá algjörlega lamaður á börum rétt yfir gólfhæð. Það var mikil þvaglykt af honum. Heilagur andi sagði mér að ástandið væri sjálfskapað og ég varð að hlýða og segja honum það. Tár streymdu úr augum hans og hann játaði að það sem ég sagði væri rétt og hann viðurkenndi hvað hann hefði gert (Jakob 5:16). Við báðum fyrir honum og frá þeirri stundu hófst lækningin og hann var kominn aftur á fætur nokkrum mánuðum síðar. Hann var gamall maður og lést því miður ekki löngu síðar, þótt hann hefði náð sér af lómuninni.

Eftir trúboðsferðina sneri ég aftur og fór að sækja um störf. Mér var boðið í ýmis viðtöl en án árangurs. Eftir átta mánuði gafst ég dálítið upp og hóf ferlið við að prófa hugmynd sem ég var með að nýrri vöru. Ég mat þessa hugmynd í gegnum þriðja aðila sem sveitarfélagið hafði ráðið til verksins, *Proneo AS* í Verdal. Ég mætti til þeirra með ítarlega skýrslu um það sem ég hafði þegar þróað ásamt hugmyndinni að nýju vörunni. Stjórnandinn virtist hissa og spurningunum sem hann hafði undirbúið var þegar svarað í skýrslunni minni.

Proneo gaf hugmyndinni grænt ljós og ég sótti um stuðning hjá NAV (Orðskviðirnir 16:3). Um hvað snýst hún? Hún fjallar um nýja vöru sem á að hjálpa fólki að búa til stafrænar bækur og flétta þær saman við eigin orðabækur eða keyptar, allt fyrir netsölu eða stafræna dreifingu. Það eru ekki til svipuð verkfæri á markaðnum í dag svo ég viti til. Við lítum aftur til 2012 þegar Kvinneforum Nordhordland mælti spámannlega um að ég myndi hugsanlega gera *eitthvað nýtt sem enginn annar hefði gert áður*; að vefa hlutina saman. Þetta kemur vel heim og saman við gömlu útgáfuvélina líka.

Ég fékk samþykki fyrir umsókninni eftir nokkurra vikna vinnslutíma og hóf nú eins árs þróunarvinnu á eigin heimilisskrifstofu. **Ég skrifaði áður um að í desember 2017 hafi Guð sagt við mig að það yrði tveggja ára þroskatími** (Prédikarinn 3:1). Það var þá sem mér varð ljóst að þegar ég hóf umsóknarferlið voru liðin tvö ár. Og stuðningurinn

frá NAV barst næstum sama dag og Noregi var lokað. Það slær mig að upphafstími vinnunnar við nýja verkfærið er á sama tíma og dagpeningatímabilið er lengt og maður fær að auki orlofsgreiðslur ofan á dagpeningana.

Ég sit nú og vinn að heiman í eitt ár á sama tíma og ríkisstjórnin innleiðir aukinn stuðning fyrir atvinnulausa. Og rétt áður en ég fæ samþykki frá NAV fyrir stuðningi við tólf mánaða vinnu að heiman, dreymir mig að ég sé að taka til í einu af herbergjunum mínum. Um svipað leyti dreymir verðandi eiginkonu mína að hún sjái fullt af pappakössum úti í stofunni minni. Ég skil ekki hvað þetta þýðir og finnst þetta allt saman dálítið undarlegt. Verðandi eiginkona mín stingur upp á því að við notum annað svefnherbergið sem heimilisskrifstofu og við erum að rýma það. Við flytjum rúmið mitt inn í stofu og tökum til í stofunni og í súðinni á sama tíma. Þegar ég sá alla pappakassana á stofugólfinu og búið var að rýma svefnherbergið, áttaði ég mig á því hvað Guð hafði gert. Faðirinn talaði um þetta verkefni tveimur árum áður og sýndi okkur jafnframt upphaf þess. Ég er kvíðinn fyrir því að taka að mér slíkt verkefni án þess að Guð sé með í ráðum og eftir á að hyggja er ég léttur yfir því að Faðirinn sýndi mér þetta (Filippíbréfið 1:6).

Þetta ár fann ég líka fyrir sterkum óróa vegna föður míns. Hann var í heimsókn hjá mér og þá fannst mér eitthvað vera alvarlega að. Ég sagði honum að mig langaði að skíra hann í ánni rétt hjá þar sem ég bjó. Hann afþakkar það því miður afdráttarlaust og fer svo til Filippseyja. Ég hafði engan frið í sálu minni vegna föður míns á þessum tímamarki (Rómverjabréfið 9:1-2).

Kaflí 34

Rannsóknarmiðstöðin (2020)

Það er nýár 2020 og ég vinn að því að ljúka við frumútgáfu af vörunni minni. Hlutirnir byrja að virka, en ég hef jafnframt dálitlar áhyggjur af því hvað gerist þegar stuðningurinn frá NAV fellur niður og ég stend eftir hvorki með vinnu né peninga. Og það er núna sem trúarsystir, kona sem vinnur ásamt manni sínum í Bandaríkjunum og er hluti af prestshjónum, hefur samband við mig á Facebook. Hún segir mér að ég hafi birt eitthvað á Facebook sem ekki sé rétt. Ég þakka fyrir þetta og eyði síðan færslunni. Hún var hissa á auðmýkt minni og skyndilega talar Heilagur Andi til hennar og sýnir henni fjárhagslega byltingu fyrir mig. Hún segir líka að Guð hafi heyrt bænir mínar varðandi starf mitt fyrir hann framvegis. Ég velti því fyrir mér hvað þetta geti þýtt, men reyni meðvitað að halda ró minni gagnvart því sem framundan er, sem er ekki alltaf jafn auðvelt. Það verður að segjast að ég íhugaði nokkrar mögulegar sviðsmyndir um hvernig ég ætti að bjarga mér á komandi tíma, en að Guð setti mig á minn stað með tveimur draumum sem ég fékk. Í öðrum draumnum sé ég Vasa-skipið leggja úr höfn og sökkva fljótlega á eftir. Í hinum draumnum flýg ég í háu og aflöngu herbergi og haga mér eins og vælandi Ofurmenni þar sem ég flaug um þar inni. Ég skil að Guð er að sýna mér að það sé tilgangslaust að reyna að skipuleggja framtíðina og að mér sé komið hér fyrir þann tíma sem nú er, og að ég eigi ekki að kvarta yfir þeim stað sem Hann hefur sett mig á (Jesaja 55:8-9). Þetta róar mig líka.

Það er á tímanum rétt áður en stuðningurinn frá NAV rennur út að ég hef samband við Oddgeir. Það kemur í ljós að þetta ár fæ ég dágott ráðgjafarverkefni frá HUNT auk höfundarlauna af sölu rita sem ég hef gefið út. Allt leysist úr fjárhagsmálunum með öðrum orðum (Filippíbréfið 4:19). Því má bæta við að varan sem ég smíðaði fyrir Forskningssentret þetta árið er nú í notkun í verkefni þeirra *Aldring í Trøndelag* (AiT) og COVID-verkefni sem á að standa yfir í tvö ár og virkar einnig eins og til var ætlast:

Það virkar hnökralaust.

— *Endurgjöf frá Oddgeir Holmen*

Það gengur vel hjá börnunum, en við verðum öll að standa frammi fyrir Guði dag einn með líf okkar og þær ákvarðanir sem við tókum gagnvart mökum okkar og að öðru leyti gagnvart hinum heilögu (Rómverjabréfið 14:12). Það eru hlutir sem ég hefði átt að sjá öðruvísi varðandi fyrrverandi eiginkonu mína og börnin, en skilnaðurinn er ekki hluti af því.

Þetta ár hættir flóttamannamiðstöðin rekstri á Levanger. Verðandi eiginkona mín er flutt í nýja flóttamannamiðstöð, sem hún kvíði dálítið fyrir þar sem Guð varaði hana við því að hlutirnir yrðu erfiðir um tíma framundan. Á sama tíma lætur Guð vita að biðtíminn sé liðinn, þótt við fáum engan ákveðinn tíma fyrir það. Við verðum að vera þolinmóð (Hebreabréfið 10:36). Fyrr á þessu ári hef ég safnað málsskjölum og skráð guðspjallastarf hennar hér í Noregi. Þetta er sent til *Norsk Organisasjon for Asylsøkere* (NOAS). Þetta eru bréf frá fimm mismunandi hjónum og syni Sharon þar sem þeir ábyrgjast hana í þessu. Áætlaður afgreiðslutími málsins er að hámarki tólf mánuðir með væntingu um níu mánuði, en eins og staðan er í dag erum við á átjándu mánuði án þess að hafa fengið neina svörun frá UNE.

Óróinn vegna Björn frá 2019 staðfestist á þessu ári. Hann er, fyrir slysi, skotinn þegar hann var á Filippseyjum. Læknarnir segja að hefði kúlan ekki lent í rifbeininu og breytt um stefnu inni í líkamanum, hefði hann líklega dáið. Þeir töldu að hann hlyti að hafa fengið hjálp frá englum (Sálmarnir 91:11) og að það væri greinilega kraftaverk að hann lifði af. Ég hefði viljað skíra hann í ánni áður en hann fór, en hann neitaði því. Ég skil núna að óróinn sem ég fann fyrir vegna hans var raunverulegur og að ég fann mig ekki öruggan um hvort hann væri í raun í Guðs höndum fram að þeim tíma. Ég vona að hann sé nógu auðmjúkur til að viðurkenna þetta ef einhver spyr hann, bæði varðandi skírnina og það sem gerðist á undan. Það var hvað sem því líður ekki honum að kenna og hann var fórnarlamb í morðtilraun gegn manneskjunni sem sat við hliðina á honum. Hvatinn var tilraun til að láta afmá fjárhagslega skuld.

Kaflí 35

Publifye AS (2021)

Við erum komin til ársins 2021 og ég er undir lok þess árs sem NAV hefur styrkt mig í starfinu. Ég stofna nú Publifye AS. Í framtíðinni trúi ég að margir verði glaðir yfir vörunni og þeim auðlindum sem munu liggja að baki henni. Þetta er verkfæri sem gefur skólum og samtökum, sem og einstaklingum, tækifæri til að skapa meiri áhuga og þátttöku í kringum nám og lestur (Rómverjabréfið 11:29). Þessir aðilar, ásamt kennurum, háskólanemum og nemendum, eiga að geta notað þetta til að skrifa eigin texta með orðabókum fléttuðum inn í þá, sem er líka nýjung á markaðnum. Hluti af þeirri þekkingu sem byggir þetta upp er reynsla mín af því að búa til nokkur þúsund stafrænar bækur með orðabókum með allt að mörgum milljónum tenginga og mörgum dreifingaraðilum og tæknilausnum.

Þegar talað var til mín spámannlega árið 2014 áður en ég fór frá USA, sagði spámaður mér að ég væri skapandi, og það er rétt. Það var líka sagt að ég ætti erfiða tíma framundan. En ég hef gaman af því að skapa hluti, svo ég orði það þannig, og ég hef hæfileika til að sjá hvernig ég á að gera það, og þetta mun hjálpa okkur út úr erfiðu tímabili (Orðskviðirnir 16:3).

Hvað varðar föður minn. Þegar hann kom í heimsókn á þessu ári, var ég hreinskilinn við hann og bað hann um að láta skírast til Jesú Krists. Hann var efins en sagði að lokum já og var skírður í ánni á Levanger af mér og verðandi eiginkonu minni. Sjálfur var ég óviss um hvort þetta væri rétt, svo ég bað Guð um teikn. Það sem gerist er að systir í trúnni að nafni *Maryam* fékk sýn af föður mínum; fyrst sá hún hann sem í fangelsi og eftir á sá hún hann utan fangelsisins. Hann var með sjómannshúfu, með hvítt skegg, og Jesús og ég stóðum saman á bak við hann. Maryam hafði ekki hitt föður minn og vissi ekki að hann hefði verið sjómaður, né heldur að hann væri með hvítt skegg, svo þetta róaði mig. Maryam sendi mér líka skilaboð rétt áður en hann var skírður þar sem hún sagði að faðir minn yrði *líklega skírður um helgina*. Þetta stóð allt heima upp á hár. Myndin frá Maryam sýndi skýrt að Guð frelsaði föður minn fyrir skírnina (Rómverjabréfið 6:4), og það var mér næg staðfesting.

Nú látin eiginkona föður míns, Ragnhild, hafði einnig tekið á móti *gjöf* Jesú aðeins fáeinum mánuðum áður en hún lést. Á þeim tíma hafði Guð lagt það á hjarta mitt að fara til Bergen rétt áður en hún féll frá. Ég man að ég kom inn í herbergið á hjúkrunarheimilinu og hún ljómaði eins og sól fyrir framan mig. Hún hafði átt erfitt stóran hluta ævinnar, svo þetta var dásamlegt að sjá og ég er algjörlega viss um að það voru englar í herberginu hjá okkur þennan dag. Ég deildi með henni og hún tók á móti Jesú. Það er mögulegt

fyrir manneskju að segja já við Jesú og fæðast á ný (Jóhannes 3:3), jafnvel þótt hugurinn skilji ekki hvað er að gerast, því ég hef sjálfur upplifað það. Og ég treysti því að Guð í náð sinni og krafti haldi loforð sitt og haldi bæði Ragnhildi og föður mínum í sínum öruggu höndum (Filippíbréfið 1:6).

Lofaður sé Guð og faðir Drottins vors Jesú Krists, sem í Kristi hefur blessað oss með hvers konar andlegri blessun á himnum. Í Kristi útvaldi hann oss áður en grundvöllur heimsins var lagður, til þess að vér værum heilagir og lýtalausir frammi fyrir honum. Í kærleika sínum og eftir velþóknun vilja síns ákvað hann fyrir fram að vér skyldum öðlast rétt til að vera börn hans fyrir Jesú Krist, til lofs og dýrðar náð sinni, sem hann hefur yfir oss úthellt í sínum elskaða syni. Í honum eigum vér frelsunina, keypta með blóði hans, fyrirgefningu syndanna. Svo auðug er náð Guðs, sem hann hefur látið streyma yfir oss með allri speki og skilningi, er hann kunngjörði oss leyndardóm vilja síns, þá ákvörðun sem hann hafði fyrir fram tekið með sjálfum sér. Hann vildi fullna hjálpræðisáætlun sína í fyllingu tímans: að sameina allt í Kristi, allt á himni og jörðu í honum. Í honum erum vér einnig orðnir erfingjar, vér sem fyrir fram vorum til þess ætlaðir samkvæmt áætlun hans, hans sem framkvæmir allt eftir ráði vilja síns. Þannig skyldum vér vera til lofs og dýrðar hátign hans, vér sem þegar höfðum sett von vora til Krists. Í honum komuð þér líka til trúar er þér heyrðuð orð sannleikans, fagnaðarerindið um hjálpræði yðar. **Í honum voruð þér innsiglaðir með heilögum anda fyrirheitsins, sem er pantur arfleifðar vorrar, uns Guð frelsar eign sína, dýrð hans til lofs.**

— Efesubrésið 1:3-14

Þetta var líka árið sem verðandi eiginkona mín fékk mynd frá Guði um að hlutirnir væru að fara að batna og að það væri *birtu að sjá við sjónarrönd*, sem var einnig staðfest áþreifanlega af Guði í Tremorkirken á Sotra í júní 2022.

Það eru sumir söfnuðir sem leita vilja Guðs og náðargjafa hans, en ég finn fyrir miklum söknuði eftir því að sjá guðhrædda heilaga drifna áfram af anda Guðs í kirkjunni, og því miður eru margir söfnuðir sem afneita krafti Guðs og heilögum anda:

Þeir hafa á sér yfirskin guðhræðslunnar en afneita krafti hennar. Snú þér frá slíkum!

— Seinna Tímóteusarbréf 3:5

Hvernig getur kirkjan vænst þess að fagnaðarerindið breiðist út án kraftar Guðs (Fyrri Korintubréf 4:20)? Fólkið veit ekki hverju það missir af, því vér leitum vors eign en ekki

Þess sem Guðs er; jafnvel þótt það líti vel út að utan, þá er þar ekkert líf (Rómverjabréfið 8:6). Eftir frelsunina fékk ég beiskt eftirbragð í munninn þegar ég hugsaði til þess að ég hefði verið í Den Norske Kirke áður en ekki fengið að vita sannleikann um að ég þyrfti að játa með munni mínum, láta skírast sem fullorðinn og taka á móti blessuninni þegar hinir heilögu lögðu hendur yfir mig (Rómverjabréfið 10:9-10).

Kaflí 36

Leiðin fram undan (2022)

Við erum á miðju ári 2022 og ég hlakkaði til þess að verðandi eiginkona mín fengi dvalarleyfi svo við gætum hafið starfið saman. En það gerðist ekki og héraðsdómur (Tingretten) var á engan hátt móttækilegur fyrir máli hennar. Svo ég get sagt að okkur dreymdi bæði fyrir um ári síðan að málsmeðferðin yrði ekki *«hrein og bein»*, ef svo má að orði komast. En þrátt fyrir þetta hef ég frið (Filippíbréfið 4:7), þótt það hafi farið eins og svik af hálfu Den Norske Stat, svo ég sé hreinskilinn. Og það er líka það sem draumurinn sýndi okkur, að málsmeðferðarkerfið væri eins og niðurfallsrör.

Hælisleitandi fékk áður tæplega tvö þúsund krónur á mánuði, en það hækkaði í þrjú þúsund. Það á að dekkja mat, föt og samgöngur. Ég veit um hælisleitendur sem missa rafmagnið ef þeir nota hraðsuðuketilinn þar sem þeir búa of margir í einu húsi. Og að vetrarlagi hafa þeir upplifað að missa aðalhitann í marga daga og þurft að klæða sig sérstaklega vel og láta sér nægja lítinn ofn í svefnherberginu. Þeir þurfa yfirleitt að deila svefnherbergi og baðherbergi með fleirum. Þrátt fyrir þetta er erfitt að segja að við séum ekki blessuð, því við erum það svo sannarlega. Við höfum deilt með fólki saman, rætt málin, leitað Guðs, glaðst, sótt söfnuð og hún hefur verið sjálfbóðaliði í mörg ár, bæði utan safnaðarins og innan. Hún hefur starfað í Den Norske Kirke, Vineyard í Levanger, hjálpað öldruðum á dvalarheimilum, verið meðlimur í Sanitetsforeningen þar og í Trondheim. Hún er virk í að deila fagnaðarerindinu með fólki þar sem hún er, og boðunarstarf okkar mun aukast í framtíðinni ef við erum hlýðin með þann tíma, auðlindir og einkalíf sem við höfum. Við höfum skírt fólk saman og hún tekur einnig þátt í samkomum og hjónabandsnámskeiðum, einnig í gegnum fjarfundi með presthjónum frá öllum heimshornum, líka Bandaríkjunum.

Í tengslum við bústaðarferð í Øygarden í júní 2022 hitti ég ungan strák í Øygarden sem sagði mér að frænka hans hefði heyrt heilagan anda tala til sín og að hún hefði orðið alveg orðlaus í margar mínútur á eftir. Það er alltaf ánægjulegt að heyra vitnisburði annarra um heilagan anda í lífi þeirra. Ég deildi fagnaðarerindinu með nokkrum ungmennum meðan á dvöl minni stóð, einnig með þessum strák og vinkonu hans.

Lítils háttar síðar hitti ég annan hóp ungmenna á Øygarden Terminal þar sem ung stúlka læknaðist í hnénu við handayfirlagningu. Nóttina áður hafði mig dreymt að einhver dæi á grunnu vatni. Það sem gerist er að í þessum hópi sagði ungur strákur mér að hann hefði dáíð í sundlaug í vor, en verið endurlífgaður eftir nokkrar mínútur. Það mátti líka lesa um þetta í dagblaðinu, sem þau sýndu mér í símanum sínum. Fyrst þá sagði ég

þeim hvað Guð hafði sýnt mér nóttina áður. Það að Guð sýnir mér slíka hluti gerir mig að lifandi vitni fyrir Guð, í krafti en ekki aðeins með orðum. Oft þegar ég deili með ungmennum fæ ég margar spurningar og það er mikilvægt að ég leiti Guðs fyrirfram, biðji, rannsaki og íhugi orð hans og það sem hann hefur gefið mér, svo ég sé fær um að svara fyrir mig og verði ekki ráðvilltur þegar þau hafa spurningar um allt milli himins og jarðar.

Sem persóna verð ég mjög virkur þegar ég deili með ungmennum, því mér líður eins og eldur brenni innra með mér. Maður verður að vænta þess að Guð sé með manni og oft fylgja teikn og undur þegar beðið er fyrir einstaklingum (Markús 16:17-18). Við verðum að treysta Guði og trúá því að lækningar eigi sér stað og að fólk frelsist frá sársauka og vandamálum, jafnvel þótt maður sjái það ekki alltaf. Það er jafn mikilvægt að trúá því að skírnin frelsi þau frá dauðanum (Rómverjabréfið 6:4)! En ég reyni alltaf að mæta fólki þar sem það er statt, eins og Páll talar um. Ég sé að Guð leiðir mig til fólks og varpar ljósi á það fyrir mig og hef upplifað dásamlega gleði á köflum og veit að framhald á þessu starfi bíður handan við hornið innan skamms.

Eftirfarandi átti sér stað 13. júlí 2022:

Ég hafði nýlega talað við og deilt með múslimskri konu að aðeins Guð sé góður, eins og Jesús segir okkur (Markús 10:18). Og nú deili ég því hvernig Guð er eyðandi eldur (Hebreabréfið 12:29) og að menn geti ekki séð föðurinn án þess að deyja (2. Mósebók 33:20). Allt í einu kastar hún höfðinu til hliðar og segist ekki geta horft í augun á mér þar sem þau «*skipta um lit*». Þetta gerist kannski þrisvar sinnum næstu fimmtán mínúturnar og í hvert skipti sé ég greinilegan ótta koma yfir hana sem gerir hana algjörlega ráðvillta. Ég er fyllilega meðvitaður um þau kraftaverk sem eiga sér stað þegar við starfsm fyrir Guð, men þetta hefur ekki komið fyrir mig áður og ég undrast og leita til Guðs eftir svörum. Ég trúí því að konan fyrir framan mig hafi verið óviljug til að láta hreinsa sig af synd sinni og að hún hafi ekki þolað þegar Guð sýndi örlítið af sjálfum sér í gegnum augu mín. Áður en þetta gerðist hafði hún sagt að hún myndi aldrei hætta að vera múslimi. Það veltur á því hvað gerist næst, hvort hún skilji alvöru þess sem gerðist, svo framarlega sem Satan nái ekki að stela þessu líka frá henni.

— *Fundur með Guði*

Teikn og undur fylgja þeim sem játar Jesú sem Drottin og meistara í orði og verki. Og því sem hún sá með eigin augum getur hún ekki neitað eftir á. Hvorki vil ég kasta myrkri á sannleikann og segja að allir komist til himna. Jesús Kristur, eingetinn sonur Guðs, er vegurinn, sannleikurinn og lífið (Jóhannes 14:6). Við verðum að veita honum viðtöku til að verða hreinsuð af synd okkar:

Og hann sagði við þá: «*Farið út um allan heim og prédikið fagnaðarerindið öllu sköpunarverkinu. Sá sem trúir og skírist mun hólpinn verða, en sá sem trúir ekki mun fyrirðæmdur verða*»

— *Markús 16:15-16*

Þegar Guð sýndi verðandi eiginkonu minni að það væri ákveðinn fjöldi mánaða eftir þar til við gætum hafið starfið saman, þá var það eins og önnur skrif á skjánum fyrir fram-
an hana. Hún varð dálítið *forviða*, en mér tókst að taka upp hljóðrita í símanum af henni þegar hún sagði mér frá því eftir á. Það sem faðirinn hefur gert fyrir mig og verðandi eiginkonu mína á síðustu árum er mikil blessun (Sálmarnir 103:2).

Ég hef verið og er í þann mund að hefja samstarf við starfsmenn í Asíu sem vinna að því að útbreiða fagnaðarerindið.

Eins og ég skrifa þetta árið 2026, þá á ég gott samband við börnin mín fimm og þau koma til mín þegar þau geta, þar á meðal næstu páska. Ég þrái þann dag þegar ég get byggt heimili þar sem þeim er frjálst að koma og fara eins og þau vilja. Hælisúmsókn verðandi eiginkonu minnar er enn óleyst eftir átta ár, sem þýðir að okkur er enn óheimilt að giftast samkvæmt norskum lögum. Við bíðum og við treystum á tímasetningu Guðs (Habakkúk 2:3). Margt hefur gerst síðan 2022, en verkið heldur áfram—bæði þjónustan og útgáfustarfsemin—og ég trúi því að bestu kaflarnir séu enn framundan.

Það er enn margt sem ég hef ekki sagt eða deilt, en ég vona að þessi endurminning gefi vísbendingu um fyrir hvað ég stend og hvar Guð hefur mig (Jeremía 29:11).

Kaflí 37

Hver er Jesús Kristur?

Ég vonast til þess að skrifa einn daginn um það hver *Jesús Kristur* er í raun í Gamla og Nýja testamentinu. Margir skilja ekki að Jesús Kristur er sá sem skapaði okkur (Kólossubríf 1:16), ekki bara sonur Guðs. Jesús sagði að þegar við sjáum hann, sjáum við Guð (Jóhannes 14:9). Þó að „Guð“ vísar til föðurins, sonarins og heilags anda, þá staðfestir Jóhannesarguðspjall það sem margir upplifa í draumum: að ekkert var skapað nema fyrir tilstilli Jesú, og það á einnig við um þig og mig. Jesús opinberar sitt sanna sjálf fyrir mörgum í draumum þeirra og segir þeim að hann sé Guð (Jóhannes 10:30, Jesaja 9:6). Þetta er í samræmi við Biblíuna; það er engin tilviljun. Þetta er ekki þversögn, og þess vegna sagði Jesús lærisveinunum að þegar þeir sæju hann, sæju þeir Guð. Af sömu ástæðu dreyma margir — oft þeir sem hafa ofsótt eða drepit kristna menn í þjónustu falskra trúarbragða — skyndilega að Jesús komi til þeirra, lýsi því yfir að hann sé Guð og spyrji hvers vegna þeir ofsæki fólkið hans.

Í upphafi var Orðið og Orðið var hjá Guði og Orðið var Guð. Hann var í upphafi hjá Guði. Allt varð til fyrir hann, án hans varð ekki neitt til sem til er.

— *Jóhannes 1:1-3*

Endurtekið þema í *alternative literature* er lýsingin á Jesú sem „upphöfnum meistara“ eða hreinlega spámanni. Þessar heimildir afneita því að blóð hans þvoi okkur hrein af synd okkar (Hebreabríf 9:22, Rómverjabríf 5:9) eða að hann hafi skapað mannkynið. Því að hann sé sonur Guðs er einnig hafnað; ef fjallað er um efnið yfirleitt, reyna höfundar að snúa fórn hans upp í eitthvað yfirborðskennt og eingöngu táknrænt, fremur en eitthvað sem við verðum persónulega að eiga hlut í. Þegar Jesús segir að við verðum að eta hold hans og drekka blóð hans til að öðlast eilíft líf, er afar mikilvægt að við hlustum:

Jesús sagði við þá: «Sannlega, sannlega segi ég yður: Ef þér etið ekki hold Mannssonarins og drekkið blóð hans eigið þér ekki líf í yður. Sá sem etur hold mitt og drekkur blóð mitt hefur eilíft líf og ég reisi hann upp á efsta degi. Hold mitt er sönn fæða og blóð mitt er sannur drykkur. Sá sem etur hold mitt og drekkur blóð mitt er í mér og ég í honum. Eins og hinn lifandi faðir sendi mig og ég lifi fyrir föðurinn, svo mun sá lifa fyrir mig sem mig etur. Þetta er það brauð sem niður steig af himni. Það er ekki eins og brauðið sem feðurnir átu og dóu. Sá sem etur þetta brauð mun lifa að eilífu.»

— Jóhannes 6:53-58

Hinar ýmsu sögur og skýringar varðandi geimverur og fljúgandi diska eru hluti af sjónarspili sem ætlað er að draga athygli okkar frá sannleikanum. Ég þekki þessi mál vel, eftir að hafa rannsakað þau í mörg ár — mun meira en meðalmanneskjan. Ég segi þetta ekki til að vera hrokafullur. Ég skil (þótt sumum kunni að finnast það kaldhæðnislegt) að mikið af hinu *supernatural* er alveg jafn raunverulegt og kraftaverkin frá Guði sem ég hef vitnað. Hins vegar þýðir það að slíkur atburður hafi átt sér stað ekki endilega að hann tákni sannleikann. Þetta er eins og að fara í sirkus: þar er mikill hávaði og læti, en tilgangurinn er ekki að færa þig *nær lífinu*, heldur að skemmta þér. Fólki er oft skemmt þar til það deyr, án þess að hafa nokkurn tíma þegið lífið (Orðskviðirnir 14:12). Það hljómar á vissan hátt léttvægt, en það gerist. Þetta verður eins og heróíníkn, þar sem maður er heltekinn af hugsunum um næsta skammt; það dregur lífið úr manni. Bara vegna þess að einhver virðist vera í lagi að utan þýðir það ekki að það sé líf að innan.

Ég trúí því að flest okkar þekkjum fólk sem hefur upplifað hið yfirnáttúrulega fyrir tilstilli óhreinna anda, en fáir hafa gáfu til að greina hvað þetta er í raun og veru. Reynsla mín er sú að andarnir á bak við þessa atburði játa ekki Jesú sem Drottin, og endanlegur ávöxtur þeirra er dauði, ekki líf (Síðara Korintubríf 11:14). Kannski virðist sumt af þessu ótrúlegt á yfirborðinu, en það er gert til að blekkja. Þetta er svipað og þegar fólk er dáleitt í sjónvarpinu, eða þegar við sjáum *white witches* eða *exorcists* reka anda út úr húsum. Guð segir að við verðum að prófa andana til að sjá hvort þeir séu frá honum:

Þér elskaðir, trúið ekki sérhverjum anda, heldur reynið andana, hvort þeir séu frá Guði. Því að margir falsspámenn eru farnir út í heiminn. Af þessu þekkið þér anda Guðs: Sérhver andi, sem játar að Jesús sé Kristur, kominn sem maður, er frá Guði. En sérhver andi, sem ekki játar Jesú, er ekki frá Guði. Hann er andi antikristsins, sem þér hafið heyrt að komi, og nú þegar er hann í heiminum.

— Fyrsta Jóhannesarbréf 4:1-3

Fólk leyfir sér að láta blekkjast og tælast, svipað og krabbar eða skordýr sem dragast að ljósi á nóttunni. „Af ávöxtum þeirra skuluð þér þekkja þá“ (Matteus 7:16). Ég sé núna að þótt ég væri ekki endurfæddur fyrir árið 2008, þá skildi hluti af mér að eitthvað væri að, jafnvel þótt ég gæti ekki sett fingurinn á það. Þannig er það hjá mörgum í kringum okkur. Þess vegna deilum við sannleika Guðs og segjum öðrum frá því sem hann hvíslar í eyru okkar.

Ég veit af reynslunni að öfl þessa heims reyna að fela sannleikann fyrir fólki, þar sem ég var hluti af þessu á yngri árum mínum. Satan gerir sitt ýtrasta til að fá mennina til að einbeita sér að öðru en Guði, oft með því að rangsnúa þeim sannleika að kynferðisleg

athöfn utan hjónabands sé synd. Kvikmyndir og aðrir fjölmiðlar sem sýna naktar eða nánar senur eru ekki aðeins rangar í augum Guðs, heldur valda þeir því líka að fólk verður þrælar syndarinnar og girnist enn meira:

„Þegar þér hefjið upp Mannssoninn, þá munuð þér skilja að ég er sá og að ég geri ekkert af sjálfum mér, heldur mæli ég það eitt sem faðirinn hefur kennt mér. Og sá sem sendi mig er með mér. Hann hefur ekki látið mig einan því að ég geri ætíð það sem honum þóknast.“ Þegar hann mælti þetta fóru margir að trú á hann. Jesús sagði þá við Gyðingana, sem tekið höfðu trú á hann: „Ef þér fylgið mínu orði eruð þér sönnum lærisveinar mínir. Þér munuð þekkja sannleikann og sannleikurinn mun gera yður frjálssa.“ Þeir svöruðu honum: „Vér erum niðjar Abrahams og höfum aldrei verið þrælar neins manns. Hvernig getur þú þá sagt: Þér munuð verða frjálsir?“ Jesús svaraði þeim: „Sannlega, sannlega segi ég yður: Hver sem drýgir synd er þræll syndarinnar. En þrællinn dvelst ekki í húsinu til eilífdar, sonurinn dvelst þar til eilífdar. Ef sonurinn gerir yður frjálssa munuð þér verða frjálsir í raun og veru. Ég veit að þér eruð niðjar Abrahams. Samt leitist þér við að lífláta mig því að orð mitt fær ekki rúm hjá yður. Ég mæli það sem ég hef séð hjá föður mínum og þér gerið það sem þér hafið heyrt hjá föður yðar.“ Þeir svöruðu: „Faðir vor er Abraham.“ Jesús segir við þá: „Ef þér væruð börn Abrahams munduð þér vinna verk Abrahams. En nú leitist þér við að lífláta mig, man sem hefur sagt yður sannleikann sem ég heyrði hjá Guði. Slíkt gerði Abraham aldrei. Þér vinnið verk föður yðar.“ Þeir sögðu við hann: „Vér erum ekki hórgetnir. Vér eigum einn föður, Guð.“ Jesús svaraði: „Ef Guð væri faðir yðar munduð þér elska mig því að frá Guði er ég út genginn og kominn. Ekki er ég sendur af sjálfum mér, það er hann sem sendi mig. Hvers vegna skiljið þér ekki mál mitt? Af því að þér getið ekki heyrt orð mitt. Þér eigið djöfulinn að föður og viljið gera það sem hann girnist. Hann var manndrápari frá upphafi og stendur ekki í sannleikanum því að í honum finnst enginn sannleikur. Þegar hann lýgur mælir hann af sínu eigin því að hann er lygari og lyginnar faðir. En af því að ég segi sannleikann trúið þér mér ekki. Hver yðar getur sannað á mig synd? Ef ég segi sannleikann, hvers vegna trúið þér mér þá ekki? Sá sem er af Guði heyrir Guðs orð. Þér heyrið ekki vegna þess að þér eruð ekki af Guði.“ Gyðingar svöruðu honum: „Er það ekki rétt sem vér segjum að þú sért Samverji og hafir illan anda?“ Jesús svaraði: „Ekki hef ég illan anda. Ég heiðra föður minn en þér vanheiðrið mig. Ég leita ekki míns heiðurs. Sá er til sem leitar hans og dæmir. Sannlega, sannlega segi ég yður: Hver sem varðveitir mitt orð skal aldrei að eilífu deyja.“

— Jóhannes 8:25-51

Það eru tvær hliðar á *unclean spirits*. Önnur er sú að þeir vilja að fólk trúí því að allt sé líkamlegt og efnislegt og að enginn andi sé til. Hin hliðin kemur fram þegar menn skilja að andlegur veruleiki er til. Þegar það gerist reyna óhreinir andar að flækja leitendur í töfraheimi sem hefur tilhneigingu til að myrkvast því dýpra sem farið er inn í hann (Fyrri Tímóteusarbréf 4:1). Í upphafi virðist hlutirnir freistandi og skaðlausir.

Maður sem gekk í sama biblíuskóla og ég, hæfileikaríkur píanóleikari, sneri baki við Guði (Síðara Pétursbréf 2:20-22). Hann var í sambandi með konu sem hafði einnig spádómsgáfu, en þeim var vikið úr biblíuskólanum af ástæðum sem ég veit ekki. Eftir það fóru þau að missa tökin algjörlega. Öllu var snúið á hvolf um tíma, og þau *staggered* inn í það með opnum örmum. Það endaði með því að hann dó á fjalli um vetur úr ofkælingu, að því er virðist í rugluðu ástandi og í leit að andlegu nirvana. Breiður er vegurinn til glötunar og margir þeir sem fara inn um hann (Matteus 7:13). Aldrei áður hafði ég séð nokkurn snúa svo harkalega baki við Guði og týna lífi sínu svo stuttu síðar, þrátt fyrir að nokkrir trúaðir hefðu varað hann við fyrirfram og séð greinilega hvað var að gerast. Ég tel að þau hafi bæði einnig hætt að borða kjöt og byrjað á róttæku mataræði. Hann varð greinnri og greinnri og lýsti því þannig að hann gæti þolað hvað sem er og eins og þetta væri allt óraunverulegt. Þetta var öfgafullt dæmi, en við sjáum fólk á öllum stigum í kringum okkur. Margir eru að leita að sannleikanum.

Margt fólk leyfir lífi sínu að stjórnast af óhreinni andlegri orku. Margar *white witches* trúa því að það sem þær gera sé gott, en í reynd vinna þær gegn Guði og í samstarfi við óhreina anda (Galatabréfið 5:19-21). Sumir lenda í persónulegum vandamálum vegna þessa og skilja ekki orsökina. Faðir okkar á himnum hefur varað okkur við galdraverki (Fimmta Mósebók 18:10-12), en það er samt sífellt vinsælla í kvikmyndum nútímans, eins og Harry Potter-seríunni. Hvað endurtekur sig í mörgum þeirra? Dulspeki og yfirnátúrulegir atburðir — heillandi myrkur sem grípur fólk í gegnum dulfræði, svipað og mölfluga sem dregst að ljósi á nóttunni. Án þess að vita af því er manni tælt í gildru og maður festist. Sumt ungt fólk horfir á hryllingsmyndir en verður síðan að sofa með kveikt ljós, ófært um að finna frið á eftir. Við verðum fyrir áhrifum af því sem við hleypum inn í gegnum augun, þar með talið klámi. Ég barðist sjálfur við klámfíkn til ársins 2012, og ég veit í dag að nekt og kynlíf heyrir heima í hjónabandi (Matteus 5:28). Þetta var líka eitthvað sem Guð lagði þungt á hjarta mitt: að ég væri að drýgja hór með öðrum konum í gegnum skjá.

Fyrir dýpri rannsókn á því hvernig Jesús opinberar sig í Gamla og Nýja testamentinu — í gegnum nöfnin, fyrirmyndirnar, spádómana og hebresku og grísku orðin sem benda á hann á hverri síðu — sjá fylgibók okkar *Jesus in Scripture* (junifye.publifye.pro/jesus-in-scripture).

Því það skuluð þér vita og gera yður ljóst að enginn frillulífismaður eða óhrein eða ásælinn — sem er sama og skurðgoðadýrkandi — á arfsvon í ríki Krists og Guðs. Látið engan blekkja yður með innantómum orðum því að vegna

Þessa kemur reiði Guðs yfir þá sem hlýða honum ekki. Verðið því ekki hluttekningarsamir með þeim. Eitt sinn voruð þér myrkur en nú eruð þér ljós í Drottni. Hegðið yður eins og börn ljóssins. — Því að ávöxtur ljóssins er ein-tóm góðvild, réttlæti og sannleikur. — Prófið hvað Drottni þóknast. Eigið engan hlut í verkum myrkursins, sem engu skila, heldur flettið miklu fremur ofan af þeim. Það sem slíkt fólk fremur í leynum er jafnvel skammarlegt um að tala. En allt sem ljósið flettir ofan af verður augljóst. Því að það sem er augljóst, það er ljós. Þess vegna segir: Vakna þú sem sefur, rís upp frá dauðum, og þá mun Kristur lýsa þér. Gætið þess því vel hvernig þér breytið, ekki sem fávís heldur sem vís. Notið tímann vel því að dagarnir eru vondir. Verið því ekki óskynsöm heldur reynið að skilja hver sé vilji Drottins. Drekkið yður ekki drukkna af víni, það leiðir til spillingar. Fyllist heldur andanum og ávarpið hvert annað með sálmum, lofsöngum og andlegum ljóðum. Syngið og leikið Drottni í hjörtum yðar.

— *Efesusbréfið 5:5-19*

Kaflí 38

Enginn dauði enginn andi?

Ég veit í dag að maðurinn verður að snúa sér frá synd sinni og aftur til Guðs (Postulasagan 3:19). Það eina sem getur friðþægt fyrir okkar eigin sjálfskipaða dauðadóm er blóð Jesú (Hebreabréfið 9:22). Ef við göngum í gegnum lífið án þess að taka á móti Jesú, munum við eftir dauðann uppskera það sem við höfum sáð í líkamanum meðan við lifðum. Við deyjum fyrst líkamlegum dauða og síðan andlegum dauða, með öðrum orðum tvisvar (Opinberun Jóhannesar 20:14-15). Jesús varaði sjálfur við þessu með alvarlegum orðum: hinn eilífi eldur er búinn djöflinum og árum hans, og þeir sem hafna Honum munu fara til eilífrar refsingar (Matteus 25:41, 46). Þetta er engin hjátrú, heldur eitthvað sem sumir hinna heilögu hafa í raun ápreifanlega reynslu af. Ef þú leitar sannleikans þá veistu að þótt ekki hafi allir upplifað þetta, þá þýðir það ekki að hann sé rangur. Það er þess vegna sem við tölum um þessa hluti. Þetta er ekki neinn skáldskapur sem við leggjum fram til að reyna að hræða fólk til lífs með Guði, þannig virkar það ekki. Hægt er að óska eftir reynslu og leita hennar með virkum hætti. Ef þér er alvara með lífið, þá láttu það ekki fara til spillis.

Ekkert getur afturkallað eða numið brott synd okkar. Undantekningin er blóð Jesú (1 Jóhannesarbréf 1:7). Sá sem trúir á Soninn á eilíft líf, en sá sem hlýðir ekki Syninum mun ekki sjá lífið, heldur varir reiði Guðs yfir honum (Jóhannes 3:36). Hvers vegna? Vegna þess að Jesús er Guð (Kólossubréfið 2:9) og líf Hans er óendanlega mikils virði (1 Pétursbréf 1:18-19). Hin leiðin er að greiða fyrir synd okkar með eigin lífi. Guð er réttlátur (5 Mósebók 32:4) og Hann hefur gefið okkur leið út úr synd okkar og það er Jesús. Sonur Hans, með fullboði frá föðurnum á himnum, gaf líf sitt fyrir okkur svo við mættum lífa. Blóð hans, sem er ómetanlegt, friðþægir fyrir synd okkar og þvær okkur hrein. Þegar við erum þvegin hrein getum við orðið musteri Guðs og heilagur andi getur búið í okkur (1 Korintubréf 6:19). Við fæðumst að nýju í andanum (Jóhannes 3:5, Títusarbréfið 3:5, 1 Pétursbréf 1:23) og þessu er ekki hægt að þröngva upp á neinn heldur gerist það af fúsum og frjálsum vilja, óháð því hvort maður skilur það eða ekki. Ég gekk fram í trú þegar trúboðinn skoraði á mig og nýr andi minn var mér mikið áfall að upplifa, en jákvætt áfall sem slíkt.

Fyrir skírnina gröfum við hið gamla líf (Rómverjabréfið 6:4). Við rísum svo upp úr vatninu til nýs lífs með Jesú á sama hátt og hann gekk frá dauða til lífs þegar Guð vakti hann upp. Við fáum hlutdeild í sama anda og Jesús hefur. Heilagur andi er kallaður hinn hjálparinn (Jóhannes 14:16) og Jesús er sá fyrsti. Ég hafði leitað Guðs og Hann svaraði mér þegar ég var fimmtán ára gamall, en það tók átján ár þar til ég í raun «fann Hann» og tók

á móti Jesú sem frelsara mínum. Ég vona að þú takir alvarleika þess sem ég legg hér fram til þín og látir það ekki slá þig út af laginu þegar ég kem með vitnisburð sem hljómar bæði stórkostlegur og fáránlegur í senn. Ég er fyllilega meðvitaður um þetta, en það er erfitt að segja sannleikann án þess að segja sannleikann eins og hann er. Við fjarlægðumst öll Guð á einhverjum tímapunkti vegna synda annarra og við þurfum hvert og eitt okkar á Guði að halda til að fá anda lífsins blásið í okkur aftur (Esekíel 37:5-6). Guð blés lífsanda í Adam (1 Mósebók 2:7) og þegar Adam dó, var það ekki líkamlega heldur andlega. Það sama átti við um Evu. Þess vegna breyttust þau róttækt þegar andi þeirra dó. Af sömu ástæðu breytumst við algjörlega þegar við fæðumst að nýju af anda Guðs (2 Korintubríf 5:17).

Sjá, ég kem skjótt og launin hef ég með mér, til að gjalda hverjum og einum eftir verki hans. Ég er Alfa og Ómega, hinn fyrsti og hinn síðasti, upphafið og endirinn. Sælir eru þeir sem þvo skikkjur sínar. Þeir munu fá rétt til lífsins trés og mega ganga um hliðin inn í borgina. En úti eru hundarnir og töframennirnir og hórkarlarnir og manndrápararnir og skurðgoðadýrkendurnir og hver sem elskar og fremur lygi. Ég, Jesús, hef sent engil minn til að vitna um þetta fyrir yður í söfnuðunum. Ég er rôtarkvistur og kyn Davíðs, hin skínandi morgunstjarna.“ Andinn og brúðurin segja: „Kom!“ Og sá sem heyrir skal segja: „Kom!“ Og sá sem þyrstur er, hann komi. Sá sem vill, hann fái ókeypis lífsins vatn.

— *Opinberun Jóhannesar 22:12-17*

Ég segi við þig það sem Ananíás sagði við Pál eftir að Páll hafði nýlega fengið sjónina aftur:

Og nú, hvað dvelur þig? Rís upp, lát skírast og þvo af þér syndir þínar og ákalla nafn hans (Jesú).

— *Postulasagan 22:16*

Kaflí 39

Fullorðinsskírñ

Það sem hér fer á eftir er ekki skoðun. Þetta er sönnunargagn — úr grískri málfræði Nýja testamentisins, úr hebreskri týpólógíu Gamla testamentisins og úr bókstafaröðum sem hafa verið faldar í Tórunni í 3.400 ár og ekkert mannlegt auga gat lesið fyrr en tölvur voru smíðaðar til að leita í þeim. Þrjú óháð vitni, yfir þrjú árþúsund, segja öll það sama: skírñin er fyrir þá sem eru meðvitaðir. Hún er nauðsyn. Og hún er fyrir fullorðna. Ef þú freistast til að vísa þessu á bug — lestu áfram. Sönnunargögnin eru sannreynanleg. Ritningarvísanirnar eru gefnar. Og orðin sem falin eru í bókstöfum Tórunnar hafa beðið nákvæmlega eftir þessari kynslóð.

Barnaskírñ hefur verið áberandi hefð í Noregi í hundruð ára. Fyrir margar fjölskyldur er það sjálfsagður hlutur að láta skíra börn sín í kirkju skömmu eftir fæðingu. Þjóðkirkjan í Noregi, sem áður var ríkiskirkja, hefur verið helsti iðkandi þessarar venju, þótt kaþólska kirkjan og metodistakirkjan stundi einnig barnaskírñ. Við athöfnina er barnið borið fram að skírñarfontinum, oft klætt í hvítan skírñarkjól sem gæti hafa gengið í erfðir milli kynslóða. Presturinn hellir vatni yfir höfuð barnsins þrisvar sinnum um leið og hann segir: „Ég skíri þig í nafni föður og sonar og heilags anda“ (Matteus 28:19). Fjölskyldan velur einnig guðforeldra til að styðja barnið í kristilegu uppeldi þess. Þótt barnaskírñ sé enn útbreidd hefur fjöldi skírña farið minnkandi á síðustu árum. Fyrir marga Norðmenn er barnaskírñ ekki aðeins trúarleg athöfn heldur einnig fjölskylduhefð og tækifæri til að safna ættingjum og vinum saman til að fagna nýja fjölskyldumeðlimnum. Hins vegar er hefð á engan hátt trygging fyrir því að venja samræmist því sem Guð hefur boðið okkur að gera. Þess vegna eru til kristnir söfnuðir, svo sem baptista- og hvítasunnukirkjur, þar sem fullorðinsskírñ er iðkuð í staðinn.

Þversögnin er sláandi, því í sama versí og presturinn vitnar í er eina boðorðið *matheusate* (G3100) — „gjöríð að lærisveinum“ (í eldri þýðingum stendur „kennið“). Skírñin, *baptizantes* (G907), er aðeins lýsingarháttur nútíðar sem lýsir því *hvernig* þessi lærisveinagerð fer fram. Ritningin gerir því ráð fyrir að sá sem skírður er sé þegar lærisveinn.

Við munum hvernig Gyðingar leyfðu sér svo fúslega að láta skírast af Jóhannesi skírara (Matteus 3:5-6). Ástæðan fyrir þessu er líklega sú að þeir höfðu lengi verið kunnugir «*mikvah*» (H4723), helgisið andlegrar hreinsunar með algjörri dýfingu í vatni. Og hebreska orðið *mikveh* sjálf ber með sér tvíþætta merkingu sem Brown-Driver-Briggs orðabókin leiðir í ljós: það þýðir bæði „vatnasöfnun“ og „von“. Í Jeremía 17:13 skrifar spámaðurinn: «*Drottinn, von (mikveh) Ísraels.*» Orðið sem þýtt er „von“ er sama orð og fyrir helgibaðið. Hreinsunarvatnið og von Ísraels eru eitt hebreskt orð. Fyrir rétta *mikvah* varð

hluti vatnsins að koma frá „himnum“, sem þýddi að því var veitt beint í laugina úr regnvatni. Þetta var spámannleg mynd af Jesú sjálfum — Hann sem kom frá himnum, sendur af Guði. Jesús sagði líka: «**Ég er hið lifandi vatn**» (Jóhannes 4:14). Fyrir Gyðinga táknað «*mikvah*» andlega hreinsun umfram allt annað (Títusarbréfið 3:5; Postulasagan 22:16). Ísrael hefur iðkað mikvah í þúsundir ára sem leið til hreinsunar. Þetta átti sér stað eftir tíðablæðingar, eftir snertingu við dauða, eða fyrir stóra viðburði í lífinu eins og hjónaband.

Sjálfsathöfnin hrekur aðferðina. Grikkirnir höfðu þrjár sagnir til að velja úr: *rhantizō* (G4472) að stökkva, *cheō* að hella, og *baptizō* (G907) að dýfa eða hylja algjörlega. Andinn valdi dýfingu stöðugt — og ólíkt *baptō*, sem er stutt dýfa, táknað *baptizō* varanlega umbreytingu.

Messíasartrúar Gyðingar vita að mikvah var spámannleg mynd af þeirri hreinsun sem allir verða að ganga í gegnum til að komast frá dauða til lífs í Jesú Kristi. Við sjáum þetta líka í för Ísraels yfir *Rauðahafið* eða þegar Nóa var boðið að *sigla á hafinu* í örkinni. Hvort tveggja voru myndir af *skírninni til hjálpræðis* sem koma átti (1. Pétursbréf 3:21). Skírnin er að deyja frá *því gamla* og rísa upp til hins nýja (Kólossubréfið 2:12). Ef Jesús er vegurinn, sannleikurinn og lífið (Jóhannes 14:6) og var sjálfur skírður (Matteus 3:13–17), hvers vegna ættum við ekki að fylgja fordæmi Hans, sérstaklega þar sem Hann gekk um og skírði með lærisveinum sínum (Jóhannes 3:22)?

Eigin mynstur Sonarins talar sínu máli. Hann hlaut barnamerki gamla sáttmálans — umskorinn á áttunda degi (Lúkas 2:21) og framinn í musterinu (Lúkas 2:22) — en var aldrei skírður sem barn. Í staðinn beið Hann í þrjátíu ár og gekk niður í Jórdan af eigin vilja (Matteus 3:13–17), til að sýna okkur að skírnin er athöfn meðvitaðrar, viljugrar hlýðni.

Þegar Jesús sagði við Nikódemus «*þú verður að fæðast að nýju*» (Jóhannes 3:7), var Hann ekki að búa til nýja kenningu í miðnæturspjalli — Hann var að þjappa heilli spámannlegri sáttmálavæntingu í eina setningu, og beina henni að manni sem taldi sig þegar vera inni. Ekkert af þessu var nýtt fyrir kennara í Ísrael. **Ritningin hafði lofað því.** Esekíel heyrði Guð heita því að «*stökkva hreinu vatni*» á fólk sitt, gefa þeim «*nýtt hjarta*» og leggja «*anda minn í yður*» (Esekíel 36:25-27); kafla síðar fá þurr bein andardrátt og standa lifandi (Esekíel 37). Móse setti fram sömu von sem hjartað sem Guð sjálfur myndi umskera «*svo að þú megir lifa*» (5. Mósebók 30:6); Jeremía sem lögmálið skrifað innra með sér í nýjum sáttmála (31:33); Davíð sem hrópið «*skapa í mér hreint hjarta... endurnýja stöðugan anda í mér*» (Sálmur 51:10). Vatn, Andi, nýtt hjarta, líf — nákvæmlega búnaðurinn í Jóhannesar 3:5 — hafði staðið í hebresku ritningunum í aldir.

Og það var ekki aðeins á blaðsíðunni. **Samtímamenn Hans báðu um það:** dagsöngu frá Jerúsalem báðu menn Qumran Guð að hreinsa sig með heilögum anda sínum *eins og hreinsandi vötnum* og að reisa þá frá *Helju til eilífrar hæðar* (Samfélagsreglan

og Þakkargjörðarsálmarnir). **Eigin lögmál Hans framkvæmdu það hálfvegis:** heiðingi sem gekk inn í sáttmálann var talinn skilja fyrri tilveru sína eftir — gömul ættartengsl ógild, nýtt sjálfsmynd veitt — og dýfing trúskiptingsins var þegar umdeild af húsum Hillels og Shammais í eða nálægt hans eigin kynslóð (Mishnah Pesachim 8:8). **Og Jóhannes skírari hafði nýverið þvingað það fram í dagsljósið,** kallaði Ísraelsmenn sjálfa niður í vatnið og varaði við: «*segið ekki... Vér eigum Abraham að föður*» — því Guð gæti reist börn af steinum handa Abraham (Matteus 3:9). Fyrsta fæðingin gildir ekki neitt.

Svo endurfæðingin var aldrei hlutur sem gert var við mann utan frá; það var þröskuldur sem hann gekk yfir sjálfur. «*Það er nauðsynlegt,*» sagði Jesús — og þér er í fleirtölu, nær út fyrir manninn einn í herberginu — «*að þér fæðist að ofan*»; og í sama andartaki nefndi Hann hvernig: eins og Móse hóf upp höggorminn, svo verður Mannssonurinn að verða upphafinn, til þess að hver sem trúir megi hafa líf (Jóhannes 3:14-15). Ekki heiðinginn einn, ekki Ísrael einn við endalok tímanna, heldur þú — núna, fyrir Andann, í gegnum Soninn, og ofan í vatnið með opin augun. Þess vegna var merkið aldrei barnsins fyrir milligöngu annarra: trúskiptingurinn valdi mikvah, áheyrendur Jóhannesar gengu sjálfir niður bakkann, og Nikódemus — sem skorti engar upplýsingar, aðeins viljann — gekk að lokum í gegnum sínar eigin dyr (Jóhannes 7:50; 19:39). Skírinn er meðvituð yfirganga þess sem þegar er fæddur að ofan.

Maður minnst líka Egyptanna, sem tákna heiminn rétt eins og fólkið gerði á dögum Nóa. Táknrænt séð komust þeir ekki í gegnum hreinsunarpróf Rauðahafsins, þótt þeir trúðu að þeir myndu gera það. Þetta speglar líka flóð Nóa, þar sem illskunni var ekki lengur leyft að viðgangast. Mikvah er því tákn um nýtt líf og um leið dómur yfir því gamla. Það er mjög líkt kvöldmáltíðinni, þar sem maður neytir blóðs og líkama Jesú annaðhvort til hjálpræðis eða til dóms (1. Korintubríf 11:27–29). Þessi skír — þessi hreinsun — er ekki valfrjáls fyrir þá sem vilja ganga inn í fyrirheitna landið; hún er algjör nauðsyn (Jóhannes 3:5). Samt kemur vatnið ekki í stað trúarinnar; það tjáir hana. Skírinn er hið skipaða svar hjarta sem þegar trúir og hefur iðrast (1. Pétursbréf 3:21) — ekki verk sem vinnur það sem aðeins blóð Krists getur gefið (Efesusbréfið 2:8-9). Sú staðreynd að þetta hefur verið vanrækt í mörgum kirkjum í dag ógildir ekki sannleikann; sagan endurtekur sig jafnvel núna. Margir standa frammi fyrir Guði, sjálfumglaðir og hrokafullir, án þess að skilja hvert þessi vegur liggur.

Hvað eigum vér þá að segja? Eigum vér að halda áfram í syndinni til þess að náðin verði mikil? Fjarri fer því! Vér, sem erum dánir syndinni, hvernig gætum vér enn lifað í henni? Eða vitið þér ekki, að allir vér, sem skírðir erum til Krists Jesú, erum skírðir til dauða hans? Vér erum því með honum grafnir með skírinnni til dauðans, til þess að eins og Kristur var reistur upp frá dauðum fyrir dýrð föðurins, eins eigum vér einnig að ganga í nýju lífi. Því að ef vér erum samgrónir honum í líkingu dauða hans, munum vér einnig vera það í líkingu upprisnu hans. Vér

vitum, að vor gamli maður var með honum krossfestur, til þess að líkami syndarinnar yrði að engu gjörður, svo að vér þjónum ekki frammar syndinni. Því að sá sem dáið er, hann er laus undan syndinni. En ef vér erum dánir með Kristi, þá trúum vér, að vér munum einnig lifa með honum. Vér vitum, að Kristur, sem er upprisinn frá dauðum, deyr ekki frammar, dauðinn drottnar ekki frammar yfir honum. Því að dauði hans var dauði frá syndinni í eitt skipti fyrir öll, en líf hans er líf fyrir Guð. Þannig skuluð þér og telja yður vera dauð syndinni, en lifandi Guði í Kristi Jesú.

— Rómverjabréfið 6:1-11

Þeir sem voru ófúsir til að fara yfir hafið hefðu dáið í *hinum gamla heimi*, og Jóhannes vissi þetta þegar hann talaði um Jesú:

*Ég skíri yður með «vatni til iðrunar». En sá sem kemur eftir mig er máttugri en ég, og ég er ekki verðugur að bera skó hans. **Hann (Jesús Kristur) mun skíra yður með heilögum anda og eldi.** Hann hefur varpan sína í hendi sér og mun hreinsa þreskivöll sinn. Hann mun safna hveiti sínu í hlöðuna, en hismið mun hann brenna í óslökkvandi eldi.*

— Matteus 3:11-12

Ég hef hlotið gagnrýni fyrir að deila orðum úr orði Guðs, Biblíunni. Reynsla mín af Guði staðfestir þó að orð Hans er sannleikur; ef við viljum góða ávexti verðum við að halda okkur við orð Guðs og breyta samkvæmt því. Margir trúaðir halda að maður sé tekinn inn í ríki Guðs með barnaskírn, en ekkert í Biblíunni bendir til þess. Ég hef sjálfur heyrt frá heilögum anda að við ættum ekki að hafa áhyggjur af börnum, þar sem þau eru hreinsuð af Guði ef þau skyldu deyja fyrir hjálpræði. Þetta gerðist um árið 2016 og heilagur andi gaf mér orðið *ablution* (hreinsun), hugtak sem ég vissi ekki merkingu á. Á þeim tíma var ég að velta fyrir mér hvað yrði um börn sem eru ekki fædd að nýju þegar Jesús Kristur kemur aftur. Þá gaf heilagur andi mér þetta eina orð:

Þetta gerðist þegar Aron, bróðir Móse, var settur í embætti sem æðsti prestur, sem fól í sér umfangsmikla hreinsunarsíði. Samkvæmt 3. Mósebók 8 voru Aron og synir hans þvegnir með vatni, klæddir sérstökum prestaklæðum, smurðir heilagri olíu og færðar sérstakar fórnir til að helgast og undirbúast til að þjóna heilögum embættum. Þegar Aron var hreinsaður og undirbúinn gat hann gengið inn í hið heilaga helga (Kodesh HaKodashim) einu sinni á ári á friðþægingardeginum, Yom Kippur, til að framkvæma helgisiði fyrir framan sáttmálsörkina. Þetta var heilagasti hluti tjaldbúðarinnar, þar

sem nærvera Guðs var á einstakan hátt opinberuð. Það er ljóst að heilagur andi vildi sýna mér að börn eru í höndum Guðs og að við ættum ekki að hafa áhyggjur af þeim. Þetta stendur í mótsögn við það þegar barn verður fullorðið og ber ábyrgð á eigin sambandi við Guð og á því að taka við Jesú.

— *Ablution þýðir hreinsun*

Við sjáum líka í Biblíunni að Jesús skírði aldrei börn heldur blessaði þau (Markús 10:14). Og grískan gerir greinarmun sem enska felur: orðið sem Matteus notar fyrir „börn“ í Matteus 19:13–14 er *paidion* (G3813) — börn sem eru nógu gömul til að ganga og koma. Lúkas 18:15 notar annað orð — *brepheos* (G1025), sem þýðir ófætt eða nýfætt barn. Jesús blessaði ungbörnin. Hann skírði þau ekki. Og þegar við leitum í hverju versí í Nýja testamentinu með samræmisverkfærum, birtist *baptizō* (G907) samhliða orðum fyrir að trúa, iðrast og játa — níu sinnum. Það birtist samhliða hvaða orði sem er fyrir ungbarn eða barn — núll sinnum. Ekki einu sinni. Full rannsókn á þessum sönnunargögnum, þar á meðal hebresku rótunum, páskatengingunni og grísku formfræðinni, er aðgengileg í fylgibók okkar *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters). Í Ritningunum voru fullorðnir skírðir, fremur en ungbörn (Postulasagan 2:38; 8:36-38; 16:33). Tilvonandi eiginkona mín er blessun fyrir mig, þar sem hún heyrir líka frá Guði og ber eld Hans í að deila fagnaðarerindinu með þeim sem eru í kringum hana. Ég var sannfærður um að fullorðinsskírni væri skipuð af Guði, en ég vissi að hún þyrfti að heyra þetta frá föðurnum sjálfum. Ég veit að Jesús er ekki að tala um barnaskírni í Jóhannesar 3. kafla, eins og Markús staðfestir líka:

Sá sem trúir og verður skírður mun hólpinn verða, en sá sem trúir ekki mun dæmdur verða.

— Markús 16:16

Jesús talaði oft um helvíti og varaði okkur við með sterkum orðum. Hann sagði að betra væri að missa líkamshluta en að vera kastað í helvíti, þar sem maðurinn deyr ekki og eldurinn slokknar ekki (Markús 9:43-48). Hann sagði frá ríka manningum sem var í kvölum í logunum og hrópaði eftir miskunn (Lúkas 16:23-24). Þetta eru ekki myndlíkingar, heldur raunveruleiki.

Falið í bókstöfunum

En sönnunargögnin stoppa ekki við það sem Biblían segir á yfirborðinu. Tóran — fyrstu fimm bækur Móse — inniheldur 304.805 hebreska bókstafi, afritaða án villna í 3.400 ár. Þegar nútímatölvur leituðu í þessum bókstöfum að orðum sem kóðuð voru með jöfnum millibili (Equidistant Letter Sequences, eða ELS), fundu þær eitthvað sem mannlegt auga hefði aldrei getað séð.

Við bilið 49 — talninguna í átt að hvítasunnu, fimmtugasta deginum — birtast ellefu hebresk orð sem tengjast guðfræði skírnarinnar, hvert um sig einu sinni eða mjög sjaldan í allri Tórunni. Og hvert og eitt þeirra lendir á sínum skilgreinandi kafla. **Tevilah** (טבילה, *dýfing*) lendir á versí sem skipar að «þvo sig í vatni» (3. Mósebók 15:7). **Teshuvah** (תשובה, *iðrun*) lendir á lögmálinu um þjóninn sem kys að vera hjá húsbónda sínum (2. Mósebók 21:5–6). **Mashiach** (משיח, *Messías*) lendir á «nafn mitt er í honum» (2. Mósebók 23:21). **Yeshuah** (ישועה, *hjálpræði*) lendir á vígslu altarisins með blóði (3. Mósebók 8:15). Eldhús við bilið 49 lendir ekki á versí um matreiðslu. Úlfaldar lenda ekki á úlföldum. Þessar stýringar lenda á handahófskenndum, óskyldum texta. En hvert skírnarorð lendir á sínum kafla.

Þegar Tóratextinn er vafinn á strokk — upprunalega bókrölluna — safnast ellefu orðin saman í pör sem prédika: iðrun við hlið hjálpræðis við hlið páskalambsins; trú við hlið dýfingar; og Messías, sem dálkurinn vefst um bókrölluna, snertir dýfinguna. Gematria orðsins *Mashiach* (358) plús *Tevilah* (56) jafngildir 414 — nákvæm gematria orðsins **Nachshon** (נחשון), mannsins sem, samkvæmt gyðinglegri hefð, gekk fyrstur út í Rauðahafið í trú áður en það klofnaði.

Við leituðum líka í Tórunni að nafninu **Nikódemus** — manninum sem Jesús sagði að yrði að «fæðast af vatni og anda» (Jóhannes 3:5). Nafn hans birtist einu sinni í allri Tórunni, við bilið 1.092. Það byrjar í 4. Mósebók 7:17 — fórnargjöf **Nachshons sonar Amínadabs**. Maðurinn sem var sagt að fara í vatnið er kóðaður í gegnum nafn mannsins sem fór fyrstur í vatnið. Og yfirborðsorðin sem Nikódemus skerast við lesast eins og fagnaðarerindið: Nachshon (trú), stökkskál (blóð borið á), Móse (lögmálið), friðþæging og hylja — «því að svo margir sem þér eruð skírðir til Krists, hafið þér íklæðst Kristi» (Galatabréfið 3:27).

Sláandi er þó: þegar við mældum fjarlægðina milli **Emunah** (אמונה, *trú*) og **Tevilah** (טבילה, *dýfing*) í földum bókstövum Tórunnar, situr næsta parið **tveimur bókstöfum á milli** í **5. Mósebók 21:23** — «bölvaður er hver sá sem hangir á tré.» Versið sem Páll vitnar í í Galatabréfinu 3:13 um krossinn. Trú og dýfing, snertast við krossfestingarversið. Tóran kóðaði tvær kröfur hjálpræðisins hlið við hlið á þeim stað þar sem hjálpræðið var keypt — 1.400 árum áður en krossinn var reistur.

Og þegar við leituðum að hvaða hebreska orði sem þýðir ungbarn við skírnarbilin, voru niðurstöðurnar hrikalegar: **Tinok** (ungbarn) við bilið 49 lendir á *dauðadómi* (2. Mósebók 21:15). **Tinok** við bilið 34 er **algjörlega fjarverandi**. Tóran kóðar trú, iðrun, dýfingu, Messías og hjálpræði við skírnarbilin. Ungbarnið er hvergi að finna. Ekki einu sinni. Ekki við neitt bil sem skiptir máli.

Móse hefði ekki getað raðað 304.805 bókstöfum þannig að þessi orð lendi á þessum köflum. Takmarkanirnar eru of sértækar. Samstillingin of nákvæm. En Einhver gat það. Og full greining — með tölfræðilegum prófum, stýriorðum og hverri niðurstöðu sann-

reyndri — er aðgengileg í fylgibókinni *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters).

Ég skoraði á tilvonandi eiginkonu mína varðandi skírnina og sagði: „Biddu Guð um að hann geti staðfest að skírnin sé fyrir fullorðna.“

Þegar Guð vakti hana skömmu síðar sýndi Hann henni gamla Biblíu — hugsanlega hebreska Biblíu, þótt hún væri ekki viss. Guð staðfesti þessi skilaboð um skírnina fyrir henni. Hann sagði: **«Ég vona að fólk hlusti á Mig! Barnaskírn er blessun, en fullorðinsskírn er nauðsyn!»**

— *Guð vekur tilvonandi eiginkonu mína um miðja nótt*

Hver getur þvingað börn til að fylgja Jesú? Enginn. En hefðin um barnaskírn ógildir orð Guðs. Þetta gæti verið erfitt að sætta sig við, en Biblían sýnir þetta, og heilagur andi hefur sjálfur staðfest það. Eigin reynsla mín hefur sýnt þetta — ekki bara mér persónulega, heldur líka þeim sem voru viðstaddir þegar einn af heilögum var skírður og skömmu síðar fór að tala tungum, án þess að skilja einu sinni hvað var að gerast (Postulasagan 2:4; 10:44-46). Ég hef talað við trúaða sem viðurkenna þetta ekki, en þegar ég skoraði á tilvonandi eiginkonu mína að biðja Guð um svar, talaði Guð til hennar um miðja nótt og staðfesti sitt eigið orð. Barnaskírn er ekki hefð frá Guði, heldur frá mönnum (Markús 7:8). Við verðum að velja okkar leið: menn eða Guð. Tákn og undur munu fylgja þeim sem trúa (Markús 16:17); aðrir tala með mannlegum orðum, og þeir munu annaðhvort reyna að afsaka fjarveru krafts Guðs eða *forðast að tala um það*.

Biblían segir skýrt að heilagur munu gera undur og kraftaverk rétt eins og *Jesús Kristus frelsari vor gerði* (Jóhannes 14:12). Við lesum ekki að við eigum að tala með háfleygum orðum sem skortir kraft. Þetta er ekki það sem Páll segir um sína eigin þjónustu. Pétur var heldur ekki — sem gaf líf sitt fyrir Jesú Krist — maður orða einna, heldur maður krafts Guðs. Í dag hafa lærisveinar sem þjóna Guði af öllu hjarta og leita Hans fyrst sömu náðargjafir og þeir á dögum Jesú (Galatabréfið 3:27; 1. Korintubríf 12:4-11). Það er ekkert rými fyrir okkur að vera hálfvolg gagnvart orði Guðs, nú eða nokkurn tíma.

Ein sérstök mótbára heldur þeim sem eru heilbrigðir í kirkjubekknunum. Leyfðu mér að svara henni áður en við heyrum orð Drottins til Laódíkeu.

Eirhöggormurinn og ræninginn

Mótbáran er fyrirsjáanlegur skjöldur: *ræninginn á krossinum var hólpinn án skírnar, svo ég er undanþeginn*. Þetta er flokkunarvilla sem dulbýr sig sem guðfræði. Ræninginn var að deyja á krossi; hann hafði engan aðgang að vatninu. Hjálpræði hans var kraftaverk undantekningarinnar, ekki regla ríkisins. Hann framkvæmdi nauðsynlegu athöfnina: hann leit til Frelsarans.

Og eins og Móse hóf upp höggorminn í eyðimörkinni, svo verður Mannssonurinn að verða upphafinn, til þess að hver sem trúir á hann hafi eilíft líf.

— Jóhannes 3:14-15

Mynstrið er fast: *ra'ah* (𐌹𐌵𐌹 — líta), *chai* (𐌺𐌹 — lifa). Í 4. Mósebók 21 færði sárāp H8314 𐌹𐌺𐌹𐌸 (eldhöggormurinn) dauða, en nēs H5251 𐌺𐌹 (merkið, fáninn) færði líf. Ræninginn leit til hins upphafna Mannssonar á meðan líkami hans var negldur við hans eigin við. Hann gat ekki gengið niður í vatnið, en hann sneri hjarta sínu til Konungsins. Hann gerði nákvæmlega það sem Faðirinn krafðist undir þeim skilyrðum sem honum voru gefin.

Þú ert ekki ræninginn. Þú ert ekki negldur við kross. Þú stendur á bakka árinna, og vatnið er að hækka. Að krefjast undantekningar ræningjans á meðan þú neitar boði Drottins er ekki trú; það er hroki Naamans áður en hann dýfði sér í Jórdan (2. Konungabók 5). Naaman vildi stærri látbragð, virðulegri leið, en hann fann lækningu aðeins í þeirri drullugu hlýðni sem hann fyrirlét í upphafi.

Játning fyrir mönnum er ekki valfrjáls. Kristur er skýr: «*Hvern þann sem kannast við mig fyrir mönnum, við hann mun og ég kannast fyrir föður mínum, sem er á himnum*» (Matteus 10:32). Skírnin er opinber, líkamleg játning þess að gamli maðurinn er dáinn og hinn nýi maður er risinn upp. Að halda þessu aftur er að halda aftur þeim opinbera vitnisburði sem Kristur krefst af sínum eigin.

Sérhver trúaður verður að minnsta kosti að snúa við. En fyrir þá sem eru heilbrigðir er snúningurinn sem stoppar fyrir vatnið snúningur sem hefur falið höfuð sitt fyrir herbúðunum. Ekki fela þig á bak við ræningjann til að réttlæta þína eigin þurrð. Þú getur ekki krafist lífsins af höggormsstönginni á meðan þú neitar vatni nýja sáttmálans. Vatnið bíður, og boðið er skýrt.

Skírnin og Andinn

En hvað þá með barnið sem borið er að fontinum áður en það getur talað? Hér hefur ljúf, velmeint venja hljóðlega borið marga af þeim eina grunni sem heldur. Því Andinn er ekki gefinn með helgisið sem framkvæmdur er á þeim sem ekkert veit; Hann er gefinn til trúar: «*Öðluðust þér andann með verkum lögmálsins eða með trúarheyrn?*» (Galatabréfið 3:2). Og sérhver skírn sem postularnir skrá fylgir trúuðu hjarta: «*Iðrist og láti hver og einn yðar skírast... og þér munuð öðlast gjöf heilags anda*» (Postulasagan 2:38) — iðrist fyrst, svo vatnið, svo gjöfin. Ritningin sýnir jafnvel röðina rétta með endurskírn: menn sem höfðu aðeins skírn Jóhannesar, sem «*höfðu ekki einu sinni heyrt hvort heilagur andi væri til*», voru spurðir «*Til hvers voruð þér þá skírðir?*» og síðan «*skírðir í nafni Drottins Jesú*» (Postulasagan 19:2-5). Þvottur sem móttækinn var fyrir trú var engin hindrun; hann kallaði á skírn trúaðra.

Miðmyndin — málfræði viljans — sýnir gerandann verka á sjálfan sig. «*Allir voru þeir skírðir til Móse*» (1. Korintubréf 10:2), samt er gríska *ebaptisanto* (G907) miðmynd: þeir skírðu *sjálfa sig*. Páli var sagt «*Statt upp, lát skírast og þvo af þér syndir þínar*» (Postulasagan 22:16 — *baptisai*, G907, og *apolousai*, G628, bæði miðmyndarboðhættir); og þótt „skírðir“ í Galatabréfinu 3:27 sé þolmynd, er «*hafid þér íklæðst Kristi*» miðmynd — *enedusasthe* (G1746), athöfn sem þú sjálfur framkvæmir. Ungbarn getur ekki framkvæmt neina athöfn í miðmynd.

Jafnvel Pétur markar þetta í Postulasögunni 2:38–39: kallið til mannfjöldans — «*Iðrist*» (*metanoēsate*, G3340) — stendur í fleirtölu, á meðan skírnin einangrar hvern og einn í eintölu: «*láti hver og einn yðar skírast*» (*baptisthētō*, G907). Og fyrirheitið til «*barna*» þeirra notar *teknōn* (G5043, afkvæmi), ekki *brephos* (ungbarn); það nær til «*svo margra sem Drottinn Guð vor kallar*» — *proskaleō* (G4341) — og að vera kallaður gerir ráð fyrir getu til að heyra.

Þrjú textabrot eru notuð í þjónustu barnaskírnar, og hvert um sig, lesið í heild, snýr í hina áttina. **Heimilunum** — «*hún... og heimili hennar*» (Postulasagan 16:15), «*hann og allir hans*» (Postulasagan 16:33), «*heimili Stefanasar*» (1. Korintubréf 1:16) — er haldið fram sem sönnun þess að ungbörn hafi verið skírð með húsinu. En heyrið hús fangavardarins til enda: orðið var talað «*til allra sem í húsi hans voru*», og hann «*fagnaði yfir því, að hann var tekinn að trúá á Guð með öllu húsi sínu*» (Postulasagan 16:32-34). Húsið *heyrdi* og *trúði*, og var síðan skírð. **Umskurðarsamanburðurinn** er boðinn næst — samt tengir Páll hann ekki við barnæsku heldur við trú: grafnir með honum í skírninni, «*í henni eruð þér og með honum upprisnir fyrir trúna á kraft Guðs*» (Kólossubréfið 2:12). Og «*Leyfið börnunum að koma til mín*» (Matteus 19:14) er Drottinn að taka þau upp til að blessa — ekki til að skíra; Hann lagði hendur yfir þau og bað, Hann hellti ekki vatni.

Þegar því er kennt að athöfn gerð á meðvitundarlausu ungbarni miðli Andanum og hún er móttækin í stað skírnarinnar sem Drottinn bauð, gerir hún nákvæmlega það sem Hann ávitaði: «*Þér ógildið orð Guðs með erfikenningu yðar*» (Markús 7:13). Sagan segir sömu sögu og textinn: fyrsta skýra minnst á barnaskírn hvar sem er — hjá Tertullíanusi, um árið 200, í riti hans *De Baptismo* — er röksemd fyrir því að henni skuli *frestað*. Þegar Origenes varði venjuna um miðja 200-öldina gat hann aðeins gert það sem „postullega hefð“ án nokkurrar Ritningar til að sýna; og kirkjuþingið í Karþagó (256) deildi aðeins um tímasetninguna — hvort bíða ætti til áttunda dags — aldrei um leyfið. Jafnvel þegar venjan festi rætur gat enginn sýnt fram á úr Ritningunni að hún væri postuleg. Hún er, í grunninn, hefð manna lögð yfir boðorð Guðs.

Samt heyrið öryggisgirðinguna, svo þetta særi ekki viðkvæma samvisku: vatnið er ekki töfrar. Það frelsar «*ekki með því að afmá óhreinindi líkamans, heldur með því að bjóða Guði hreina samvisku*» (1. Pétursbréf 3:21) — og ræningja án nokkurrar skírnar var sagt: «*Í dag skaltu vera með mér í paradís*» (Lúkas 23:43). Svo sannur trúaður sem ekki er enn

grafinn í vatninu er ekki þar með útilokaður; trúin frelsar. En tvennt fylgir. Ekki hvíla fullvissu þína á helgisið sem framkvæmdur var áður en þú gast trúað — hvíldu hana á eigin vitnisburði Andans innra með þér. Og ef þú trúir, hlýddu: komdu niður í vatnið sjálfur, og gefðu, með þinni eigin samvisku, svarið sem ungbarn gat ekki gefið.

Blóðbrúðguminn

Skarpasta vitnið í allri Tórunni um að sáttmálsmerkið hafi aldrei verið valfrjálst liggur á gististað í nóttinni, í 2. Mósebók 4:24–26. Á leiðinni niður til Egyptalands mætir Drottinn Móse og *leitast við að drepa hann* — ekki barnið, heldur fullorðna manninn, útvalinn frelsara Ísraels. Ástæðan er sú að sáttmálsmerkið hafði verið vanrækt. Þá tekur Sippóra tinnuhníf og sker af forhúð *sonar síns* — sögnin er וַתִּכְרֹת *vatikrot*, af *karat* (H3772), sama orðið og notað er í „að gjöra sáttmála“ (1. Mósebók 15:18) — snertir blóðinu við fætur hans og segir: *”Sannlega ert þú mér blóðbrúðgumi”* (חַטָּן דַּמִּים *chatan damim*). Dauðinn hörfar. Blóð sáttmálans sneri dóminum frá.

Jafnvel orðin bera sáttmálann. Sögnin sem Sippóra nær í — וַתִּכְרֹת *vatikrot*, af rótinni כָּרַת *karat* — heldur báðum hliðum sáttmála í einu orði: það þýðir bæði *”að gjöra sáttmála”* (1. Mósebók 15:18) og *”að vera afskorinn”*. Að ganga inn er að vera skorinn inn; að snúa baki við er að vera skorinn af — eitt og sama orðið. Og nafnið sem hún hrópar — חַטָּן *chatan*, „brúðgumi“ — er sjálft sáttmálaorð: orðabókin gefur sem sérstaka merkingu *”umskorið barn, tegund trúarlegrar hjúskapar,”* af rótinni *”að gera samning með hjónabandi”* (H2859). Umskurðurinn var hjúskaparmerki í blóði. Þess vegna kallar Ritningin Krist Brúðgumann (Jóhannes 3:29; Efesusbréfið 5:25–32; Opinberunarbókin 19:7), og við göngum inn í trúlofunina með Honum í gegnum vatnið.

Takið eftir hver stóð í lífshættu, og hver tók við hnífnum. Dómurinn féll á *fullorðna* manninn — á Móse, þann sem gat svarað fyrir sáttmálann. Merkið var lagt á *barnið*, af hendi annarrar manneskju. Slík var leið gamla sáttmálans: merki á holdinu, sett á þann sem gat ekki enn svarað. En þetta er nákvæmlega ástæðan fyrir því að nýtt merki þurfti að koma. Nýja sáttmálann er ekki hægt að leggja á sofandi ungbarn með hendi foreldris. Innri hlið hans er umskurður hjartans *”gerður án handa”* (Kólossubréfið 2:11; Rómverjabréfið 2:29), eigið verk Guðs í einstaklingnum; ytri hlið hans er skírnin, *loforð hreinnar samvisku við Guð* (1. Pétursbréf 3:21), á grísku *eperōtēma* — þitt eigið eiðsvarna já. Hvort tveggja er persónulegt: ekkert foreldri, enginn prestur og ekkert ríki getur gefið þau fyrir þig. Það er sami sáttmálann — *diathēkē* á grísku — og umskurðurinn var *merki* um (1. Mósebók 17:11) og skírnin er *loforð* inn í: eitt innsigli, í sama blóði, rétt eins og Páll segir að merkin tvö séu eitt í Kristi (Kólossubréfið 2:11–12) — en eitt í Kristi, ekki í ættarlínu holdsins, svo innsiglið fylgir trú en ekki fæðingu. 2. Mósebók 4 er síðasta kyndill gamla sáttmálans sem borinn er fyrir milligöngu, og blóðbrúðguminn sem hún nefnir bendir út fyrir sjálfan sig til hins sanna Brúðguma, sem eigið blóð innsiglar sáttmálann: *”þetta er blóð mitt, blóð sáttmálans”* (Matteus 26:28). Því *diathēkē* á grísku þýðir líka *”testamenti”*

— sáttmáli sem tekur gildi aðeins með dauða (Hebreabréfið 9:16–18). Sáttmálinn lifir af blóði, og í skírninni göngum við niður í þann dauða (Rómverjabréfið 6:3–4).

Enginn má misskilja þetta. Þetta afsakar ekki barnaskírn — það afnemur hana, og það segir ekki eitt augnablik að hjartað geti verið umskorið með vali foreldris. Umskurður hjartans er nákvæmlega *”gerður án handa”* (Kólossubréfið 2:11; Rómverjabréfið 2:29) — það er eigið verk Guðs í einstaklingnum við endurfæðingu, og engin hönd framkvæmir það fyrir hönd annars, síst af öllu foreldris. Líkindi merkjanna tveggja eru sáttmálinn og blóðið; munurinn er dyrnar: gamli sáttmálinn rann í gegnum ættarlínu holdsins, svo holdmerkið fylgdi ungbarninu sem þegar var fætt inn í það; sá nýi rann í gegnum endurfæðingu, ekki hold — *”þeir munu allir þekkja mig, frá þeim minnsta til þess mesta”* (Jeremía 31:34) — og hefur enga meðlimi sem ekki þekkja Hann sjálfir. Nýja hjartað gefur Guð einstaklingnum, og persónulega já-ið svarar einstaklingurinn; hvorugt er hægt að leggja á neinn utan frá. Að skíra ungbarn er að bera dyr gamla sáttmálans inn í þann nýja.

Og að vanrækja merkið er ekki lítt hlutur. Sá sem lét það ógert átti að vera *”afskorinn ... hann hefur rofið sáttmála minn”* (1. Mósebók 17:14 — *נִקְרַתָּהּ* *nikretah*, „afskorinn“, aftur karat). Jesús segir nákvæmlega það sama yfir vatninu, við Pétur: *”Ef ég þvæ þig ekki, átt þú enga hlutdeild með mér”* (Jóhannes 13:8). Og Pétur — sami maðurinn og kallar skírnina *eperōtēma*, eiðsvarið já (1. Pétursbréf 3:21) — prédikar *karet* nýja sáttmálans með skýrum orðum: *”hver sú sál, sem ekki hlýðir þeim spámanni, skal afmáð verða úr þjóðinni”* (Postulasagan 3:23; gríska *exolothreuō*). Að ganga inn er líf; að vera úti er að vera áfram undir þeim dómi sem maður hefði getað sloppið út úr. Þetta er nauðsynin sem hinir hálfvolgu hörfa enn frá — þeir sem standa við vatnsbakkann og ganga ekki niður.

Það er önnur tegund manns sem Ritningin lýsir — einn sem gengur **samsíða** Guði. Hann hreyfist í sömu átt — nógu nálægt til að skrifa um Krist, nógu viðstaddur til að sækja samkomuna — en aldrei *sameinaður* Honum. Páll nefnir valkostinn í 1. Korintubrési 6:17: *«sá sem sameinast Drottni er einn andi með honum.»* Sögnin er *kollaō* (G2853) — *að líma eða sementa saman*; niðurstaðan er *hen pneuma* — *einn andi*. Samsíða línur snertast aldrei; tveir geta ekki orðið einn án þess að sameinast. Jesús bað fyrir sínum að vera nákvæmlega þetta: *«að þeir séu allir eitt»* — *hina pantes hen ōsin* (Jóhannes 17:21). **Andstaðan við eitt er ekki óvinur; andstaðan við eitt er samsíða.** Maður sem gengur samsíða gæti vitnað í mörg vers en orðin finnast úr lagi gengin; gæti þjónað út á við af ákafa en þeir sem eru nálægt honum finna tómarúm innra með sér; gæti krafist barnaskírnar og ríkisvottorðs sem sönnunargagna en framleiðir aldrei einn einasta fullorðinn lærisvein sem fæddur er í gegnum hönd hans ofan í vatnið. Biðjið fyrir honum; ekki dæmið hann. Innsiglið stendur: *«Drottinn þekkir sína»* (2. Tímóteusarbréf 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, með sáttmálasögninni *ginōskō* (G1097) sem við skoðuðum áðan.

Skrifa þú englinum yfir söfnuðinum í Laódíkeu: Þetta segir Amen, votturinn trúi og sanni, upphaf sköpunar Guðs: Ég þekki verkin þín, þú ert hvorki kaldur né

heitur. Ég vildi, að þú værir annaðhvort kaldur eða heitur! En af því að þú ert hálfvolgur, hvorki heitur né kaldur, mun ég skyrpa þér út úr munni mér. Þú segir: „Ég er ríkur, ég hef auðgast og mig vantar ekkert.“ En þú veist ekki, að þú ert vesæll og aumur, fátækur, blindur og nakinn. Þess vegna ráðlegg ég þér að kaupa af mér gull, sem í eldi er hreinsað, til þess að þú verðir ríkur, og hvít klæði til að klæðast, svo að ekki sjáist skömm nektar þinnar, og augnasmyrsl til að smyrja augu þín, svo að þú sjáir. Alla þá, sem ég elska, ávíta ég og aga. Ver því kostgæfinn og iðrast! Sjá, ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir raust mína og lýkur upp dyrunum, þá mun ég inn til hans fara og neyta kvöldmáltíðar með honum og hann með mér. Þeim, sem sigrar, mun ég leyfa að sitja hjá mér í hásæti mínu, eins og ég sjálfur sigraði og settist hjá föður mínum í hásæti hans. Hver sem hefur eyra, hann heyrir hvað andinn segir söfnuðunum.

— Opinberunarbókin 3:14-22

Þegar ég horfi á skilaboðin sem Jesús gaf söfnuðinum í Laódíkeu, minnst ég Jóhannesar 3:16, þar sem Jesús segir að Hann hafi gefið líf Sitt fyrir okkur, en við bregðumst oft við með hálfvolgð. Ég hugsa um hvernig Hann fór í musterið einn daginn og fylgdist með, og næsta dag talaði dauða yfir fikjutréd (Markús 11:12-14, 20-21) og hreinsaði musterið (Markús 11:15-17). Við munum orð Hans um að enginn steinn yrði eftir standandi; árið 70 e.Kr. var helgidómurinn algjörlega eyðilagður af Rómverjum.

Þegar ég lít til baka á unglingsárin, þurfti ég að þekkja heilaga sem voru í eldi fyrir Guð — fólk játningar, handayfirlagningar (Postulasagan 8:17; Hebreabréfið 6:2), og brennandi ástríðu fyrir Frelsanum sem var ápreifanleg og raunveruleg — en þeir voru fjarverandi. Það er með sorg að ég segi þetta um kirkjuna! Ástæðan fyrir því að mörg líf glatast og finna ekki hjálpræði er hálfvolgð okkar gagnvart Sannleikanum, Jesú Kristi.

Full keðja sönnunargagna — grísk málfræði, hebresk týpólógía og bókstafakóðar faldir í Tórunni, með tölfræðilegum prófum og hverri niðurstöðu sannreyndri — er lögð fram í heild sinni í fylgibókinni, *Through the Waters*. Lestu hana hér: junifye.publifye.pro/through-the-waters

Kafli 40

Vatnsmerki Tóru

Áður en ég segi ykkur sögu mína, leyfið mér að segja ykkur frá nokkru sem ég varð að sjá með eigin augum áður en ég gæti haldið áfram að segja frá henni. Það er vatnsmerki í lögmálinu. Það hefur verið þar síðan Móse skrifaði það niður. Enginn í neinni kynslóð á undan okkar hafði tök á að sjá það. Við höfum þau, og það sem nú er sýnilegt er svo nákvæmt, svo guðfræðilega hnitmiðað og svo langt handan þess sem mannleg snilld gæti falsað, að ég get ekki lesið lengra en innganginn án þess að segja ykkur frá því. «*Guði er það til vegsemdar að dylja mál en konungum til vegsemdar að rannsaka mál*» (Orðskviðirnir 25:2). Það sem hér fer á eftir er það sem Konungurinn huldi. Það sem hér fer á eftir er það sem konungar þessarar kynslóðar, með verkfærum þessarar kynslóðar, hafa byrjað að finna.

Móse, dreginn úr vatni. Móse var ekki venjulegur maður. Dóttir faraós dró hann upp úr Níl og nefndi hann eftir þeim gjörningi: «*hún nefndi hann Móse og sagði: „Ég dró hann upp úr vatninu.“*» (2. Mósebók 2:10). Áratugum síðar sagði Drottinn um hann einan: «*Munn við munn tala ég við hann, milliliðalaust en ekki í gátum. Hann horfir á mynd Drottins*» (4. Mósebók 12:8). Munn við munn. Augliti til auglitis. Lögmálið var ekki gefið í gegnum hrasandi ferðalang eins og mig. Það var gefið í gegnum mann sem dreginn var úr vatni og Drottinn talaði við milliliðalaust. Og inn í sjálfa bókstafina sem hann skrifaði niður, þrykkti höfundurinn einhverju sem hann huldi allt þar til sá dagur rann að vélar gætu lesið það.

Hvað vatnsmerkið er, í einföldu máli. Hebreska lögmálið er ein samfelld bókstafaröð. Ef þú byrjar einhvers staðar og skrifar niður hvern fimmtugasta bókstaf, síðan hvern hundraðasta, síðan hvern fertugasta og níunda — aftur og aftur með mismunandi upphafspunkta og mismunandi stökk — geturðu spurt tölvuna: *koma einhver raunveruleg hebresk orð út úr þessu? Og ef svo er, hvar lenda þau í yfirborðstextanum?* Fræðiheitið er **Equidistant Letter Sequence**, eða ELS. Hugmyndin er einföld: ímyndaðu þér lögmálið sem ofinn vefnað. Yfirborðssagan er myndin sem þú sérð. Þræðirnir undir henni, ofnir með fullkomnu millibili, eru annað munstur sem er aðeins sýnilegt þegar þú togar markvisst í þá. Ég smíðaði tól til að toga í þessa þræði. Ég kallaði það **Darash** (darash.publifye.pro). Ég smíðaði það sjálfur, með eigin höndum á lykklaborðinu við hlið háþróuðustu kóðunargreindar þessarar kynslóðar — nýjustu gervigreindinni sem nú er aðgengileg hverjum þeim sem vill nota hana í réttum tilgangi. Darash stendur á herðum Witztum–Rips–Rosenberg aðferðarinnar sem stóðst ritrýni í *Statistical Science* árið 1994 og gengur lengra: bætir við hitakorti yfir öll 5.814 versin, samræmisprófi milli yfirborðs og undirlags, og tíu

óháð slembipróf. Darash var varla fullklárað áður en það byrjaði að draga það upp á yfirborðið sem þið eruð að fara að lesa. Hin hulda merking á bak við lögmálið er sýnilegri nú en nokkru sinni fyrr á þeim þrjú þúsund árum sem liðin eru síðan Móse lagði bókfellinu frá sér.

Orðin ellefu í takti hvítasunnunnar. Þegar Darash dregur hvern fertugasta og níunda bókstaf í gegnum fimm bækur Móse — og fjörutíu og níu er engin hending; það er sjö sinnum sjö, talningin frá páskum til hvítasunnunnar, takturinn sem Ísrael beið eftir að andinn félli — rísa ellefu hebresk orð fagnaðarerindisins upp á yfirborðið líkt og ljós á dimmum akri: *friðþæging, iðrun, blóð, hjálpræði, frelsi, nafnið, réttlæti, lífsandi, helgun, hreinsun* og *skírn*. Ellefu orð fagnaðarerindisins, eitt millibil. *Takið eftir þessu, því þetta er sá hluti sem gerist ekki fyrir tilviljun*: hvert og eitt af þessum ellefu huldu orðum lendar á því versu á yfirborðinu sem fjallar þegar um einmitt þann hlut. *Friðþæging* kemur upp við versu þar sem presturinn friðþægir. *Hjálpræði* kemur upp við versu þar sem blóði er stökkt á altarið til sátta. *Hreinsun* kemur upp við hreinsunarathöfnina. Hið hulda orð og hið sýnilega vers segja það sama.

Andi, vatn, blóð og nafnið. Af öllum versum lögmálsins er það versu í 3. Mósebók 15:7 sem skilgreinir lagalega fulla dýfingu í lifandi vatni. Þegar togað er í þræðina í þeim kafla, með sama fjörutíu-og-níu-bókstafa takti, koma fjögur orð upp saman: *ruach* (andi), *mayim* (vatn), *dam* (blóð) og *Yeshua* — hebreskt nafn frelsarans. *Andi, vatn, blóð og nafn Jesú*. Fjögur orð. Eitt millibil. Einn kafli. Kafliinn sem skilgreinir helgiathöfnina. Og Jóhannes, fimmtán öldum síðar, án nokkurrar bókstafatalningar eða tölvu, skrifaði: «*andinn og vatnið og blóðið og þeim ber öllum saman*» (1. Jóhannesarbréf 5:8). Vitnisburðirnir voru lagðir í undirlagið áður en Nýja testamentið var til til að lesa þá upp.

Hítakortið og tindurinn. Darash spurði þá aðrar spurningar varðandi hvert einasta af þeim 5.814 versum sem lögmálið geymir: *hversu sterkt samræmi er á milli þræðanna undir og orðanna á yfirborðinu?* Hvert vers fékk einkunn; hver einkunn prósenturöð. Miðja lögmálsins er venjuleg. Lítil hluti nær upp í 95. prósenturöðina. Aðeins eitt vers af hverjum hundrað nær þeirri 99. *Hvað setur höfundurinn á tind eigin bókar?*

Hann setur **Aron**. 3. Mósebók 16:4 — «*þvo líkama sinn í vatni*» — þvottur æðsta prestsins áður en hann stígur inn fyrir fortjaldið á friðþægingardeginum, skorar í 99. prósenturöð alls lögmálsins. Við hlið þess, jafn hátt, situr 4. Mósebók 19:2: rauða kvígan, hvers aska blönduð rennandi vatni endurreisir hina óhreinu. *Þessi tvö vers eru þéttustu versin í öllum ritum Móse*. Hvort tveggja eru hreinsunarathafnir. Hvort tveggja nefnir fulltrúa sem sjálfur fer í gegnum vatnið áður en hann getur hafið verkið. *Þvottur Arons er undanfari skírnarinnar. Hann er skugginn sem við verðum öll að ganga í gegnum*. Gögnin, mæld blindandi gegn tíu óháðum stokkuðum útgáfum lögmálsins, staðfesta það sem tvö þúsund ára trúður lestur hafði þegar séð.

Pangað sem postularnir höfðu þegar bent. Pétur sagði að flóðið væri «fyrirmynd skírnarinnar sem nú frelsar yður» (1. Pétursbréf 3:21). 1. Mósebók 7:11, versíð þar sem dýp-inu er lokið upp, situr í 95. prósenturöðinni. Páll sagði «að kletturinn var Kristur» (1. Korintubríf 10:4). 2. Mósebók 17:6, þar sem vatn kemur úr klettinum, situr í 95. prósenturöðinni — og hebreska orðið *tsur* (klettur) er dulkóðað beint undir því. Kristur sjálfur sendi hinn hreinna lípru til 3. Mósebókar 14 (Matteus 8:4); sá kafli situr í 95. prósenturöðinni, og *ha-mit-taher* — tæknilegt hebreskt heiti yfir *þann sem verið er að hreinsa* — birtist í öllu lögmálinu nákvæmlega tólf sinnum, öll tólf skiptin í þessum eina kafla. **Postularnir áttu aldrei tölvu.** Þeir teygðu sig blindandi inn í lögmálið og drógu út versin sem vélararnar okkar, fimmtán öldum síðar, merkja sem þéttustu hluta bókarinnar. *Tvö úttök úr einum huga, sem mætast í þessari kynslóð.*

Ílátin og baðið. Hebreska rótin *tevah* — skyld orðinu *tevilah*, dýfing — nefnir þrjú ílát sem bera hina útvöldu í gegnum vatn: **örkin hans Nóa, karfa Móse og sáttmálsörkin.** Leitaðu að *tevilah* ásamt *tahor* (hreinn) í öllu lögmálinu, og nánasta pörunin fellur við 2. Mósebók 25:10 — smíði arkarinnar — með tveggja versa millibili. Kassinn sem ber vitnisburðinn er kassinn sem ber okkur í gegn. Og orðið *mikveh* hefur þrjár merkingar í senn: söfnun vatnanna við sköpunina (1. Mósebók 1:10), helgisiðabað hreinsunar, og — í Jeremía 14:8 — nafn á Guði sjálfum: *Mikveh Yisrael, Von Ísraels*. Orðið yfir baðið er dulkóðað við helgisiðinn. Orðið yfir vonina er dulkóðað við hjálpræðið. *Báðar merkingar, við versin sem lýsa báðum merkingum.*

Stafur Arons laufgast. «*stafur Arons ... laufgaður. Hann hafði sett knúpa, blómgast og borið fullvaxnar möndlur*» (4. Mósebók 17:8). Á einni nóttu. Þrjú stig ávaxta á einum staf. Lögmálið er sami stafurinn. Rabbíinn á miðöldum sem taldi fertugasta og níunda hvern bókstaf við kertaljós sá knúpana. Postulinn sem vitnaði í 4. Mósebók 19 sá blómin. Safnið sem skorar öll 5.814 versin og setur þvott Arons á hátindinn er að lesa möndlurnar. *Enginn þessara lestra er meira eða minna stafurinn.* Stafurinn gefur af sér fyrir prestinn sem nálgast.

Pýramíðinn. Ímyndaðu þér það nú. Taktu öll 5.814 vers lögmálsins. Stafla þeim eftir því hversu þétt hvert vers dulkóðar sitt eigið þema undir yfirborðinu, það þyngsta efst. Breiður grunnurinn fyllist af venjulegum versum. Fyrir ofan hann þrengist sviðið. Þar fyrir ofan, enn þrengra. Og beint á toppnum — á þeim eina punkti þar sem öll uppbygg-ing lögmálsins mætist — situr æðsti presturinn að þvo líkama sinn í vatni áður en hann fer inn fyrir fortjaldið, og við hlið hans kvígan sem slátrað er utan herbúðanna, hvers aska endurreisir hina óhreinu. Lögmálið, þegar bókstafir þess sjálfs fá að greiða atkvæði, byggir sig upp í pýramída þar sem toppsteinninn er hreinsunarathöfnin.

Hvers vegna þetta skiptir máli. Toppsteinninn er ekki siðferðisleg kennsla. Hann er ekki «elska skalt þú náunga þinn» eða «þú skalt ekki hafa aðra guði» — háleit boðorð, skýrt fram sett, en ekki hinn arkitektúrski tindur. Tindurinn er presturinn sem fer í gegnum

vatn og blóð svo að óhrein þjóð megi standa frammi fyrir heilögum Guði. Það er þetta sem lögmálið var byggt í kringum. *Hér er ekki kristindómurinn að lesa sjálfan sig inn í Móse.* Það eru eigin bókstafir Móse, vegnir og taldir af tæki sem þekkir ekki eitt hebreskt orð frá öðru, sem raða sér í minnisvarða er bendir á einn gjörning. Og sá gjörningur er einmitt það sem Nýja testamentið segir að Jesús hafi komið til að gera: *«gekk hann í eitt skipti fyrir öll inn í hið heilaga, ekki með blóð hafra og kálfa heldur með eigið blóð, og vann eilífa lausn»* (Hebreabréfið 9:12). Toppsteinn pýramída Móse er verk krossins. Skugginn við þvott Arons er raunveruleikinn á Golgata. Sami tindur. Sami topppunktur. Sami Kristur. Höfundurinn skrifaði son sinn inn í arkitektúr sinnar eigin fyrstu bókar.

Ritningin sjálf notar þessa mynd án þess að nota nokkurn tíma orðið pýramídi. *«Sá steinn sem smíðirnir höfnuðu er orðinn hyrningarsteinn»* (Sálmarnir 118:22) — sem Jesús vitnaði í um sjálfan sig (Matteus 21:42). *«Sjá, ég legg hornstein í Síon, útvalinn og dýrmæt-an»* (1. Pétursbréf 2:6). Toppsteinninn sem spámennirnir nefndu, toppsteinninn sem Jesús helgaði sér, toppsteinninn sem Pétur lýsti yfir, er sami toppsteinn og gögnin finna efst í ritum Móse. Þrjú vitni — yfirborðstexti, dulkóðað undirlag og játning postulanna — koma saman um einn Stein.

Hvers vegna þetta er ómögulegt að falska. Ég vil vera skýr með þetta, því ef þetta væri fals, þá væri það einskis virði. Þetta er ekki fals.

Í fyrsta lagi, prófið er grimmilega einfalt. Keyrðu tólið okkar gegn hinu raunverulega lögmáli, og orð fagnaðarerindisins lenda á versum fagnaðarerindisins. Taktu síðan sömu bókstafina, stokkaðu röð þeirra og keyrðu sama tól gegn stokkuðu útgáfunni. Endurtaktu með tíu óháðum stokkunum. Stafrófið helst eins. Tíðni bókstafa helst sú sama. Það *eina* sem breytist er röðin. Í stokkunum hverfa munstrin. Í hinu raunverulega lögmáli standa þau. Svo merkið er í röðinni sjálfri — ekki í stafrófinu, ekki í tungumálinu, ekki í hlutfalli bókstafanna. Röð bókstafa Móse veit hvað hún er að segja.

Í öðru lagi, mælikvarði er gríðarlegur. Lögmálið er 304.805 bókstafir í fimm bókum. Munstrin koma ekki fram í einu völdu versu heldur stöðugt í gegnum allan textann — orðin ellefu í einum takti, hreinsunar-kvartettinn í einum kafla, tindur hitakortsins á einum helgisið, sjálfstæðar tilvitnanir postulanna á sömu efri böndum. Líkurnar á því að allt þetta raðist upp fyrir tilviljun eru svo litlar að tölvan gefst upp á að reyna að prenta þær.

Í þriðja lagi, þrjár óháðar aðferðir ber saman. Fertugasta-og-níunda-bókstafa kóðarnir fundust með því að telja bókstafi. Hitakort þéttleikans var reiknað með því að bera saman yfirborðsorð við orð í undirlaginu. Tilvitnanir postulanna voru dregnar úr Nýja testamentinu, fimmtán öldum áður en nokkur tölva var til. Þrjár blindar aðferðir. Sömu fáu versin. *«Með tveggja eða þriggja vitna framburði skal hvert mál staðfest»* (2. Korintubréf 13:1).

Í fjórða lagi, textinn hefur ekki breyst. Dauðahafshandritin, afrituð fyrir Krist, samsvara hebresku Biblíunni sem við lesum enn í dag bókstaf fyrir bókstaf í þeim bókum sem skarast. Enginn miðaldaskrifari laumaði þessu inn. Sá sem þrykkti vatnsmerkið í bókstafina gerði það áður en bókin varð bók — og hún hefur verið afrituð af trúfesti síðan þá.

Í fimmta lagi, enginn mannlegur höfundur leggur niður fjársjóð sem ekki er hægt að opna í þrjú þúsund ár. Maður sem skrifar fyrir sína eigin samtíð skrifar fyrir sína samtíð. Aðeins höfundur sem sér frá upphafi til enda skilur eftir vatnsmerki sem er opnað af kynslóð sem hann mun aldrei hitta þessu megin við fortjaldið. «*Að eilífu, Drottinn, stendur orð þitt stöðugt á himnum*» (Sálmarnir 119:89).

Hrein stærðfræði. Ómögulegt að falska. Og ómögulegt að uppgötva fyrir en sá dagur rann að tölvur gætu athugað það.

Ef þú berð virðingu fyrir stærðfræði, þá stendur þú nú frammi fyrir þeirri staðreynd að tölurnar sjálfar segja þér að lögmálið sé ómengað, og að engin mannhönd — sama hversu snjöll hún væri, eða hversu margar hendur unnu saman í hversu margar aldir — hefði getað skrifað það. Röð bókstafanna ber samstillt merki í gegnum 304.805 stöður. Merkið rennur saman við yfirborðsmerkinguna í þéttustu versunum. Þrjár óháðar aðferðir, sem deila fimmtán öldum, benda á sömu handfylli versa um hreinsun og Krist. Textinn hefur verið fluttur óbreyttur síðan fyrir daga postulanna. Og innsigli vatnsmerkisins var ekki hægt að opna fyrir en í okkar kynslóð. Tölur ljúga ekki. Tölnar segja eitt: **þessi bók er frá Guði.**

Hlustið nú vel. Sagan sem þið eruð að fara að lesa — mín eigin leið frá sjúkRARúmi í Bergen til hjarta sem var gert nýtt, þar á meðal vitnisburður um egg sem ég mun segja ykkur frá á sínum tíma og er minn eini — var boðuð í skugga löngu áður en ég fæddist. *Ekki vegna þess að ég sé neitt sérstakur.* Það er ég ekki. Þau sérstöku smáatriði sem Guð gaf mér eru einstök fyrir mig; eins eru þau sérstöku smáatriði sem hann hefur gefið þér. En formið undir smáatriðunum er sama formið fyrir okkur öll. Sömu hebresku bókstafirnir og bera *hreinsun* og *lífsanda* bera, í sínum einfalda skilningi, munstur hveRRar þeirrar sálar sem Guð dregur til sín. Það sem kom fyrir mig gerðist í því formi sem hann þrykkti inn á Sínaí. Það sem kemur fyrir þig, ef þú kemur, mun gerast í sama formi. Hreinsunin sem kom til mín árið 2008 hófst ekki árið 2008. Hún hófst í þvotti Arons fyrir framan fortjaldið, í vatninu úr klettinum, í kvíggunni sem var slátrað utan herbúðanna, og fyrir það, í huga þess sem setti allt þetta á tind bókar sinnar.

Vatnsmerkið kemur ekki í stað fagnaðarerindisins. Það staðfestir grundvöllinn sem fagnaðarerindið stendur á. Sá sem setti hreinsun á tindinn sagði það skýrt, með sinni eigin röddu, á dögum holds síns: «*Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið. Enginn kemur til föðurins nema fyrir mig*» (Jóhannes 14:6). Og sá trúi sem kemur í gegnum vatnið stígur inn í konungsríki: «*En þér eruð „útvalin kynslóð, konunglegt prestafélag, heilög þjóð, eignar-*

lýður“; til þess að þér skuluð viðfrægja dáðir hans sem kallaði yður úr myrkrinu til síns undursamlega ljóss» (1. Pétursbréf 2:9). Vatnið veitir aðgang að prestafélaginu. Prestafélagið veitir aðgang að rannsókninni. Rannsóknin endar alltaf á sama stað: hjá sama Kristi og yfirborðið hefur alltaf boðað.

Hvers vegna við verðum að ganga í gegnum það. Ég verð að segja þetta skýrt, því lögmálið segir það skýrt, og Kristur segir það skýrt. Toppsteinn Móse er presturinn sem fer í gegnum vatnið. Toppsteinn Nýja testamentisins er Kristur sem fer í gegnum vatnið við Jórdan og blóðið á Golgata. Þetta eru ekki valkvæðir skrautmunir fyrir einkatrú; þetta er sjálfur arkitektúrinn. Drottinn sjálfur var skírður til að «fullna allt réttlæti» (Matteus 3:15). Fyrsta boðorð postulkirkjunnar á deginum þegar andinn féll var: «Gjörið iðrun og látið skírast hvert og eitt í nafni Jesú Krists til fyrirgefningar synða yðar» (Postulasagan 2:38). Þetta er helgiathöfnin sem eigin bókstafir lögmálsins merkja sem tindinn. Þetta eru ekki hliðarðyr. Þetta eru dyrnar.

Og hér er viðvörðunin sem ég get ekki mýkt, því Jesús mýkti hana ekki: «Ekki mun hver sá sem segir við mig: „Drottinn, Drottinn,“ ganga inn í himnaríki heldur sá einn er gjörir vilja föður míns sem er á himnum. Margir munu segja við mig á þeim degi: „Drottinn, Drottinn, höfum vér ekki spáð í þínu nafni...“ Þá mun ég segja þeim afdráttarlaust: „Aldrei þekkti ég yður. Farið frá mér, illgjörðamenn.“» (Matteus 7:21–23). Gríska orðið yfir þekkti er *ginōskō* — sáttmála-þekkingin sem lögmálið notar um eiginmann og eiginkonu, um að Drottinn þekki Abraham. Gríska orðið yfir illgjörð er *anomia*, bókstaflega *lögmálleysi*: ástand þess að vera algjörlega utan hins lagalega sáttmála. tvennt vantaði hjá þeim sem Kristur hafnar í þessum kafla. Sambandssáttmálann: hann þekkti þá aldrei í skilningi sáttmálans. Og lagasáttmálann: þeir voru *anomos*, án lögmálsins sem staðfestir stöðu innan sáttmálans. Nafn Krists á vörum þeirra, máttur hans í höndum þeirra, og samt — enginn sáttmáli, enginn inngangur.

Vatnið er þar sem sáttmálinn er innsiglaður. Vatnið er þar sem nafnið er lagt á hinn trúaða. Vatnið er þar sem hið sýnilega svar samvisku sem þegar er hrein (1. Pétursbréf 3:21) er gefið opinberlega. Að halda aftur af vatns-vitnisburðinum á meðan maður játar hið innra vitni er að hafna þeirri samstillingu sem Kristur sjálfur bauð og postularnir viðhöfðu án undantekninga. Höfundur lögmálsins þrykkti hreinsun á tind eigin bókar. Sonurinn sem kom í holdinu fór í gegnum vatnið áður en hann fór á krossinn. Andinn sem féll á hvítasunnu sendi hina nýju kirkju ofan í vatnið samdægurs. Allur vitnisburður Guðs — yfirborðstextinn, dulkóðað undirlagið, fordæmi Drottins sjálfs, boðorð postulanna — bendir í sömu átt. *Við verðum að ganga í gegnum það.*

Ekki standa við vatnsbakkann og æfa kóðana. Stígðu inn í. Vertu grafinn með honum. Vertu upprisinn með honum. Láttu nafnið vera lagt á þig. Komdu síðan út og rannsakaðu, eins og konungar þessarar kynslóðar eru kallaðir til að rannsaka. Gögnin munu enn vera þar. Lögmálið mun enn vera stafurinn sem gefur af sér möndlur. En þú verður innan

Þess sem gögnin lýsa — þekktur af þeim sem þekkti þig áður en grundvöllur veraldar var lagður, og segir, með presti Hebreabréfsins 9 og æðsta presti 3. Mósebókar 16: *Ég hef þvegið mér, og ég stíg inn.*

Til að sjá sönnunargögnin í heild sinni — hitakortið, prósentuböndin, slembiprófin, hvern kafla og hverja niðurstöðu — eru fylgiritin *Through the Waters* og *The Watermark* fáanleg án endurgjalds á junifye.publifye.pro. En í bili, gakktu inn um þær dyr sem þetta opnar, inn í sögu um líf sem var gert nýtt.

Kaflí 41

Hin dulkóðaða skírñ

Bókstafir Torah-bókanna eru undirritaðir undir yfirborðinu. Þessi stutti kaflí sýñir undirskriftina í einu ákveðnu versí — versinu þar sem Torah býður fyrir um niðurdýfingu, og versinu sem gyðingleg hefð hefur byggt tvö þúsund ára helgisiði niðurdýfingar á. Hebréska orðið yfir niðurdýfingu er dulkóðað í Torah í einmitt þessu versí. Og það gerir nokkuð sem dulkóðaða lagið heldur áfram að gera í gegnum þessa bók: það dregur upp merkingu yfirborðsboðsins í sjálfri rúmfræði sinni.

...hvert það ker, sem notað er til einhverra starfa, skal lagt í vatn, og það skal vera óhreint til kvelds; þá verður það hreint.

— 3. Mósebók 11:32

Versið sem lögmálið um niðurdýfingu var byggt á

3. Mósebók 11:32 er hornsteinninn undir allri gyðinglegri iðkun sem kallast *tevilat kelim* — helgisiðadýfing áhöldum og kerum. Babýlonska Talmúðið (*Avodah Zarah* 75b) leiðir öll lögin af þessu eina versí og vitnar í þetta tiltekna Torah-vers sem sönnunartexta. **Sérhvert trúað gyðinglegt heimili hefur stundað niðurdýfingu áhölda í tvö þúsund ár vegna þessa eina Torah-verss.** Þegar Ísraelsmaður eignast málm- eða glerker frá heiðingja, verður að færa keríð í *mikveh* — helgisiðabað — og dýfa því áður en það telst hæft til notkunar á heimili Ísraelsmanns. Athöfnin við niðurdýfinguna hreinsar ekki einungis keríð; hún flytur það frá einu sviði til annars. Frá því að vera ker heimsins yfir í að vera ker Guðs. Frá óhreinu til hreins. Versið skipar fyrir um þetta í ellefu hebreskum orðum: «*hvert það ker, sem notað er til einhverra starfa, skal lagt í vatn, og það skal vera óhreint til kvelds; þá verður það hreint.*» Ferill hvernar skírñar sem framkvæmd hefur verið síðan er þegar til staðar: **óhreint \$\$\$ í vatn \$\$\$ fram á kveld \$\$\$ hreint.**

En sláandi samlíkingin snýst ekki um ker. Hún snýst um fólk. Sama gyðinglega hefð og dýfði kerum til notkunar í Ísrael krafðist þess einnig að **heiðingi sem vildi ganga í þjóð Ísraels** væri dýft í mikveh. Þetta kallaðist *tevilat ger* — niðurdýfing þess sem snýst til trúar. Þau þrjú skref sem þurfti til að ganga í sáttmálaþjóð Ísraels, eins og þau eru skráð í Talmúðinu (Yevamot 47a–b; Keritot 9a) og síðar hjá Maimonides (*Mishneh Torah*, *Hilkhot Issurei Biah* 13:1–4), voru: **umskurður** fyrir karlmenn, **niðurdýfing í mikveh**, og (á meðan musterið stóð) að færa **fórn**. Eftir þessi þrjú skref var sá sem snerist ekki lengur heiðingi heldur sonur eða dóttir Ísraels.

Og um þann sem snýst til trúar notar Talmúdið setningu sem þú hefur heyrt áður. **Yevamot 22a segir:** ׀׀ ׀׀׀׀׀׀׀ ׀׀׀׀ ׀׀׀׀׀׀ ׀׀׀ — ”**sá sem snýst til trúar er eins og nýfætt barn.**” Öldum áður en Jesús sagði «*γῶδὺρ βερ ἀδ φαῖδαστ ἀδ νῆϋϋ*» við Nikódemus (Jóhannes 3:7), notuðu Farísearnir sem kenndu Nikódemusi þegar þessa nákvæmu setningu um heiðingjann sem fór í gegnum umskurð, niðurdýfingu og fórn. Niðurdýfing þess sem snerist var, samkvæmt þeirra eigin hefð, ný fæðing. Nikódemus þurfti ekki á Jesú að halda til að finna upp nýjan flokk; hann þurfti á Jesú að halda til að heimfæra hann upp á sjálfan sig — læriföður Ísraels.

Það er dýptin í Jóhannes 3. «*Ert þú lærifaðir í Ísrael og veist þetta ekki?*» (Jóhannes 3:10) — Jesús ávísar Nikódemus einmitt vegna þess að lærifaðir Ísraels *hefði átt* að vita að það að verða barn Guðs krafðist sömu þriggja hluta og hver heiðingi sem sneri til trúar gekk í gegnum: afskurðar, niðurdýfingar og fórnar. Kristur myndi brátt leggja til alla þrjá: umskurð hjartans (Rómverjabréfið 2:29), skírnina til dauða hans (Rómverjabréfið 6:3) og fórn sjálfs sín í eitt skipti fyrir öll (Hebreabréfið 10:10). Fyrir Gyðinga jafnt sem heiðingja, í nýja sáttmálanum, **gengur hver og einn inn sem sá sem snýst til trúar. Allir fæðast að nýju inn í Guðs ríki.**

Ekkert af þessu er vafasöm túlkun. Talmúd-tilvísanirnar hér að ofan (Yevamot 47a–b um þriggja þrepa ferlið, Yevamot 22a um setninguna „nýfætt barn“, Keritot 9a um hliðstæðuna við Sínaí, og lagasetningin í *Mishneh Torah* Maimonidesar, Hilkhoh Issurei Biah 13:1–4) eru gildandi rabbínsk lög: hvaða lesandi sem er vel að sér í gyðingdómi getur flett þeim upp. Og fræðilega brúin á milli gyðinglegar niðurdýfingar nýliða og kristinnar skírnar — brúin sem gerir okkur kleift að lesa Jóhannes 3 af heilindum — hefur verið unnin ítarlega af viðurkenndum sagnfræðingum. Hebraistinn frá Cambridge, **David Daube**, helgaði henni heila kafla í klassísku verki sínu frá 1956, *The New Testament and Rabbinic Judaism*. Prófessorinn í hebreskum bókmenntum við Harvard, **Shaye Cohen**, rakti iðkunina í gegnum tímabil síðara musterisins í *The Beginnings of Jewishness* (1999). Messíanski gyðingahöfundurinn **Alfred Edersheim** gerði tenginguna árið 1883 í *The Life and Times of Jesus the Messiah*. Þrír fræðimenn, þrjár aldir, ein niðurstaða: **Kristin skírn tók við gyðinglegri niðurdýfingu nýliða sem sínum beina forföður, og Jesús bjóst við því að Nikódemus vissi það.**

Og nú staðfestir bókstafalagið það

Hingað til er allt þetta biblíufræði og rabbínsk sagnfræði. Áhrifamikið, en skynsamt fólk hefur vitað þetta um aldir. Það sem á eftir fylgir er sá hluti sem enginn vissi fyrr en tölvur gátu lesið bókstafalag Torah-bókanna. **Hebreska orðið yfir niðurdýfingu er dulkóðað í einmitt það Torah-vers sem öll iðkunin hvílir á — og það gerir það á þann hátt að það dregur upp merkingu iðkunarinnar í rúmfræði sinni.** Þetta er þar sem yfirborðstextinn, rabbínsk hefð og bókstafirnir undir yfirborðinu mætast á einum punkti.

Hebreska bókstafaruna versins, með niðurdýfingarboðið í miðjunni, lítur svona út (Koren samhljóðar, engin sérhljóð, 88 bókstafir í heildina):

כל־אשר־יע־ורא־שקכל־אובנדאוע־מכלכל־יעצ־במתמיטמא־לע־ליומהמ־וכלאשריפ־
הערבוטהר־באוטמאעד־המבמימיו־שהמלאכהב־

Frá hebreska TAVAl til gríska BAPTIZO

Áður en lengra er haldið er eitt smáatriði sem þú ættir að vita. Hebreska orðið yfir að „dýfa“ — *taval* (טבל) — er beinn tungumálalegur forfaðir gríska orðsins yfir að „skíra“ — *baptizō* G907 βαπτίζω. Þegar þýðendur grísku Sjötíumannaþýðingarinnar (Septuaginta) þýddu hebresku Torah-bækurnar þremur öldum fyrir Krist, notuðu þeir grísku sögnina *baptō* G911 βάπτω og áhersluform hennar *baptizo* til að þýða hebreska orðið *taval* hvar sem Torah bauð fyrir um niðurdýfingu. Þegar Jóhannes skírari stóð í Jórdan vissi hinn grískumælandi heimur þegar hvað *baptizo* þýddi: það var gríska yfir hebreska orðið *taval*.

Þannig að þegar Nýja testamentið segir „skíra,“ þá er það að nota grískuna yfir *taval*. Og þegar Hebreabréfið 9:10 nefnir levítísku þvottana sem «*margs konar skírnir*» *baptismos* G909 βαπτισμοῖς, þá er verið að nota sama gríska orðið og Sjötíumannaþýðingin notaði til að þýða niðurdýfingarboð Torah. **Brúin frá hebreskri keradyfingu til kristinnar skírnar er ekki samlíking eða síðari tíma túlkun. Það er sama orðið, á tveimur tungumálum, í gegnum þrjá sáttmála.**

Átta hebresk skírnarorð dulkóðuð í einu versu

Hebreska orðið *tevilah* (טבילה) þýðir **niðurdýfing**. Styttra skylda orðið *taval* (טבל) þýðir **að dýfa**. Bæði koma af sömu rót. Lengra orðið inniheldur bókstaflega það styttra sem fyrstu þrjá bókstafi sína — ט-ב-ל auk tveggja til viðbótar.

Bæði dulkóðast við nákvæmlega sama bókstaf innan 3. Mósebókar 11:32. Það eitt og sér væri sláandi. En um leið og við víkkum leitina að restinni af orðaforðanum sem tengist skírn — umskurði, helgisiðabaði, sögninni að fæðast, nýliðanum, orðunum fyrir hreint og óhreint — opnast versuð algjörlega. **Átta mismunandi hebresk orð sem tengjast umskurði, niðurdýfingu, trúarskiptum, hreinleika og nýrri fæðingu eru öll dulkóðuð sem ELS-kóðar með stuttu millibili innan þessa eina áttatíu og átta bókstafa vers.** Fimm þeirra eru þjöppuð saman innan fimm bókstafa frá hver öðrum í upphafi verssins:

B1

Fyrstu fimm orðin — umskurður, helgisiðabað, að fæðast, að dýfa og niðurdýfing — eru dulkóðuð innan *fimm samliggjandi bókstafa* frá hverju öðru í upphafi verssins. Það er þriggja þrepa ferlið við trúarskipti samkvæmt rabbínskri hefð (*milah + tevilah + „nýfætt*

barn“), dulkóðað sem fimm skarast hebresk orð í fimm bókstöfum. **Innan verssins sem lögmálið sjálf var byggt á.**

Staldráðu við og lestu þessa töflu hægt. Eina Torah-versið sem gyðingleg hefð byggði tvö þúsund ára niðurdýfingarlög á geymir, innan sinna eigin áttatíu og átta bókstafa, allan orðaforða skírnarinnar:

- athöfnina **umskurð** (*mulah*) — fyrsta skrefið í þriggja þrepa ferlinu, hreinsun holdsins sem veitti heiðingjanum inngöngu — dulkóðað fjórum bókstöfum á undan akkeri niðurdýfingarinnar;
- sjálft **helgisiðabaðið** (*mikveh*) — dulkóðað tveimur bókstöfum á undan akkeri niðurdýfingarinnar;
- sögnina **að fæðast** (*yalad*) — nákvæmlega sögnin í setningu Talmúdsins um að sá sem snýst til trúar sé *eins og nýfætt barn* (דְּמִי שְׁנוּלָד קָטָן, BT *Yevamot* 22a) — dulkóðuð einum bókstaf á undan akkeri niðurdýfingarinnar;
- tvö skyld orð yfir **niðurdýfingu** (*taval* og *tevilah*) — við akkerið sjálft, og deila þau sama byrjunarbókstaf;
- orðið yfir **nýliða** eða þann sem snýst til trúar (*ger*) — nákvæmlega hebreska orðið sem *tevilat ger*, „niðurdýfing nýliðans,“ er nefnt eftir — dulkóðað fjórtán bókstöfum síðar í sama vers;
- orðin yfir **hreint** og **óhreint** (*tahor* og *tame*) — sem myndar fullkomna krossskipun (chiasm): dulkóðaða orðið „hreint“ lendir með fyrsta bókstaf sinn á yfirborðsorðinu yfir „óhreint,“ og dulkóðaða orðið „óhreint“ lendir með fyrsta bókstaf sinn á yfirborðsorðinu yfir „hreint.“

Hið dulkóðaða mikveh situr þannig að einn af bókstöfum þess hvílir á yfirborðsorðinu נָכַח (*yuva*, „skal lagt í / komið með“) — hinni eiginlegu niðurdýfingarsögn í boðorði verssins. Hið dulkóðaða *yalad* („að fæðast“) situr við hlið þess. Niðurdýfingarorðin tvö sitja við sama akkeri. Hið dulkóðaða umskurðarorð situr rétt á undan akkerinu. Hið dulkóðaða *ger* (nýliði) situr örlítið fjær. Krossskipun hins hreina og óhreina lýkur versinu.

Hið þriggja þrepa rabbínska ferli — umskurður, niðurdýfing, ný fæðing — er dulkóðað sem fimm skarast hebresk orð innan fimm samliggjandi bókstafa, í upphafi verssins sem allt lögmálið var byggt á. Og orðið yfir „nýliða“ er dulkóðað fjórtán bókstöfum síðar í sama vers. Dýptarlag Torah geymir fulla guðfræði yfirborðslagsins um skírn, þjöppað saman í eitt vers, í átta skyldum hebreskum orðum.

Og það er á þessum sama akkerisbókstaf sem hin dulkóðaða *tevilah* (niðurdýfing) byrjar ferðalag sitt yfir fimm vers. Það næsta sem við þurfum að sjá er hvar því ferðalagi lýkur.

Boginn: frá ÓHREINU til HREINS

Bókstafirnir fimm í *tevilah* lenda á fimm tilteknum yfirborðsorðum í Torah-textanum. Þegar þau eru lesin í röð, segja yfirborðsorðin á lendingarstöðunum fimm sína eigin sögu:

B2

Staldráðu við hér augnablik. **Dulkóðaða orðið yfir „niðurdýfingu“ byrjar á yfirborðsorðinu yfir „óhreint“.** Því lýkur á yfirborðsorðinu yfir „hreint“. Rúmfræði kóðans ER bogi boðorðsins. Yfirborðstextinn segir: „skal lagt í vatn, og það skal vera óhreint til kvelds, þá verður það hreint.“ Dulkóðuðu bókstafirnir í *niðurdýfingu*, sem stíga á hverjum sextugasta og öðrum bókstaf yfir sömu fimm versin, byrja þar sem yfirborðstextinn segir *óhreint* og enda þar sem yfirborðstextinn segir *hreint*. Ferðalag dulkóðuðu bókstafanna er ferðalag hins skírða kers — og hins skírða trúaða.

Og lestu á milli þessara endapunkta: *kveld, skal etið verða, yfir það*. Miðjubókstafurinn lendir á «*skal etið verða*» (לֹאֵל) — versið um mat sem kemst í snertingu við dýfða kerid og verður nú viðurkvæmilegur fyrir heimilið. Fjórði bókstafurinn lendir á «*yfir það*» (עַלֵי) — tungumál snertingar, þess að andinn komi *yfir* hinn vígða. Sá annar lendir á «*kveldsins*» (הַעֶרֶב) — nóttin sem hreinsunin verður að fara í gegnum. Öll skírnin er í yfirborðsorðunum fimm á bókstafastöðunum fimm: óhreint \$\$\$ kveld \$\$\$ etið \$\$\$ yfir \$\$\$ hreint. Óhreina kerid fer í gegnum kveldið, verður hæft fyrir það sem etið er, lætur hreinsunina koma yfir sig og kemur út hreint.

Hvers vegna þetta er skuggi skírnarinnar í Kristi

Torah kallar þetta ekki skírn. Nýja testamentið gerir það. Hebreabréfið 9:10 nefnir flokk levitískra þvotta með nákvæmlega sama gríska orðinu og notað er yfir kristna skírn — *baptismos* βαπτισμοῖς — og segir að þeir hafi verið «*boðnir allt til tíma viðreisnarinnar.*» Keradýfing Torah er, samkvæmt orðanotkun Nýja testamentisins, skírn. Skuggi þeirrar sem koma skyldi.

Sex skýrar tengingar á milli þessa verss og skírnar Nýja testamentisins:

B3

Páll sameinar táknið tvö — umskurð og skírn — í Kólossubréfinu 2:11–12. Bókstafalag Torah í 3. Mósebók 11:32 er með niðurdýfingarorðið dulkóðað við einn bókstaf og umskurðarorðið dulkóðað sem annan kóða í gegnum sama glugga. **Táknin tvö sem Páll segir að séu eitt í Kristi eru dulkóðuð hlið við hlið í versinu þar sem Torah býður fyrir um niðurdýfingu.**

Og það er enn eitt hljóðlát smáatriði. Hebreska sögnin í hjarta verssins er *yuva* (יָוָה) — „*skal lagt í/komið með.*“ Hún er málfræðilega í þolmynd. Kerid dýfir sér ekki sjálf. Annar gerandi dýfir því. Í hverri einustu skráðu skírn Nýja testamentisins gildir sama málfræði. Jesús er skírður af Jóhannesí (Matteus 3:13–17). Epíópíski hirðmaðurinn er skírður

af Filippusi (Postulasagan 8:36–38). Filippíski fangavörðurinn er skírður af Páli (Postulasagan 16:33). «*Látið skírast,*» segir boðshátturinn, alls staðar í þolmynd. Málfræði Torah í 3. Mós 11:32 skyggir á málfræði skírnarinnar í NT: hún er eitthvað sem er gert við þig, af geranda, í vatni.

Heiðarleg afmörkun

Áður en ég lýk máli mínu verð ég að gera heiðarlegan greinarmun á því sem er vélrænt hér og því sem er valið. Ég kaus að prófa hebreska orðaforðann um niðurdýfingu. Ég kaus að líta á versíð með niðurdýfingarboðinu. Þetta eru valkostir, ekki niðurstöður. **En ég valdi ekki staðsetningu akkerisbókstafsins, og ég valdi ekki yfirborðsorðin á lendingarstöðunum fimm.** Það eru staðreyndir í Koren Torah-textanum. Sameiginlegi byrjunarbókstafurinn í stöðu 156.745, og bogi yfirborðsorðanna frá *óhreinu* til *hreins*, eru vélrænni eðlis. Lesandi sem keyrir skipanirnar þrjár sér sömu niðurstöðu óháð því hverju hann trúir. Valið var hvar skyldi leitað. Niðurstaðan beið þar.

Boðið

Þú ert kerið (2. Tímóteusarbréf 2:21). Skírnin er dýfingin (Kólossubréfið 2:12). Hið óhreina er náttúrulegi maðurinn. Vatnið er dauði Krists sem gengið er inn í. Hið hreina er nýja sköpunin sem rís upp (Rómverjabréfið 6:4). **Boginn sem bókstafir Torah draga upp í 3. Mósebók 11:32 er boginn sem þú gekkst þegar þú fæddist að nýju** — óhreinn, í vatnið, í gegnum kveldið, inn í hreinleikann. Og dulkóðaða orðið yfir *niðurdýfingu* sem dregur þann boga deilir sínum fyrsta bókstaf með dulkóðaða orðinu yfir *að dýfa* — hebreska orðinu sem Sjötíumannaþýðingin þýddi sem *baptizo*, einmitt orðið sem Nýja testamentið notar yfir það sem gert var við þig.

Hebreabréfið kallar levítísku þvottana „skírnir“ vegna þess að þeir eru það. Talmúdið byggði tvö þúsund ára niðurdýfingu áhólda á 3. Mósebók 11:32 vegna þess að versíð skipar fyrir um það. Dulkóðað bókstafalag þessa nákvæma verss geymir hebreska orðið yfir *niðurdýfingu*, fest við sama bókstaf og hebreska orðið yfir *að dýfa*, byrjar á yfirborðsorðinu yfir *óhreint* og endar á yfirborðsorðinu yfir *hreint*. **Höfundurinn sem síðar myndi veita Páli innblástur til að skrifa Rómverjabréfið 6 hafði þegar skrifað það inn í bókstafi 3. Mósebókar 11:32 — fjórtán hundruð árum fyrr.**

Skugginn hefur staðist. Veruleikinn er kominn. Dýfingin — þegar hún er gerð í nafni föðurins og sonarins og hins heilaga anda — er það sem hún var alltaf skuggi af.

«*Þetta er fyrirmynd skírnarinnar, sem nú frelsar yður. Hún er ekki hreinsun óhreininda á líkamanum, heldur bæn til Guðs um góða samvisku fyrir upprisu Jesú Krists.*» (1. Pétursbréf 3:21)

Komdu til vatnsins.

Kaflí 42

Hafðu samband

Jesús segir: «*Komið til mín, allir þér sem erfiði hafið og þungar byrðar, og ég mun veita yður hvíld*» (Matteus 11:28). Ef þú hefur spurningar um trúna, vilt vita meira um fullorðins-skírni eða þarfnast fyrirbænar, skaltu ekki hika við að hafa samband. «*Hver sem ákallar nafn Drottins, mun hólpinn verða*» (Rómverjabréfið 10:13).

Bækurnar sem ég hef útbúið með útgáfuvélinni eru fáanlegar á Apple iTunes og <https://www.amazon.com>. Google Play fjarlægði nær allar útgáfurnar árið 2019 þegar útgáfa á samhliða-biblím braut víst gegn reglunum þeirra. Farðu á [amazon.com](https://www.amazon.com) og leitaðu að «TruthBeTold Ministry» eða «Jørn Andre Halseth» þá muntu finna flestar þeirra. Við höfum einnig sett upp <https://tbtm.sale> með breiðu úrvali af útgáfunum sem eru fáanlegar til sölu.

Þessi bók er einnig aðgengileg ókeypis til að lesa á netinu á junifye.publifye.pro/born-again, með smellanlegum tilvísunum í biblíuvers sem sýna allan textann, og smellanlegum grískum/hebreskum hugtökum sem kalla fram skilgreiningar úr Strongs orðalykli.

Ef þessi bók barst þér sem gjöf og þú vilt senda þakklætisvott, getur þú gert það í gegnum PayPal á paypal.me/JHalseth. Það er engin kvöð. Gjafir styðja við þýðingar, prentun og áframhaldandi ókeypis dreifingu á vegum Publifye AS / TruthBeTold Ministry.

Tengiliðaupplýsingar

Nafn	Jørn Andre Halseth
Sími	+47 90 924 934 (YAHWEH T9)
Netfang	jorn.halseth@gmail.com
Fyrirtækjaupplýsingar	
Nafn fyrirtækis	Publifye AS
Skipulagsnúmer	826 774 622

«*Þann sem til mín kemur, mun ég eigi brott reka*» (Jóhannesarguðspjall 6:37). Mundu að Jesús stendur við dyrnar og knýr á (Opinberunarbókin 3:20) - það er undir þér komið að opna.

How this was made

This study is the author's own work — what it says, and where it goes, are his. It was composed with **junifye**, with an AI assistant as a tool, and draws its Scripture and original-language studies (Greek, Hebrew, and cross-references) from **Darash** (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”) — a platform for reading the Bible in its original languages.

Both **junifye** (for composing documents) and **Darash** (for studying Scripture in the original tongues) are available as **MCP** tools — usable from Claude Desktop or any AI assistant that can run them.

You are warmly invited to study the Word in its original languages with **Darash**, to read this and every other title freely alongside Scripture in the **Bibleread** app, and to browse the whole catalogue in the public library.

Free for personal and congregational use — not for sale. © the author; commercial rights reserved to Publifye AS.

Scan to read this book online